62882/3

B. i
7

6.5

Whiston 2/

The Library of the
Wellcome Institute for
the History of Medicine

MEDICAL SOCIETY
OF LONDON

Accession Number

Press Mark

MOERIS, Atticista

Digitized by the Internet Archive
in 2019 with funding from
Wellcome Library

https://archive.org/details/b30535645

T7

MOERIS ATTICISTA

DE

VOCIBUS ATTICIS

ET

HELLENICIS.

GREGORIUS MARTINUS

DE

GRÆCARUM LITERARUM

PRONUNCIATIONE.

ΜΟΙΡΙΔΟΣ

ΑΤΤΙΚΙΣΤΟΥ

ΛΕΞΕΙΣ

ΑΤΤΙΚΩΝ ϗ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ.

ON·MEDICAL SOCIETY OF

Εκ ΘΕΑΤΡΟΥ ἐν ΟΞΟΝΙΑ.

Εν τῷ ἔτει αψιβ΄.

ΦΩΤΙΟΣ ΕΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

Ανεγνώσθη δὲ ϗ ἐν τῷ αὐτῷ ϗ Δωροθέου περὶ τῶν ξένων εἰρημένων λέξεων, κατὰ στοιχεῖον. Ετι δὲ ϗ Μοίριδος Ἀττικιστοῦ· κατὰ στοιχεῖον δὲ καὶ τοῦτο τὸ ποιημάτιον.

ΕΝ ΠΙΝΑΚΙ ΚΤΗΜΑΤΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΟΥ ΕΠΑΡΧΟΥ.

οδʹ. Μοίριδος Αττικιστοῦ λέξεις Αττικῶν ϗ Ελλήνων, κατὰ στοιχεῖον.

Cl. V.

GEORGIO HARBINIO

S. P.

REMITTO tibi, Vir egregie, *Atticiſtam* tuum, quem ſuperiori anno mihi attulit amicus tuus, vir doctus pariter ac nobilis: teque oro atque obteſtor, ut longo poſt intervallo reducem benigne excipias; tantum licet ab illo, quem mihi utendum perhumaniter dediſti, mutatum, ut jam pro tuo vix poſſes agnoſcere. Nam cum in Apographo tuo, quod ex Cl. *J. Pricéi* ſchedis deſcriptum eſſe mihi retuliſti, voces quidem ſingulas juxta Alphabeti (ut ajunt) elementa collocatas invenerim, minus tamen accurate iſtis in literis, quæ primam cujuſque vocabuli literam inſequuntur; mihi, libellum hunc edere paranti, optimum viſum eſt, dictiones ea methodo diſponere, qua Lectores quærendi labore aliquantulum levarem: etſi noverim fore nonnullos, qui hoc meum inſtitutum non leviter reprehendent. Quicquid tamen iſti (cenſores moroſi) hac de re ſentiant, fidenter affirmo, paceque illorum dicam,

dicam, culpam hanc leviculam (ſi qua ſit, immutare verborum ordinem, ubi non alia ex aliis nexa ſunt & inter ſe colligata) commodis, uno aut altero, ſatis magnis compenſari. Præterea, quum in eodem illo Exemplari permulta eſſent (quod tu minime ignoras) ſcribarum incuria & inſcitia valde depravata, plurima etiam mutila & detruncata, atque nonnulla ſuo loco dimota, operam dedi ut vitioſa corrigerem, & luxata ac lacunis hiantia ſuo quæque ordini ac integritati reſtituerem. Qua in re, ut in univerſo opere perpoliendo, quantum præſtiterim, tui, aliorumque tui ſimilium, eſto judicium. Omnia me ſanaſſe & emendaſſe non profiteor, nonnulla tamen, nec infeliciter, præ me fero. neque hoc arroganter dictum exiſtimabit, aut mihi gloriolam iſtam invidebit æquus rerum æſtimator. Verum, de rei tantillæ eventu parum ſolicitus, te prolixa rationum ambage, dum tibi ſatis juſtam excuſationem afferam, non morabor. neceſſe tamen habeo hoc te admonere; quod ubicunque conjecturas meas, ad corrupta emendanda aut ad ſupplendum quod excidiſſe ſuſpicatus ſum, in textum recepi, *Codicis MS.* verba fideliter ad imum paginæ ſubjecerim, & interpolationes, ne Lectori quid fraudi eſſet, uncis incluſas dederim: quod abs te, ſi paulo difficilior eſſes, probatum iri, mihimet perſuadeo; ut & illud etiam, quod, quum in aliquibus mihi ipſi non ſatisfecerim, novas de locis male affectis

ctis cogitationes poſt Λέξεων Ελλωικῶν & *Auctorum* indices comparere voluerim. Jam ad *Atticiſtæ* noſtri ætatem quod attinet, (nam de ea forſan aliquid ſcire deſideres) unicum hoc certis auctoribus comperio, quod *Photium* tempore anteceſſerit, & *Phrynicho* fuerit recentior: nam hunc laudat, & ab illo laudatur; quorum alter ſub Antonino & Commodo impp. floruit, alter nono demum ſæculo infula inſignitus eſt. Laxum, inquies, ſpatium. Certius tamen aliquid magiſve definitum proferre non datur. adeo enim, ob Scriptorum veterum penuriam, in obſcuro eſt illius notitia, ut vel de nomine ejus inter eruditos parum conveniat: quorum aliis cum *MS.* noſtro *Eumœrides* eſt, aliis vero *Mœris* ex *Photio.* Poſtremam hanc appellationem eo libentius amplexus ſum, quod pro ea faciat virorum maximorum auctoritas, *Uſſerii* ſcilicet, *Salmaſii*, *Du-Cangii*, & *Menagii*; qui non ſolum libellum hunc oculis uſurparunt, ſed & ad literas augendas illuſtrandaſque ex eo nonnulla protulerunt. Atque hactenus de *Mœride*: cui, ut Enchiridii ſaltem menſuram quadantenus impleret, adjungere primum decreveram Εκλογὰς λέξεων, quarum copiam uberrimam noſtræ ſuppeditant Bibliothecæ. Sed quum eas in pleriſque cum *Heſychio*, *Suida*, & *Etymologico Magno* conſentire deprehenderim; iiſque conferendis digerendiſque plus temporis exigeretur, quam mihi ex gravioribus negotiis ſupererat, illis,

quibus

quibus otium eſt cum dignitate, provinciam hanc intactam & illibatam relinquo. Ne tamen ſine comite in lucem conſpectumque omnium prodiret *Mœris*, opportune ſe mihi obtulit * *Gregorius Martinus*, quem nobis conſervavit Cl. *Seldeni* Muſeum: cui ſane, licet de argumento ſcripſerit quod multis abhinc annis eruditorum ingenia exercuit, non invitus tamen memet paſſus ſum obſtetricari; quod comptus ſit & elegans, ſubtilis & acutus, & neceſſitudine quadam attigerit avum illuſtris iſtius *Heroïs*, cui pretii quantivis libros, ſtatuas, & marmora, Græciæ Latiique ſpolia, accepta debemus. Hæc te volebam. Vale, V. O. & nobiliſſimo *Vice-Comiti*, cujus Bibliothecæ præfecturam geris; ejuſque familiæ clariſſimæ, in qua ſemper verus honos & ſplendor virtutis enituit, fauſta omnia mecum apprecare.

* De quo videſis *Athenas Oxonienſes*, vol. I. p. 169.

MOI-

[1] ΜΟΙΡΙΔΟΣ ΑΤΤΙΚΙΣΤΟΥ
Λ Ε Ξ Ε Ι Σ
ΑΤΤΙΚΩΝ ϗ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Α.

[2] Ἀγαθοῦ δαίμονος πόμα, Ἀττικῶς· τὴν τελευταίαν πόσιν, Ἑλληνικῶς.

Ἄγαμαι Ὑπερβόλου, Ἀττικῶς· ἄγαμαι Ὑπέρβολον, Ἑλληνικῶς.

Ἀγαπήνορος, ἐπίθετον [3] ἀγαπῶντος τὴν ἠνορέην, [4] "Μηριόνης, θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος". ἔστι δὲ κύριον ὄνομα. [5] "Τῶν ἦρχ᾽ [6] Ἀγκαίοιο παῖς κρείων Ἀγαπήνωρ.

[7] Ἀγκυρίσας, τὸ παλαιστρικὸν, [Ἀττικῶς· καταπαλαίσας,] κοινῶς.

Ἀγοίτων

1 Ita ex *Codd. Photii*, qui *Atticiſtæ* noſtri meminit. Εὐμοιρίδου in *MS.* unde hæc deſcripta ſunt. 2 Ἑρμῆς, πόσεως εἶδος, ὡς ἀγαθοῦ Δαίμονος καὶ Διὸς σωτῆρος *Photio* in *Lex. MS.* unde apud *Heſychium* legendum, Ἑρμῆς, τὸ Ἑρμῆν ἐπὶ πόσεως ἰδέας ἔλεγον &c. pro Ἑρμῆς, τὸ Ἑρμῆν ἐπὶ πτώσεως, ἰδέας ἔλ. &c. 3 Ita ex conjectura. in *MS.* ἐπάγοντος. 4 Ita ex *Homero* in *Iliad.* ψ. v. 113. in *MS.* mendoſe μὴ μόνης 5 Ex *Iliade* β. v. 609. 6 Male in *MS.* Ἀγκέοιο. 7 Ita legendum conjicio ex *Scholiaſte* in *Ariſtophanis* Ἱππεῖς v. 262. In *MS.* voci Ἀδδηφάγους ſubjunctum erat hoc modo, —— ἀναλώμασι. ἀγκυρίσας τὸ παλαιστρικὸν κοινῶς.

Ἀγοίτων, αἰδοίτων, Ἀττικῶς· ἀγέτωσαν, αἰδέτωσαν, Ἑλληνικῶς.

Ἀγοράζειν, ἐκτείνοντες τὸ α, οἱ Ἀττικοί· ἐν ἀγορᾷ [1] διατρίβειν, Ἕλληνες.

[2] Ἀγγέα, μακρῶς, Ἀττικῶς· ἀγγέα, [βραχέως,] Ἑλληνικῶς.

Ἄγχειν, Ἀττικῶς· πνίγειν, Ἑλληνικῶς.

Ἀγώγιμα, καὶ [3] φόρτος, Ἀττικῶς· φορτία, Ἑλληνικῶς.

Ἀδαγμὸς, [4] ἀδάξασθαι, Ἀττικῶς· κνησμὸς, κνήσασθαι, Ἑλληνικῶς.

[5] Ἀδδηφάγους τριήρεις ἔλεγον τὴν πάραλον καὶ τὴν Σαλαμινίαν, διὰ τὰ εἰς αὐτὰς ἀναλώματα.

[6] Ἀδολέσχης, Ἀττικῶς· ἀδόλεσχος, Ἑλληνικῶς [καὶ] Ἀττικῶς.

Ἀδωρότατος, ὁ μὴ λαμβάνων δῶρα, Ἀττικῶς.

[7] Ἀεινάων, Ἀττικῶς· ἀεννάων, Ἑλληνικῶς.

Ἀετὸς, Ἀττικῶς· αἰετὸς, Ἕλληνες.

Ἀὴρ βαθεῖα, Ἀττικῶς· ἀὴρ βαθὺς, Ἑλληνικῶς.

[8] Ἀθανάτω, ἀγήρω, Ἀττικῶς· ἀθάνατοι, ἀγήρατοι, Ἑλληνικῶς.

Ἀθεράπευτον, [Ἀττικῶς· καταφρόνητον,] Ἑλληνικῶς.

Ἀθήναζε, [Ἀθήνηθεν,] Ἀττικῶς· [εἰς Ἀθήνας,] ἐξ Ἀθηνῶν, Ἑλληνικῶς.

Ἄθλιος, Ἀττικῶς· ἀτυχὴς, Ἑλληνικῶς καὶ κοινῶς.

Ἀθλοθέτης, Ἀττικῶς· ἀγωνοθέτης, Ἑλληνικῶς.

[9] Ἀθρόος, Ἀττικῶς· ἄθρους, Ἕλληνες.

Ἅθυρμα, δασέως, Ἀττικῶς· ψιλῶς, Ἑλληνικῶς.

Αἴλουρος,

1 Apud *Heſychium* διατρίβεσθαι. 2 Ita ex conjectura: ad quam firmandam vide quæ attulimus in *Annott.* ad v. Ἱππέα. In *MS.* Ἀγυῖα, μακρῶς, Ἀττικῶς· ἀγυιὰ, Ἑλληνικῶς. 3 In *MS.* φορτόν. 4 Ἀδάξησαι, κνῆσαι *Photio* in *Lex. MS.* 5 *Al.* Ἀδηφάγους. 6 In *MS.* Ἀδολέσχως. 7 In *MS.* Ἀείνων. Forſan Ἀεινὸν, & dein ἀένναον. 8 In *MS.* Ἀθανάτῳ, ἀγήρῳ. Vide *Hom.* Il. μ. v. 323. 9 In *MS.* Ἄερθρους.

1 In

Αἴλουρος, Ἀττικῶς καὶ Ἑλληνικῶς.

[1] Αἱμασιὰ, Ἀττικῶς· λιθολογία, ἢ τὸ ἐκ χαλίκων συγκείμενον, [2] Ἑλληνικῶς.

Αἰονᾶν, Ἀττικῶς· καταντλεῖν, Ἑλληνικῶς.

[3] Αἰσχυντηλὸς, Ἀττικῶς· αἰσχυντηρὸς, Ἑλληνικῶς.

[4] Αἴτιαι ὡς ὅσιαι, Ἀττικῶς, βαρυτόνως· αἰτίαι ὡς εὐωδίαι, Ἑλληνικῶς, παροξυτόνως.

Ἀκαρῆ, Ἀττικῶς· μικρὸν, Ἑλληνικῶς.

Ἀκέστρια, Ἀττικῶς· ἀπήτρια δὲ, Ἑλληνικῶς.

[5] Ἀκκισμὸς, Ἀττικῶς· προσποίησις, Ἑλληνικῶς.

Ἀκμὴν οὐδεὶς τῶν Ἀττικῶν [ἀντὶ τοῦ] ἔτι, εἰ μὴ μόνος [6] Ξενοφῶν ἐν τῇ Ἀναβάσει· Ἑλληνικῶς δὲ χρῶνται.

[7] Ἄκναπτον, Ἀττικῶς· [8] ἄγναπτον, Ἑλληνικῶς.

Ἄκουσμα, Ἀττικῶς· ἀκρόαμα, Ἑλληνικῶς.

Ἀκρατέστερον, Ἀττικῶς· ἀκρατώτερον, Ἑλληνικῶς.

Ἀλεῖς, Ἀττικῶς· [9] ἀλήθεις, Ἑλληνικῶς.

Ἁλιεὺς, Ἀττικῶς· ὁρμιευτὴς, Ἕλληνες. ἀπαλιεύτης ὁ τῇ ὁρμιᾷ χρώμενος.

Ἁλίπεδα, καὶ μάλιστα τὰ πρὸς τῇ θαλάσσῃ πεδία, Ἀττικῶς.

[10] Ἀλίσαι, Ἀττικῶς· κονίσαι, ἢ κυλίσαι, Ἑλληνικῶς.

[11] Ἀλλᾶς, Ἀττικῶς· ἀλλάντιον Ἑλληνικῶς.

Ἄλλοθι, [12] ἄλλοθεν, ἄλλοσε, Ἀττικῶς· ἀλλαχόθι, ἀλλαχόθεν, ἀλλαχόσε, καινότερον, Ἀττικῶς καὶ Ἑλληνικῶς.

Ἁλμάδες,

1 In *MS.* Αἱμασία, Ἀττικῶς· αἰθολογία &c. 2 In *MS.* Ἀττικῶς. 3 In *MS.* Αἰσχυντηλοὶ, dein αἰσχυντηρῶς. 4 In *MS.* Αἰτίαι ὡς ὁσίαι, Ἀττ. dein, quibuſdam interpoſitis ſequebatur Αἰτίαι ὡς εὐωδ. 5 In *MS.* Ἀκισμὸς, Ἀττ. εὐπροσπ. Ἑλλ. 6 Ita fere & *Phrynichus*, p. 20. Vide *Nunneſii* notas. 7 Vide *H. Stephanum* de Dialectis Gr. cujus conjectura ex hoc loco firmatur. 8 *Al.* ἄγναφον. 9 In *MS.* ἀλέσεις. 10 Ita ex *Heſych.* In *MS.* Ἀλύσαι. Vide *Hort. Adonidis*, v. ἀλινδεῖσθαι. 11 In *MS.* Ἀλλᾶν, Ἀττ. ἀλλαντὶ, Ἑλλ. 12 In *MS.* ἄλλοσε, ἄλλοθεν. Ex *Thoma Magiſtro* ordinem mutavi, & mox ἀλλαχόσε pro ἀλλαχοῦ ex eodem poſui.

Ἁλμάδες, Ἀττικῶς· κολυμβάδες ἐλαῖαι, Ἑλληνικῶς.

Ἅλμην, τὸν τῶν ἰχθύων ζωμὸν, Ἀττικοί· οἱ δὲ Ἕλληνες ἅλμην τὸ ἁλμυρὸν ὕδωρ. ζωμὸς δὲ ὥσπερ τῶν κρεῶν, οὕτω καὶ τῶν ἰχθύων κοινῶς λέγεται.

Ἀλουργὲς, Ἀττικῶς· πορφυροῦν, Ἑλληνικῶς.

Ἁλυκὼ, Ἀττικῶς, Ἀριστοφάνης [1] Λυσιστράτῃ· [2] ἁλυκὸν, κοινόν.

Ἀμᾶν, Ἀττικῶς· θερίζειν, Ἑλληνικῶς.

[3] Ἀμβλίσκειν, Ἀττικῶς· [4] ὠμοτοκεῖν, Ἑλληνικῶς.

Ἀμείνω, Ἀττικῶς· ἀμείνονα, Ἑλληνικῶς.

Ἀμέλει σημαίνει τρία· διὰ τοῦτο, καὶ τὸ πάνυ, καὶ [5] ἐστι· καὶ πλεῖστον ἐν ταῖς γραφαῖς κόσμου χάριν παραλαμβανόμενον.

Ἀμέμπτους, οὐκ ἐκείνους τοὺς μὴ ἀξίους μέμψεως· ἀλλὰ τοὺς μὴ μεμφομένους [τινὶ, Ἀττικῶς.]

[6] Ἀμηγέπῃ, Ἀττικῶς· ἀμωσγέπως, Ἑλληνικῶς.

Ἀμηγέπῃ, ἑνὶ τρόπῳ, ἢ ὁπωσοῦν, ὁπήποτε Ἀττικῶς· ὁπώσποτε, Ἑλληνικῶς.

Ἀμοιβὴν οὐδεὶς τῶν Ἀττικῶν [λέγει·] Ῥήτορες χάριν λέγουσι τὴν ἀμοιβήν.

[7] Ἀμόργινον, Ἀττικῶς· λεπτὸν ὕφασμα, Ἑλληνικῶς.

Ἀμπεχόνιον, Ἀττικῶς· λεπτὸν ἱμάτιον, Ἑλληνικῶς.

Ἀμυγδάλαι θηλυκῶς, Ἀττικῶς· ἀμύγδαλα, οὐδετέρως, Ἑλληνικῶς.

Ἀμυγδάλαι, τὰ χλωρὰ κάρυα, Ἀττικῶς· κάρυα δὲ, Ἕλληνες.

[1] [Ἀμυώαθε

1 *Sc.* verſu 404. In *MS.* Λυκοστράτῳ. 2 Ita ex *Ariſtoph.* Editt. Vett. pro ἀλυκὸν in *MS.* Forſan Ἁλυκὸν, Ἀττ. ἁλμυρὸν, κοινόν· aut, quod propius ad literarum ductus accedit, Ἁλυκὸν, Ἀττικῶς. — ἁλικὸν, κοινόν. 3 *Al.* ἀμβλώσκειν. quo modo legendum apud *Heſychium* pro ἀμοβλώσκειν. 4 Apud *Heſych.* male ὀμοτοκεῖν. 5 Ἐπίῤῥημα γάρ ἐστι συγκατάθεσιν δηλοῦν. *Etymol. Magn.* 6 Scribitur & Ἁμηγέπῃ, aſpirata prima ſyllaba. Vide *H. Steph.* de Dialectis Gr. pag. 227. 7 In *MS.* Ἀρμογινόν.

1 Ita

1 [Ἀμύνασθαι, Ἀττικῶς·] ἄμυναν δὲ οὐδεὶς τῶν Ἀττικῶν λέγει.

Ἀμφιδήριτον, τὸ ἀγχώμαλον, ὡς Θουκυδίδης, Ἀττικῶς.

Ἀμφίετες, Ἀττικῶς· (τὸ γὰρ κατ' ἐνιαυτὸν ἀμφίετες λέγεται), ὡς 2 ἀμφημέριον τὸ καθημερινὸν) τὸ δὲ κατ' ἔτος, Ἑλληνικῶς.

Ἀμφιμάσχαλος χιτὼν, Ἀττικῶς· χειριδωτὸς, Ἑλληνικῶς.

Ἀμφορέα, τὸ δίωτον στάμνον, Ἀττικῶς· στάμνον, Ἑλληνικῶς.

3 Ἀμφορέα, ἁλιέα, μακρῶς, Ἀττικῶς· βραχέως, Ἑλληνικῶς.

Ἀμφοραφόρους, Ἀττικῶς, τοὺς μισθῷ τὰ κεράμια φέροντας.

Ἀμφορεὺς, Ἀττικῶς· μετρητήριον, Ἑλληνικῶς.

Ἀναβῆναι τὴν γυναῖκα βούλομαι, Ἀττικῶς· ἀναβῆναι ἐπὶ τὴν γυναῖκα, Ἑλληνικῶς.

4 Ἀναβιῶναι, Ἀττικῶς, ὡς Πλάτων, σκευαῖς ἀναβιῶναι ἐκ τῆς νόσου· ἀναβιώσασθαι, κοινόν.

Ἀναδάσασθαι, Ἀττικῶς· ἀναμερίσασθαι, Ἑλληνικῶς.

Ἀναθεῖναι τὸ φορτίον, Ἀττικῶς· ἐπιθεῖναι, Ἑλληνικῶς.

Ἀνάθημα, Ἀττικῶς· ἀνάθεμα, Ἑλληνικῶς.

Ἄνακες καὶ Ἀνάκειον, Ἀττικῶς· Διόσκουροι καὶ Διοσκούρειον, Ἑλληνικῶς.

Ἀνακοινῶσαι, Ἀττικῶς, ὡς Θουκυδίδης, ἀνακοίνωσον τοῖς φίλοις· ἀνακοινώσασθαι, Ἑλληνικῶς.

Ἀνακρα-

1 Ita legendum eſſe arbitror ex iſtis *Phavorini*, Ἄμυναν μὴ εἴπῃς· ἀλλ' εἰς ῥῆμα μεταβάλλων, ἀμύνασθαι. πάντα γὰρ τὰ ῥήματα εὐδόκιμα, ἀμυνοῦμαι, ἀμύνασθαι, ἠμυνάμην, ἀμυνοῦμεν. In *MS.* mendoſe, Ἀμυναν δὲ οὐδεὶς τῶν Ἀττικῶν λέγει. 2 In *MS.* & *Tho. Magiſt.* ἀφημέριον. minus recte. 3 Ita ex conjectura. In *MS.* Ἀφουρε ἀλϋ--ε, μακρὸν, Ἀττ. &c. Vide *Annott.* ad v. Ἱππέα. 4 In *MS.* ἀναβιῶν, ut & mox poſt σκευαῖς, qua voce mendum latere ſuſpicor.

1 Ita

Ἀνακεκραγέναι, Ἀττικῶς· ἀναφωνῆσαι, Ἑλληνικῶς.

Ἀνακῶς, Ἀττικῶς, ὡς Πλάτων ὁ Κωμικὸς, καὶ τὰς θύρας ἀνακῶς ἔχων, ἀντὶ τοῦ ἀσφαλῶς ἢ φυλακτικῶς, κοινῶς.

Ἀνακωχὴ, Ἀττικῶς· ἀνοχὴ, Ἑλληνικῶς.

[1] Ἀναλωμθύον, Ἀττικῶς· ἀνηλωμθύον, Ἑλληνικῶς.

Ἀναῤῥιχᾶσθαι, Ἀττικῶς· προβαίνειν, ἀνέρπειν, Ἑλληνικῶς.

[2] Ἀνασχήσεται, Ἀττικῶς· ἀνέξεται, Ἑλληνικῶς.

Ἀνεμιαῖον, Ἀττικῶς· ὑπηνέμιον, Ἑλληνικῶς.

Ἀνέστησάν που ὁ δῆμος, Ἀττικῶς· ἀνέστη που ὁ δῆμος, Ἑλληνικῶς.

Ἄνθην, Ἀττικῶς· ἄνθησιν, Ἑλληνικῶς.

Ἀνθοσμίαν, Ἀττικῶς· [3] εὔπνουν, Ἑλληνικῶς.

[4] Ἀνθρωπεία φύσει, Ἀττικῶς, ὡς Θουκυδίδης· ἀνθρωπίνη, Ἑλληνικῶς.

Ἀνιμᾶν, Ἀττικῶς· ἀνέλκειν, Ἑλληνικῶς.

[5] Ἀνίσω, Ἀττικῶς· ἀνίστασο, Ἑλληνικῶς.

Ἀνοητίαν, Ἀττικῶς· ἀνοησίαν Ἑλληνικῶς.

Ἀνοιγνύτω, Ἀττικῶς· ἀνοιγέτω, Ἑλληνικῶς.

Ἄνοργος, Ἀττικῶς· ἀνόργητος, Ἑλληνικῶς.

[6] Ἀνυπόδητος, Ἀττικῶς· ἀνυπόδετος, Ἑλληνικῶς.

Ἀνύσας λέγε, Ἀττικῶς· συντελῶν λέγε, Ἑλληνικῶς.

Ἀντίγραφα, πληθυντικῶς, Ἀττικῶς· ἀντίγραφον, ἑνικῶς, Ἑλληνικῶς.

Ἀξιώτερον, Ἀττικῶς· εὐωνότερον, Ἑλληνικῶς.

Ἄξομαι, παθητικῶς, Ἀττικῶς· ἄξω, ἐνεργητικῶς, Ἑλληνικῶς.

Ἀπαγέσθω, παθητικῶς, Ἀττικῶς· ἀπαγέτω, ἐνεργητικῶς, Ἑλληνικῶς.

1 Ita juxta *Thomam Magiſtrum* voce Ἀνάλωσαι & *Stephanum* in lib. de Dial. Gr. p. 147. In *MS.* Ἀνηλώμθυον, Ἀττικῶς· ἀναλώμθυον, Ἑλληνικῶς. 2 In *MS.* Ἀνασχήσεσθαι. 3 In *MS.* ἔμπνουν. 4 In *MS.* Ἀνθρώπειον. Vide *Steph.* de Dial. Gr. p. 158. 5 In *MS.* Ἀνίσο. 6 Ita etiam *Suidas*, voce Ἀνυπόδητος.

Ἀπαιολᾶν, Ἀττικῶς· ἀποπλανᾶν, Ἑλληνικῶς.

1 Ἀπαλλαξείοντες, Ἀττικῶς· ἀπαλλακτικῶς ἔχοντες, Ἕλληνες.

Ἀπαλλάξονται, Ἀττικῶς· ἀπαλλαγήσονται, Ἑλληνικῶς.

Ἀπάτη, ἡ πλάνη παρ' Ἀττικοῖς· ἀπάτη δὲ ἡ τέρψις παρ' Ἕλλησιν.

Ἀπέδομεν, ἀπέδοτε, ἀπέδοσαν, Ἀττικῶς· ἀπεδώκαμεν, ἀπεδώκατε, ἀπέδωκαν, Ἑλληνικῶς.

Ἀπέδραν, Ἀττικῶς· ἀπέδρων, Ἑλληνικῶς.

2 Ἀπεῖπα, Ἀττικῶς· ἀπεῖπον, Ἑλληνικῶς.

Ἄπεισιν, Ἀττικῶς· 3 ἀπελεύσεται, Ἑλληνικῶς.

Ἀπέκτονεν, Ἀττικῶς· ἀπέκτανεν, Ἑλληνικῶς.

Ἀπελαθεὶς, Ἀττικῶς· μετὰ δὲ τοῦ σ, Ἑλληνικῶς.

4 Ἀπετέλησαν, Ἀττικῶς· ἀπήρτισαν, Ἑλληνικῶς.

5 Ἀπηλάθησαν, Ἀττικῶς· ἀπηλάσθησαν, Ἑλληνικῶς.

6 Ἄπλατον, Ἀττικῶς· ἄπλετον, Ἑλληνικῶς.

Ἁπληγὶς, Ἀττικῶς· ἁπλοῦν ἱμάτιον, Ἑλληνικῶς.

Ἀποδιοπομπεῖσθαι, Ἀττικῶς· ἀποκαθαίρεσθαι, κοινῶς.

Ἀπόδυθι, Ἀττικῶς· ἀπόδυσαι, Ἑλληνικῶς.

7 Ἀποκήρυκτον· Ἀττικῶς· ἀπόκληρον, Ἑλληνικῶς, παρ' οὐδενὶ τῶν παλαιῶν.

Ἀποκναίεις, Ἀττικῶς· ἀναιρεῖς, Ἑλληνικῶς.

Ἀποκτειννύναι, Ἀττικῶς· 8 ἀποκτεῖναι, Ἑλληνικῶς.

Ἀπολλύασιν Ἀττικῶς· ἀπόλλυσιν, Ἑλληνικῶς.

9 Ἀπολλὺς, Ἀττικῶς· ἀπολλύων, Ἑλληνικῶς.

Ἀπόλλω, Ἀττικῶς· Ἀπόλλωνα, Ἑλληνικῶς.

Ἀποσκλῆναι,

1 In *MS.* Ἀπαλλαξίοντες. 2 Ἀπειπάμην κάλλιον ἢ ἀπεῖπον *Thom. Magiſt.* 3 In *MS.* Ἀπαλλάσεται. 4 In *MS.* Ἀπετέλεσαν, Ἀττικῶς· ἀπήρτησαν, Ἑλληνικῶς, 5 Ita legendum ex præcedentibus v. 13. In *MS.* Ἀπηλλαθῆ, Ἀττικῶς· ἀπηλλάθησαν, Ἑλληνικῶς. Vide Thomam *Magiſtrum*, v. Ἐληλάμενος. 6 Forſan Ἄπλαστον, dein ἄπλητον. 7 In *MS.* Αὐτοκήρυκτον, Ἀττ. ἀπόῤῥητον Ἑλληνικῶς, παρ' οὐδ. &c. 8 Ἀποκτεινύειν *Tho. Magiſt.* 9 In *MS.* Ἀπολὺς & ἀπολύων.

1 Forſan

Ἀποσκλῆναι, Ἀττικῶς· ἀποξηρανθῆναι, Ἑλληνικῶς.

Ἀποφθάρηθι [μου] Ἀττικῶς· ἀπαλλάγηθί μου, Ἑλληνικῶς.

Ἀποφράδες ἡμέραι, Ἀττικῶς, ἐν αἷς τοῖς κατοιχομένοις χοὰς ἐπιφέρουσιν, ἢ αἱ πρὸς [πράξεις] ἀνεπιτήδειοι· ἀπηγορευμέναι δὲ πρὸς τὰς πράξεις, Ἑλληνικῶς.

1 Ἀπρὶξ, τὸ ταῖς χερσὶν ἀμφοτέραις καταχεῖν, βίᾳ [κρατεῖν,] Ἀττικῶς· [προσπεφυκότως, οἷον] ἔγχυτος πλακοῦς, Ἑλληνικῶς.

Ἀργυραμοιβοὶ, Ἀττικῶς· 2 κολλυβισταὶ, Ἑλληνικῶς.

Ἀργυρογνώμονες, Ἀττικῶς· δοκιμασταὶ, Ἑλληνικῶς.

3 Ἀρίβαλλον, ἐστὶ δὲ εἶδος ποτηρίου στενόστομον.

Ἀροῦν, Ἀττικῶς· ἀροτριᾶν, Ἑλληνικῶς·

4 Ἄῤῥενα, Ἀττικῶς· ἄρσενα, Ἑλληνικῶς.

Ἄῤῥιχος, κόφινος πυκνὸς, εἰς ὃν ἐνετρύγων. Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρνισι τὴν διαφορὰν αὐτῶν λέγει, "Ἀλλ' ὡς τάχιστα [σὺ μὲν ἰὼν] τὰς ἀῤῥίχους", "Καὶ τοὺς κοφίνους [ἅπαντας] 5 ἐμπίπλη πτερῶν"· κόφινος, κοινόν.

6 Ἄρτι, οἱ μὲν Ἀττικοὶ τὸ πρὸ ὀλίγου· οἱ δὲ Ἕλληνες καὶ περὶ τοῦ νῦν λέγουσιν.

Ἀρύτεσθαι, Ἀττικῶς· ἀρύεσθαι, Ἑλληνικῶς.

Ἀρχαιρεσίαι, θηλυκῶς, Ἀττικῶς, ὡς Δημοσθένης Φιλιππικοῖς· 7 ἀρχαιρέσια, οὐδετέρως, Ἑλληνικῶς.

1 Ἄσβολος, Ἀττικῶς· ἀσβόλη, Ἑλληνικῶς.

Ἀσκάντης,

1 Forſan & hoc modo legendum, Ἀπρὶξ λαβεῖν, Ἀττικῶς· ταῖς χερσὶν ἀμφοτέραις καταχεῖν, βίᾳ κρατεῖν, Ἑλληνικῶς. ut illa quæ ſequuntur (ἔγχυτος πλακοῦς, Ἑλληνικῶς.) alicui reſpondeant, quod librariorum forſan vitio exciderit. 2 In *MS.* κολυμβισταί. 3 Al. Ἀρύβαλλον. 4 Scio contrarium à nonnullis dici. Sed eos errare oſtendit *Steph.* in lib. de Dial. Gr. 5 Ita ex *Ariſtoph.* in *Avibus*, v. 1309. In *Atticiſtæ* noſtri *MS.* ἐμπίπλει & πτερῶ. 6 Vide *Grævii* notas in *Luciani Solœciſtam*, p. 38. 7 In *MS.* ἀρχαιρέσιον.

1 Al.

Ἀσκάντης, Ἀττικῶς· [1] κράββατος, Ἑλληνικῶς.

Ἄσμαι, παθητικῶς, Ἀττικῶς· ἄσω, ἐνεργητικῶς, Ἑλληνικῶς.

Ἀσπάλαθοι, Ἀττικῶς· ἄκανθαι, Ἑλληνικῶς.

Ἀσταφὶς, Ἀττικῶς· σταφὶς, Ἑλληνικῶς.

Ἀστείζεσθαι, Ἀττικῶς· [συμ]πολιτεύεσθαι, τοῦτ᾽ ἔστιν ὡραΐζεσθαι, Ἑλληνικῶς.

Ἀστράβη, Ἀττικῶς· νωτοφόρος ἡμίονος, Ἑλληνικῶς.

Ἀσχαρίζειν, Ἀττικῶς· σκαρίζειν, Ἑλληνικῶς.

Ἀτέχνως, Ἀττικόν· ἁπλῶς, κοινόν.

[2] Αὐλία θύρα, Ἀττικῶς· παραύλιον, Ἑλληνικῶς.

Αὔξην, Ἀττικῶς· αὔξησιν, Ἑλληνικῶς.

Αὐτοβοεί, Ἀττικῶς, Θουκυδίδης ἐν α΄· παραχρῆμα, Ἑλληνικῶς.

Αὐτοδίκην, Ἀττικῶς· αὐθέντην, Ἑλληνικῶς.

Αὐτοματίσαντες, Ἀττικῶς· ἀντὶ τοῦ, ἀφ᾽ ἑαυτῶν τι πράξαντες.

Αὐτοσχεδιάζειν, Ἀττικῶς· σχεδιάζειν, Ἑλληνικῶς.

Ἀφηλικεστέραν, Ἀττικῶς, πρεσβυτέραν· τὴν δὲ νεωτέραν, Ἑλληνικῶς.

Ἀφηνιαστὴς, ἀνυπότακτος, ὑπερήφανος, [Ἀττικῶς.]

Ἀφροντιστεῖν, Ἀττικῶς. ἀμεριμνᾶν, Ἑλληνικῶς.

Ἀφυπνῆσαι, Ἀττικῶς· ἐξυπνῆσαι, Ἑλληνικῶς.

Ἀχανὴς, Ἀττικῶς· ἄφωνος, Ἑλληνικῶς.

Ἀχθήσεται, Ἀττικόν· ἀχθεσθήσεται, Ἑλληνικόν.

Ἄχερ, ἄνευ τοῦ σ, Ἀττικῶς· ἄχερς, Ἑλληνικῶς.

Ἀωρί, Ἀττικῶς· ἀώριον, Ἕλληνες.

ΑΡΧΗ

1 *Al.* κράβατος. 2 In *MS.* Αὔλια, θύρα· Ἀττικῶς, ἀπὸ αὐλαιῶν, Ἑλληνικῶς. Vide *Heſych. Harpocrat.* & *Suidam.*

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Β.

Βαδίζειν, Ἀττικῶς· [βαίνειν, Ἑλληνικῶς.] βαδιοῦμαι, [1] βαδιῇ, βαδιεῖ), καὶ τὰ ὅμοια, Ἀττικῶς· [βαδίσομαι, βαδίσῃ, βαδίσεται, Ἑλληνικῶς.]

Βαλανεύς, [Ἀττικῶς,] παρὰ Πλάτωνι, καὶ Ἀριστοφάνῃ Πελαργοῖς· [πολυπράγμων, Ἑλληνικῶς·]

Βαλάντιον, Ἀττικῶς· [2] μαρσίππιον, Ἑλληνικῶς.

Βαλβίδες, αἱ ἐπὶ τῶν ἀφέσεων βάσεις ἐγκεχαραγμέναι, αἷς ἐπέβαινον οἱ δρομεῖς, ἵνα ἐξ ἴσου ἵσταιντο· διὸ καὶ οἱ κήρυκες ἐπὶ τῶν τρεχόντων, [3] βαλβίδ᾽ ἀποδὸς, θέτε πόδα παρὰ πόδα, καὶ νῦν ἔτι λέγουσιν, Ἀττικῶς· ὕσπληγξ, κοινόν.

[4] Βαλεῖμεν, βαλεῖτε, βαλεῖεν, Ἀττικῶς· βαλείημεν, βαλείητε, [βαλείησαν,] Ἑλληνικῶς.

Βασίλειαν, Ἀττικῶς· βασίλισσαν, Ἑλληνικῶς.

Βασμὸς, Ἀττικῶς. βαθμὸς, Ἑλληνικῶς.

Βατὶς, θηλυκῶς, τὸ θαλάττιον, Ἀττικῶς· βάτος, Ἑλληνικῶς. [ὁ] βάτος, τὸ τῆς ἀκάνθης εἶδος, [Ἀττικῶς·] ἡ βάτος, θηλυκῶς, Ἑλληνικῶς.

Βαυκαλᾶν, Ἀττικῶς· κατακοιμίζειν, Ἑλληνικῶς.

Βδάλλειν, Ἀττικῶς· ἀμέλγειν, Ἑλληνικῶς.

Βδύλλειν, Ἀττικῶς· βδεῖν, Ἑλληνικῶς.

Βεβιασμένη, Ἀττικῶς· ἐφθαρμένη, Ἑλληνικῶς.

Βελτίους, Ἀττικῶς· βελτίονας, Ἑλληνικῶς.

Βήττειν, Ἀττικῶς· βήσσειν, Ἑλληνικῶς.

Βιάσασθαι, Ἀττικῶς· φθεῖραι, Ἑλληνικῶς.

Βιβλία διὰ τοῦ ι, ὡς Πλάτων· βυβλία, ὡς Δημοσθένης, διὰ τοῦ υ κοινόν.

Βλάβος,

1 In *MS.* βαδείη. 2 *Al* μαρσίππιον & μαρσύπιον. 3 Ita *Salmaſ.* in *MS.* βαλβῖδα πόδας θέντες πόδα &c. 4 In *Thoma Magiſtro* βλαβεῖμεν, βλαβεῖτε, βλαβεῖεν &c.

1 In

1 Βλαβέντες, Ἀττικῶς· βλαφθέντες, Ἕλληνες.
Βλάβος, Ἀττικόν· βλάβη, κοινόν.
Βοήσεται, Ἀττικῶς· βοήσει, Ἑλληνικῶς.
Βόθρος, Ἀττικόν· βόθυνος, κοινόν.
2 Βολίτοις, Ἀττικῶς· βολβίτοις, Ἑλληνικῶς.
Βότρυς, μακρὸν, Ἀττικῶς· βραχὺ, Ἑλληνικῶς.
Βουβῶνας, Ἀττικῶς· βομβῶνας, Ἑλληνικῶς.
Βούλυτος, ἡ ὥρα τοῦ τῶν βοῶν λύσεως, Ἀττικῶς.
Βούπαις, Ἀττικῶς· ἔξακμος, Ἑλληνικῶς.
Βραβεὺς, Ἀττικῶς· βραβευτὴς, Ἑλληνικόν.
Βραγχᾶν, Ἀττικῶς· βραγχιᾶν, Ἑλληνικῶς.
Βραδυτέρως, Ἀττικῶς· βραδίον, Ἑλληνικῶς.
Βρενθύεσθαι, τὸ μετὰ συννοίας ἐπαίρεσθαι, Ἀττικῶς· [διὰ θυμὸν μετεωρίζεσθαι, Ἑλληνικῶς.]
Βρύκειν, Ἀττικῶς· βρύχειν, Ἑλληνικῶς.
Βρωμᾶσθαι, Ἀττικῶς· ὀγκᾶσθαι, Ἕλληνες.
Βῶλος, θηλυκῶς, Ἀττικῶς· ἀρσενικῶς, Ἑλληνικῶς.
Βωμολόχος, ὁ περὶ τοῖς βωμοῖς λοχῶν, ἐπαιτ[ῶν μετὰ κολακείας.]

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

3 Γαλειὰ, Ἀττικῶς· γαλεὰ, Ἑλληνικῶς.
Γάργαλος, Ἀττικῶς· γαργαλισμὸς, Ἑλληνικῶς.
4 Γέλγη καὶ γελγοπώλης, Ἀττικῶς· ῥῶπος καὶ ῥωποπώλης, Ἑλληνικῶς.
Γεγωνεῖν καὶ γεγωνίσκειν, Θουκυδίδης, Ἀττικῶς· βοᾶν καὶ κράζειν, Ἑλληνικῶς.
Γέλοιον, Ἀττικῶς, βαρυτόνως· γελοῖον, προσπεπλασμένον, Ἑλληνικῶς.

Γέλων,

1 Vide *Steph.* de Dial. Gr. p. 147. 156. 2 In *MS.* βολίτης. 3 Ita in *MS.* forſan tamen legendum Γαλέα, Ἀττ. γαλεὸς, Ἑλλ. aut Γαλῆ, Ἀττ. γαλέη, Ἑλλ. 4 In *MS.* Γέγη καὶ γεγοπώλης, dein ῥωπόλης.

Γέλων, Ἀττικῶς· γέλωτα, κοινῶς.

Γενετυλλίδα, τὴν μοῖραν, Ἀττικῶς· [1] Γένεσιν, Ἑλληνικῶς.

[2] Γεννῆται, καὶ τὸ πρᾶγμα καὶ τὸ ὄνομα. εἰσὶ δὲ οἱ γεννῆται τοῖον δέ τι. ἡ πόλις ἡ τῶν Ἀθηνῶν τὸ παλαιὸν διεκεκόσμητο διχῶς, εἴς τε τοὺς γεωργοὺς καὶ τοὺς δημιουργούς. οὗτοι πάλιν διῄρηντο εἰς φυλὰς [3] [τέσσαρας.] αἱ δὲ φυλαὶ ἑκάσται εἰς τριττύας, εἰς δὲ ἑκάστην τριττύην εἰσήχθη γένη τριάκοντα, οὐθὲν ἀφ' αἵματος ἀλλήλοις προσήκοντες, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ πολιτικοῦ συστήματος οὕτως ὠνομασμένοι.

Γηθυλλὶς, Ἀττικῶς. [4] ἀμπελόπρασον, Ἑλληνικῶς.

Γηρᾶναι καὶ καταγηρᾶναι, Ἀττικῶς· γηρᾶσαι καὶ καταγηρᾶσαι, Ἑλληνικῶς.

[5] Γήτη, Ἀττικῶς· κρόμμυα, Ἑλληνικῶς.

Γίγνεται, Ἀττικῶς· [6] γίνεται, Ἑλληνικῶς.

[7] Γλαμῶσαι, Ἀττικῶς· λημῶσαι, κοινὸν, ἀμφότερα.

Γνοῖμεν, Ἀττικῶς· γνοίημεν, Ἑλληνικῶς.

[8] Γνωσιμαχῆσαι, [Ἀττικῶς,] ὡς Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν· μετανοῆσαι, Ἑλληνικῶς.

Γνωστῆρας, ὡς Ξενοφῶν, [Ἀττικῶς·] τοὺς γνώστας, [Ἑλληνικῶς.]

Γόης, Ἀττικῶς· κόλαξ, Ἑλληνικῶς.

Γομφίους, Ἀττικῶς· μύλους, Ἑλληνικῶς.

Γραμματοκύφωνα, ἀντὶ γραμματέα, ὅτι οἱ γραμματεῖς προσκεκυφότες γράφουσιν· ἢ γραμματοκύφων,

οἷον

1 Γένεσις λέγεται καὶ ἡ εἱμαρμένη. *Suid.* 2 In *MS.* Γέννηται. 3 In *MS.* deerat τέσσαρας. Supplevit *Salmaſ.* in *Obſervatt. ad Jus Att.* p. 143. qui & τριττύας repoſuit pro τριτάσια, & τριττύην pro τρίτην, & γένη τριάκοντα pro γένηλ, & συστήματος οὕτως ὠνομασμένοι pro γένους οὕτως κατωνομασμένοι. 4 In *MS.* ἀμπελόπρασις. 5 *Al.* γήτια & γήθυα. 6 In *MS.* γίνηται. 7 In *MS.* Γλωμῶσαι, dein γλημῶσαι. 8 In *MS.* Γνωσιμαχῆται.

1 Ita

οἷον ἐν ἀγορᾷ γραμματεὺς, ἐπεὶ οἱ ἀγοραῖοι τῷ κύφωνι μαστιγοῦν). διὰ τοῦτο δ' αὐτὸν [1] εἶπε [καὶ] περίτριμμα ἀγορᾶς [παρὰ Δημοσθένει.]

Γραῦς, Ἀττικῶς· γραῖα, Ἑλληνικῶς.

Γραψάμενος, Ἀττικῶς· γράψας, Ἑλληνικῶς.

Γρῖφοι, τὰ ἐν τοῖς πότοις προσβαλλόμενα ζητήματα, Ἀττικῶς.

Γυμνάσεται, Ἀττικῶς· γυμνασθήσεται, Ἑλληνικῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ.

Δακρύοις, Ἀττικῶς· δάκρυσιν, Ἑλληνικῶς.

Δεδήσεται, Ἀττικῶς· δεθήσεται, Ἑλληνικῶς.

[2] Δεδιηκόνηκα, Ἀττικῶς· δεδιακόνηκα, Ἑλληνικῶς.

Δεδιττόμενος, Ἀττικῶς· ἐκφοβῶν, Ἑλληνικῶς.

[3] Δεικνῦσιν, περισπώμενον, Ἀττικῶς· δεικνύουσιν, Ἑλληνικῶς. δεικνύασι δὲ οἱ δεύτεροι Ἀττικοί.

Δείλης πρωΐας, τὸ μετὰ ἕκτην ὥραν· δείλης ὀψίας, πρὸς ἑσπέραν. [4] κατ' ἰδίαν δὲ δείλης οὐ λέγουσιν οἱ Ἀττικοί· λέγεται μόνον δείλης [5] καθ' ἑαυτὸ παρὰ τοῖς Ἕλλησι.

Δεκέτης. Ἀττικῶς· δεκαέτης, Ἑλληνικῶς.

Δελφὶς, ὄργανον ἐν ναυμαχίᾳ μολυβδοῦν, ὅθεν καὶ Θουκυδίδης, νῆας δελφινοφόρους.

Δένδροις, Ξενοφῶν· δένδρεσιν, Θουκυδίδης.

Δεσμὰ, οὐδετέρως, Ἀττικῶς· δεσμοὶ, ἀρσενικῶς, Ἑλληνικῶς.

Δευσοποιοὶ

1 Ita locum ſupplevi ex *Etymolog. Magn.* v. γραμματοκύφων. 2 Ita ex *Stephano* de Dial. Gr. p. 37 & 153. In MS. Δεδιακόνηκα, Ἀττ. δεδιηκόνηκα, Ἑλλ. 3 In *MS.* Δείκνυσιν περισπώμενον Ἀττ. 4 In *MS.* κατ' ἰδίᾳ. adeo ut forſan delenda ſit propoſitio. 5 Δείλης μόνον λέγειν, ἁπλῶς Ἑλληνικόν. *Tho. Magiſt.*

1 In

Δευσοποιοὶ, Ἀττικῶς· βαφεῖς, Ἕλληνες. δευσοποιὸν δὲ τὸν δυσέκπλυντον.

Δέω, Ἀττικῶς· [1] δεσμῶ, Ἑλληνικῶς.

[2] Δημοσθένην, Ἀττικῶς· Δημοσθένη, εἰς τὸ ἀνάλογον, Ἑλληνικῶς.

Δημοῦ μύθυον, Ἀττικῶς· γελοιάζοντα, Ἑλληνικῶς.

Δήπουθεν, Ἀττικῶς· δηλονότι, Ἑλληνικῶς.

Διαβιβῶ, [3] Ἀττικῶς· διαβιβάσω, Ἑλληνικῶς.

Διάγνωσιν, Ἰσαῖος, τὴν ὑφ' ἡμῶν διαδικασίαν.

Διαγράφειν, τὸ ἐξαλείφειν, Πλάτων [4] Πολιτειῶν γ'.

Δίαιτα, Ἀττικῶς· [5] κρίσις περὶ δίκης, Ἑλληνικῶς· [ἢ αἱρετὴ] κρίσις, Ἑλληνικῶς.

Διαλέγεσθαι, καὶ τὸ πλησιάζειν ταῖς γυναιξὶν, ὡς Ὑπερείδης, [Ἀττικῶς.]

Διανεκεῖ λόγῳ, [6] Πλάτωνι Ἱππίᾳ, Ἀττικῶς· διηνεκεῖ, Ἑλληνικῶς.

[7] Διαφορότης, Πλάτων ἐν [8] Θεαιτήτῳ. [9] παρ' ἄλλῳ οὐχ εὗρον.

Διέφθαρεν, Ἀττικῶς· [10] διέφθαρκεν, Ἑλληνικῶς.

Διῆρες, Ἀττικῶς· ὑπερῷον, κοινόν.

Διωκάθειν, κοινὸν [11] [Ἀττικῶν,] Δωριέων, καὶ Ἰώνων· διώκειν, Ἑλλήνων.

Δοίημεν, [12] δοίητε, Ἀττικῶς· δῴημεν, δῴητε, Ἑλληνικῶς.

Δοῦσιν, Ἀττικῶς· δεσμεύουσιν, Ἑλληνικῶς.

Δοχμὴ, Ἀττικῶς· σπιθαμὴ, Ἑλληνικῶς.

Δρεπάνη,

1 In *MS.* δεῖσμα. 2 Δημοσθένης in *MS.* 3 Vide *Steph.* de Dial. Gr. p. 140. 4 In *MS.* πολιτ. γ'. 5 In *MS.* κρίσις περὶ δίκης, Ἑλληνικῶς· κρίσις, Ἑλληνικῶς. Apud *Ulpianum*, Δίαιτα, δίκη παρὰ τοῖς διαιτηταῖς πέρας λαβοῦσα. 6 In *MS.* Πλάτωνιι Ἱππίᾳ. Forſan Πλάτων ἐν Ἱππίᾳ. 7 In *MS.* Διαφόροτον. 8 P.209. *Ed.Pariſ.* 9 Idem fere *Tho Magiſt.* v. Διαφορά. 10 Vide *Grævium* ad *Luciani Solæciſtam*, p.48. 11 Atticorum eſſe oſtendit *Steph.* de Dial. Gr. p. 145. 12 Vide *Phrynichum*, voce Διδῴη.

1 In

Δρεπάνη, Ἀττικῶς· δρέπανον, Ἑλληνικῶς.

Δρυπέτης, Ἀττικῶς· πέπειρος, Ἑλληνικῶς.

[1] Δρύφακτος, ἡ θύρα τοῦ δικαστηρίου, Ἀττικῶς.

Δυσεντερία, θηλυκῶς, Ἀττικῶς· δυσεντέριον, Ἕλληνες.

Δυσήριδος καὶ δύσηρις, Ἀττικῶς, καὶ Πλάτων Νόμων θ΄· δύσερις, Ἑλληνικῶς.

Δυσωπεῖσθαι, ἀντὶ φοβεῖσθαι, Ἀττικῶς, ὡς καὶ Πλάτων ἐν Φαίδωνι· χρῶνται δὲ αὐτῷ οἱ Ἕλληνες ἀντὶ αἰδεῖσθαι.

Διαιρεῖν [sic: Δωριάζειν], τὸ παραγυμνοῦσθαί τινα μέρη, [Ἀττικῶς.]

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.

Ἔγγυον, Ἀττικῶς· ἐγγυητὴν, Ἑλληνικῶς.

Ἐγχυτρισμὸς, ἡ τοῦ βρέφους ἔκθεσις, [Ἀττικῶς·] ἐπεὶ ἐν χύτραις ἐξετίθετο.

[2] Ἔζην, Ἀττικῶς· ἔζων, Ἑλληνικῶς.

[3] Ἐθελέχθρως, Ξενοφῶν Ἀπομνημονεύμασιν.

Εἰ γὰρ, Ἀττικῶς· εἴθε γὰρ, Ἑλληνικῶς καὶ κοινόν.

Εἶεν, Ἀττικῶς· ἄγε δὴ, Ἑλληνικῶς.

Εἰκάθοιμεν, Ἀττικῶς· [4] εἴκοιμεν, Ἑλληνικῶς.

Εἰκοστολόγον, τὸν [5] εἰκοστωτὴν, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις.

Εἰκὼς, Ἀττικῶς· [6] ἐοικὼς, Ἑλληνικῶς.

¹ Εἶξαν

1 In *MS.* Δρύφακτον. 2 Ἔζων, οὐκ ἔζην, ὡς οἴονταί τινες. *Tho. Magiſt.* Vide & *Phrynichum.* 3 In *MS.* Ἐθελεχθρῶν, dein Ἀπομνημόνευμα. Mihi libros Ἀπομνημονευμάτων evolventi vox iſta non occurrebat. 4 In *MS.* Οἴκοιμεν. Fuit cum mallem Εἰκάζομεν, Ἀττ. ὁμοιοῦμεν, Ἑλλ. 5 Ita ex iſtis *Philoxeni* in *Gloſſario*, Εἰκοστωτὴς, ὁ τὰς εἰκοστὰς ἀπαιτῶν, *Viceſimarius.* Εἰκοστῶν συλλέκτην placuit *Celeberrimo Barneſio*: qui & mox Βατράχοις legendum eſſe monuit. In *MS.* εἰκοστώνην, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Βάτοις. 6 Vide *Tho. Magiſt.* in voce ἀπεικότως.

1 In

[1] Εἶξαν, Ἀττικῶς· ἐοίκασιν, Ἑλληνικῶς.

Εἰς Διονυσίου, Ἀττικῶς· πρὸς Διονύσιον, Ἑλληνικῶς.

[2] Εἴσεται, Ἀττικῶς· γνώσεται, Ἑλληνικῶς.

[3] Εἰσῆχεν, Ἀττικῶς· εἰσαγήοχεν, Ἑλληνικῶς.

Εἰς τρίτην ἡμέραν, [4] Ἑλληνικῶς· εἰς τρίτην, καθ' ἑαυτὸ μόνον, Ἀττικῶς.

Ἔκδημος, Ἀττικῶς· ἀπόδημος, Ἑλληνικῶς.

[5] Ἐκληρονόμησε τῆς οὐσίας, Ἀττικῶς· ἐκληρονόμησε τὴν οὐσίαν, Ἑλληνικῶς.

Ἐκπλήγνυσθαι ἀντὶ ἐκπλήττεσθαι, [6] Θουκυδίδης.

Ἐκρεμάννυεν, Ἀττικῶς· ἐκρέμνα, Ἑλληνικῶς.

Ἐλιννύων, Ἀττικῶς· ἀναπαυόμενος, Ἑλληνικῶς.

[7] Ἕλξω, Ἀττικῶς· ἑλκύσω, Ἑλληνικῶς.

Ἐλῶ, Ἀττικῶς· [8] ἐλάσω, Ἑλληνικῶς.

[9] Ἐμπολαί, τὰ φορτία, Ἀττικῶς, ὡς [10] Ἀριστοφάνης, "Τὴν ἐμπολὴν [οὕτως,] ὅπως [ἂν] [11] μὴ φέρων κατάξῃ"· τὸ δὲ ἐκ τῶν φορτίων [12] συνειλεγμένον, Ἑλληνικῶς.

Ἐνετειλάμην παρ' οὐδενὶ εὗρον πλὴν ἀντὶ τοῦ ν τὸ π ὁ γραφεὺς ἔγραψεν· [13] ἐπετείλατο γὰρ ἀέθλους, [14] Ὅμηρος λέγει.

Ἐντεί-

1 In *MS.* Εἶξας. 2 In *MS.* Εἴσηται, & dein γνώσηται. 3 In *MS.* Εἰσήχθεν. 4 Ita reſcripſi ex *Thoma Magiſtro* & *Stephano* de Dialectis Gr. pag. 111. In *MS.* Ἀττικῶς, & mox Ἑλληνικῶς. 5 In *MS.* Ἐκκληρονόμησε. 6 P. 284. *Ed. Oxon.* 7 Forſan malis Εἷλξα, & dein εἵλκυσα. cum in *MS.* ſit Ἕλξα, & ἕλκυσα. 8 In *MS.* ἐλάσσω. 9 In *MS.* Ἐμπολεῖ. 10 In *Acharnenſibus*, v. 936. 11 In *MS.* μὲν, & mox κατάξει. 12 In *MS.* συνελλεſμένον. 13 Ita (pro ἐπετέλετο γὰρ ἀέθλην ut in *MS.*) lego hic loci, itidemque apud *Heſiodum* in *Scuto Herculis*, v. 94. — ἐπετείλατ' ἀέθλους, pro ἐπετέλλετ' ἀέθλους. 14 Fruſtra quæſivi in *Homero*. at ſimile quid in *Heſiodi* loco, quem modo attuli, exſtare monuit *Cl. Barneſius*. Nolui tamen Ἡσίοδος pro Ὅμηρος reponere: quod *Mœris* forſan *poëmation* iſtud (de cujus *Auctore* dubitarunt *Veteres*) *Homero* adſcribendum cenſuerit.

1 In

Ἐντρίβεσθαι, τὸ ὑπογράφεσθαι καὶ ψιμυθοῦσθαι, Ἀττικῶς.

Ἐνώτια, Ἀττικῶς· ἐνώδια, Ἑλληνικῶς.

[1] Ἐξαληλιμμένον, ἀντὶ τοῦ κεχρισμένον, ὡς [2] Θουκυδίδης, [Ἀττικῶς.]

Ἐξενώθησαν, Ἀττικῶς, ὡς Πλάτων [3] Νόμων α΄· ἐξενίσθησαν καὶ [4] ἐπεξενίσθησαν, Ἑλληνικῶς.

[5] Ἐξίλλειν, Ἀττικῶς· ἐξείργειν, Ἑλληνικῶς· ἐκβάλλειν, κοινόν.

Ἐπαίσαμεν, Ἀττικῶς· [6] ἐπαίξαμεν, Ἑλληνικῶς.

Ἐπηλυγαζόμενος, Ἀττικῶς· ἐπισκιαζόμενος, Ἑλληνικῶς, καὶ ἐπικρυπτόμενος· λύγη γὰρ ἡ σκιά.

Ἐπίκληρος, ἡ [7] ἐπὶ τῇ οὐσίᾳ τρεφομένη κόρη, [Ἀττικῶς.]

Ἐπιμέλου, παροξυτόνως, Ἀττικῶς· προσποιουμένως, Ἑλληνικῶς.

Ἔπιον οἴνου, οὐκ οἶνον, Ἀττικῶς.

[8] Ἐπιπολῆς, τὸ ἐπάνω, Ἀττικῶς.

Ἐπισίξας, Ἀττικῶς· [9] ἐπιστήξας, Ἑλληνικῶς.

Ἐπισκῆψαι, Ἀττικῶς· ἐντείλασθαι, Ἑλληνικῶς.

Ἐπίσω, Ἀττικῶς· ἐπίσασι, Ἑλληνικῶς.

Ἐπιτεθυμμένον, Ἀττικῶς· ἐπιτετυφωμένον ἢ [10] ἐπικαώμενον, Ἑλληνικῶς.

Ἐπιτηδείους, οὐκ, ὥσπερ ἐν τοῖς [11] Ὑπομνημονεύμασι, μόνους τοὺς ἐκ γένους προσήκοντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς [12] ἑταίρους, ὡς Πλάτων ἐν [13] Φαίδωνι.

Ἐπιτίμιον, Ἀττικῶς· πρόστιμον, Ἑλληνικῶς.

Ἐπιτροπεῦσαι τὸν παῖδα, Ἀττικῶς· ἐπιτροπεῦσαι τοῦ παιδός, Ἑλληνικῶς.

1 In *MS.* Ἐξαλειμμένον, & mox κεκελισμένον. 2 Pag. 158. *Edit. Oxon.* 3 P. 642. *Edit. Pariſ.* 4 In *MS.* ἐπεξενώθησαν. 5 In *MS.* Ἐξίλλειν. 6 Vide *Heſych.* v. παῖξαι. & *Phrynichum*, p. 38. 7 Ἡ ἐπὶ παντὶ τῷ κλήρῳ ὀρφανὴ καταλελειμμένη. *Harpocrat.* 8 Vide *Græuium* in *Luciani Soleciſtam*, p. 76. 9 Ἐπισίξας in *Cod. MS.* 10 In *MS.* ἐπικεκαωμένον. *Heſychio* ἐκκεκαυμένον. 11 Sc. *Xenophontis.* In *MS.* Ὑπομνήμασι. 12 In *MS.* ἑτέρους. 13 Sub initium.

Ἐπίτροπος εἶναι [1] δίκης, [Ἀττικῶς.] τὸ γὰρ [2] κακῆς ἐπιτροπῆς ἀνόητον, ἀγαθῆς γὰρ οὐδεὶς δικάζεται.

[3] Ἐπωάζειν, τὸ ἐπὶ τοῖς ὠοῖς καθῆσθαι, [Ἀττικῶς.]

Ἐρεγμία, Ἀττικῶς· ἐρεγμὸς, Ἑλληνικῶς.

[4] Ἐρεσχελεῖν, Ἀττικῶς· διαπαίζειν, Ἑλληνικῶς.

[5] Ἐῤῥηφόροι, Ἀττικῶς, [6] αἱ τὴν δρόσον φέρουσαι τῇ Ἕρσῃ, ἥτις ἦν μία τῶν Κεκροπίδων.

[7] Ἐῤῥύπηνα, ἐκάθηρα, Ἀττικῶς· ἐῤῥύπανα, ἐκάθαρα λέγουσιν Ἕλληνες.

Ἑταιρίστριαι, Ἀττικῶς· τριβάδες, Ἑλληνικῶς.

Ἑτερόφθαλμος, Ἀττικῶς· μονόφθαλμος, Ἑλληνικῶς.

[8] Ἐτετάχαντο, Ἀττικῶς· τεταγμένοι ἦσαν, Ἑλληνικῶς.

[9] Ἐτήσιον, Ἀττικῶς· ἐφήβαιον, Ἑλληνικῶς.

Εὔηθες, τὸ χρηστὸν, [10] Θουκυδίδης, Ἀττικῶς· εὔηθες, τὸ ἀνόητον, Ἑλληνικῶς.

Εὐθὺ, Ἀττικῶς· ἐπ' εὐθείας, Ἑλληνικῶς.

[11] Εὐθύνα, τρόπος κρίσεως ἀρξάντων ἢ πρεσβευσάντων.

Εὐκαιρεῖν, οὐδεὶς εἴρηκε τῶν παλαιῶν· Ἕλληνες δέ.

Εὐκταῖον, ἑνικῶς παρ' οὐδενὶ τῶν παλαιῶν, εἰ μὴ παρὰ Πλάτωνι ἐν Νόμοις.

Εὐλαβεῖσθαι, ἀντὶ φυλάττεσθαι, ὡς Δημοσθένης, [Ἀττικῶς.]

Εὔμορφον παρ' οὐδενὶ εὗρον, ἀλλ' εὐπρεπῆ· εὐμορφία παρὰ Πλάτωνι ἐν Νόμοις, καὶ παρὰ Ξενοφῶντι· σπάνιον δέ.

Εὐπατρίδαι, Ἀττικῶς· αὐτόχθονες, Ἑλληνικῶς.

[12] Εὐσχολῶ, οὐδενὶ τῶν παλαιῶν· ἀλλὰ σχολὴν ἄγω.

[13] Εὐφήμει, Ἀττικῶς· σίγα, Ἑλληνικῶς καὶ κοινόν.

Ἔφαγον κρέατος, οὐ κρέας, Ἀττικῶς.

Ἐφεστρὶς,

1 In *MS.* δίκας. 2 Forſan κακοῖς ἐπιτρόποις, & mox ἀγαθοῖς. 3 In *MS.* Ἐπώζειν. 4 *Photio* in *Lexic. MS.* Ἐρεσχηλεῖν. 5 In *MS.* Ἐῤῥηφόρον. 6 In *MS.* αὐτήν. 7 In *MS.* Ἐρύπηνα. 8 In *MS.* τετάχατο. 9 In *MS.* Ἐπήσιον. 10 Pag. 196. *Edit. Oxon.* 11 Ita etiam *Photio* in *Lexic. MS.* Εὐθύνη *Suidæ*: quem videſis. 12 In *MS.* Ἐνσχολῶ, & mox ἀλλ' ἀσχολήν. 13 In *MS.* Εὔφημος.

1 In

Ἐφεστρὶς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα· [1] ἣν καὶ μανδύαν, καὶ χλαμύδα, καὶ πυῤῥὴν καλοῦσι, καὶ στόλην, καὶ ἀστράβην, καὶ κολύβιον.

Ἔχθιστος, Ἀττικῶς· ἐχθρότατος, Ἑλληνικῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ.

Ζεύγνυμι, Ἀττικῶς· ζευγνύω, Ἑλληνικῶς.

[2] Ζευγνῦσιν, Ἀττικῶς, πληθυντικῶς καὶ περισπωμένως· [ζευγνύουσιν,] Ἑλληνικῶς.

Ζηλῶ, Ἀττικῶς· μακαρίζω, Ἑλληνικῶς.

Ζηλῶ, καὶ παραζηλῶ, Ἀττικῶς· ζηλοτυπῶ, Ἑλληνικῶς.

Ζήλωσις, Ἀττικῶς· μίμησις, Ἑλληνικῶς.

Ζῶμα, Ἀττικῶς· ζῶσμα, Ἑλληνικῶς.

Ζώνιον, τὸ γυναικεῖον, Ἀττικῶς· ζώνη, ἡ τοῦ ἀνδρός.

Ζωπυρεῖν, Ἀττικῶς· ἐξάπτειν, Ἑλληνικῶς.

Ζώσαντες ἀντὶ ζήσαντες, Πλάτων Νόμων δευτέρᾳ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Η.

Ἡβᾶν, Ἀττικῶς· ἀκμάζειν, Ἑλληνικῶς.

Ἡβάσκειν, ἐπὶ τῶν παίδων ἀρχομένων ἡβᾷν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, Ἀττικῶς.

[3] Ἤδειν, Ἀττικῶς· ᾔδει, Ἑλληνικῶς.

[4] Ἤδησθα, Ἀττικῶς· ᾔδεις, Ἑλληνικῶς.

Ἡδυνάμαι,

1 In *MS.* ἢ τὴν μ. κ. χλ. κ. πύρκην κ. κ. σέλαν, κ. ἀ. κ. κολύμην. 2 Ζευγνύασιν *Tho. Magiſt.* 3 Male in *MS.* Ἤδει, & dein ᾔδειν. Vide *Schol. Ariſtoph.* ad Εἰρήνην, v. 1182. Alii forſan malint ᾔδη, ex *Schol. Ejuſd.* in *Plutum*, v. 77. & ex *Stephano* de Dial. Gr. p. 44. & 148. Vide *Indicem* ad *Euſtathium* in *Homerum*, v. ᾔδη. & *Etymolog. Magn.* 4 In *MS.* Ἤδεισθα. & mox ᾔδει.

Ἡδῦναι, Ἀττικῶς· [1] ἀρτῦσαι, Ἑλληνικῶς.

Ἠδύνω, ἠπίστω, Ἀττικῶς· ἐδύνασο, ἐπίστασο, Ἑλληνικῶς.

[2] Ἤκασα, Ἀττικῶς· εἴκασα, Ἑλληνικῶς.

Ἥκιστα, οὐδαμῶς, [3] οὐχ ἧττον, οὐκ ἔλαττον· [οὐχ] ἥκιστα, [4] πάνυ μάλιστα, [5] ἀλλά γε ἄλλα.

Ἠλίθιον, Ἀττικῶς· εἰκαῖον, ἀνόητον, Ἑλληνικῶς.

[6] Ἥλω καὶ ἑάλω, Ἀττικῶς· ἐλήφθη, Ἑλληνικῶς.

Ἡμεδαπὸς, Ἀττικῶς· ἐγχώριος, Ἑλληνικῶς.

Ἤμελλον, ἠβουλόμην, ἠδυνάμην, [7] ηὐξάμην, διὰ τοῦ η, [Ἀττικῶς·] διὰ δὲ τοῦ ε, Ἑλληνικῶς.

[8] Ἡμωδία, ἐπὶ τῶν ὀδόντων, διὰ τοῦ η, Ἀττικῶς· αἱμωδία, Ἑλληνικῶς.

Ἦν ἀντὶ ἤμην, Ἀττικῶς· ἤμην, Ἑλληνικῶς.

Ἠνέσχετο, Ἀττικῶς· ἀνέσχετο, Ἑλληνικῶς.

Ἥνυσα, δασέως, Ἀττικῶς· ψιλῶς, Ἑλληνικῶς.

Ἤνυστρα, Ἀττικῶς· χορδαὶ, αἱ κοιλίαι τῶν βοῶν, Ἑλληνικῶς.

[9] Ἠπίαλον, τὸ πρὸ τοῦ πυρετοῦ ψύχος, [Ἀττικῶς.]

Ἤρεσέ με, Ἀττικῶς· ἤρεσέ μοι, Ἑλληνικῶς καὶ κοινόν.

Ἡρπάσθην, Ἀττικῶς· ἡρπάγην, Ἑλληνικῶς.

Ἥρῳ, χωρὶς τοῦ ι, Ἀττικῶς· ὡς [10] Ὅμηρος, Ἥρῳ Δημοδόκῳ· Ἥρωϊ δὲ, μετὰ τοῦ ι, Ἑλληνικῶς.

Ἦσθα, Ἀττικῶς· ἦς, Ἑλληνικῶς.

Ἦτρον, τὸν [11] ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν τόπον, Ἀττικῶς· ὑπογάστριον, Ἑλληνικῶς.

Ἥττω

1 *Photio* etiam in *Lexic. MS.* ἠδυνθαι, ἠρτύσθαι, & *Tho. Magiſt.* ἥδυσμα, οὐκ ἄρτυσμα. 2 Vide *Euſtath.* ad *Homerum.* 3 Ita *Suidas*, & *Photius* in *Lexic. MS.* 4 Ita iterum *Suidas.* 5 In *MS.* ἀλλαγε ἀλλά. quid ſibi velint plane neſcio. 6 Ita & *Photius* in *Lexic. MS.* 7 In *MS.* ηὐξάμεν, & dein διὰ δέ. 8 Ita *MS.* Ἡμώδια, & mox αἱμμώδια. 9 Τὸ πρὸ τοῦ πυρετοῦ ῥῖγος ἠπίαλόν φασιν. *Heſych.* 10 *Odyſſ.* Θ. v. 483. In nuperrima tamen & præſtantiſſima Editione, Ἥρωϊ. 11 In *MS.* ὑπὸ τῶν ὀμφαλῶν.

1 Ἠχὼ

Ἧττω, Ἀττικῶς· ἧσσον, κοινόν.

1 Ἠχὴ, Ἀττικῶς, ἦχος, Ἑλληνικῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ.

Θαλῆς, περισπώμενον, Ἀττικῶς· βαρύτονον δὲ, Ἑλληνικῶς

Θαλοῦ, τὴν γενικὴν, Ἀττικῶς· Θάλητος, Ἑλληνικῶς.

Θαμὰ, Ἀττικῶς· πυκνῶς, Ἑλληνικῶς.

Θαμινὰ, Ἀττικῶς· πυκνὰ, Ἑλληνικῶς.

Θάῤῥος, Ἀττικῶς· θάρσος, Ἑλληνικῶς.

Θαυμάσιον, Ἀττικῶς· θαυμαστὸν, Ἑλληνικῶς.

Θεμέλια καὶ θεμέλιον, οὐδετέρως, Ἀττικῶς· [θεμέλιοι καὶ θεμέλιος, κοινῶς.]

Θερόμενος, Ἀττικῶς· θερμαινόμενος, Ἑλληνικῶς.

2 Θεωροὶ, οἱ τὰς θυσίας ἀπάγοντες εἰς τὰ κοινὰ ἱερὰ καὶ τὰ μαντεῖα, Ἀττικῶς· θεαταὶ, οἱ συνθῦται, Ἑλληνικῶς.

3 Θηλάστριαν, τὴν τῶν τροφῶν, τέκνων, τῶν παίδων θῆλυν.

Θηράσεται, Ἀττικῶς· θηράσει, Ἑλληνικῶς.

Θηρίκλειον, ἀπὸ τοῦ τεχνίτου προσηγορεύθη, ὡς Εὔβουλος· "Καθαρώτερον γὰρ 4 τὸν κέραμον εἰργαζόμην", "Ἡ Θηρικλῆς τ' ἐκπώματα ----.

5 Θιασῶται, διὰ τοῦ ω, Ἀττικῶς· θιασῖται, Ἑλληνικῶς.

Θοίνη,

---

1 Ἠχῶ utitur *Philoſtratus*, ab amiciſſimo & doctiſſimo *Oleario* non ita pridem præclare editus. Ἠχὼ, & ἠχὴ Attice, quod oſtendit *Steph.* de Dial. Gr. pag. 156. 2 Vide *Cl. Van-Dalei* Diſſert. VI. c. IV. 3 Θηλάστριαν, ἣν θηλάζεταί τις ἰδίως, οὕτω Κρατῖνος. *Phot.* in *Lexic. MS.* Τὴν θηλάζουσαν Εὔπολις τιτθὴν, θηλάστριαν ὀνόμασε. *Pollux.* l.3. c.3. 4 Ita *MS.* ſed paulo poſt habet τὰ ἐκπώματα. In *Thoma Magiſtro* καθαρώτερον δὲ τὸν κέραμον εἰργασάμην, &c. 5 Vide *Salmaſii* Obſervatt. ad *Jus Atticum*, p. 146, 147. & *Van-Daleum* de Marmoribus Diſſert. IX. c. I.

1 In

Θοίνη, Ἀττικῶς· θοῖνα, Ἑλληνικῶς.

Θράττει, Ἀττικῶς· ταράσσει, Ἑλληνικῶς.

1 Θρεκτικὸς, Ἀττικῶς· τροχαστικὸς, Ἑλληνικῶς.

Θρυαλλίδα, Ἀττικῶς· ἐλλύχνιον, Ἑλληνικῶς· καὶ Ἡρόδοτος κέχρηται.

Θύραζε, Ἀττικῶς· ἔξω, Ἑλληνικῶς.

2 Θωμὸς, Ἀττικῶς, ὡς Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις· θημὼν, Ἑλληνικῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι.

Ἰάλεμος, Ἀττικῶς· σημαίνει δὲ τὸν θρῆνον καὶ τὸν ψυχρὸν ἄνθρωπον· ἰάλεμος, τὸν ἔκλυτον, Ἑλληνικῶς.

Ἰαπετὸς ἀντὶ γέρων, καὶ Τιθωνὸς καὶ Κρόνος ἐπὶ τῶν γερόντων.

Ἰδὲ, ὀξύτονον, Ἀττικῶς· ἰδὲ, ὡς τὸ εἰπὲ, λαβὲ, εὑρέ.

Ἰδιάζειν, [Ἀττικῶς·] οὐ γάρ μοι σχολὴ ἰδιάζειν, ξενικῷ γὰρ ἰδιάζω πράγματι.

Ἰδιοξενὴς, ὁ μὴ δημοσίᾳ προσκείμενος πόλει τινὶ, ἀλλ' 3 ἰδίᾳ ξένος, [Ἀττικῶς.]

Ἱδρῶ, Ἀττικῶς· ἱδρῶτα, Ἑλληνικῶς.

4 Ἱερεία, μακρῶς τὴν τελευταίαν, καὶ παροξυτόνως τὴν παραλήγουσαν, Ἀττικῶς· ἱέρεια βραχέως τὴν ἐσχάτην, βαρυτόνως τὴν παρατελευταίαν, Ἑλληνικῶς.

Ἱερεῖον, πᾶν τὸ θυόμενον τοῖς θεοῖς χωρὶς ὑός.

Ἱερεῖον, Ἀττικῶς· θῦμα, Ἑλληνικῶς.

Ἴκταρ, [Ἀττικῶς·] Πλάτωνος Πολιτείᾳ, 5 οὐδὲ ἴκταρ [βάλλει,]

1 In *MS.* Θρεατικός. 2 In *MS.* Θωμὸν, & dein θημῶν. 3 Ὁ ἰδίᾳ, καθ' ἑαυτὸν, ξένος ὤν. *Suid.* 4 Diverſus abit *Thom. Magiſt.* Vide *Etymol. Magn.* v. θυσία, v. ἐγχείησι, & *Phavorinum*, v. ἱέρεια. 5 Vide *Steph.* de Dial. Gr. pag. 227.

1 Ἰλυ-

[βάλλει,] ὅπερ ἐστὶν, οὐδὲ ἐγγὺς [τοῦ σκόπου γίνεται.]

Ἰλιὰς κακῶν· ἐπὶ τῶν μεγάλων συμφορῶν ὁ λόγος τίθεται.

Ἰλιγγιᾶν [Ἀττικῶς·] ἀντὶ τοῦ στροβεῖσθαι, ἢ περιστρέφεσθαι, Ἑλληνικῶς.

[1] Ἰλισπώμενος, Ἀττικῶς· εἱλούμενος, Ἑλληνικῶς.

Ἰλλὸν, Ἀττικῶς· στραβὸν, Ἑλληνικῶς.

Ἱμονιὰ, Ἀττικῶς· ἱμὰς, ὁ λῶρος, Ἑλληνικῶς. λέγεται καὶ τὸ [2] καλώδιον.

Ἰξοὶ ἐπὶ τῶν γλισχρῶν καὶ φειδωλῶν· ὃ ἔοικε παρὰ τοῦ ἰξοῦ γεγενῆσθαι τὸ ὄνομα, ὅτι καὶ ὁ ἰξὸς γλισχρός ἐστι. λέγει δ' Ἀριστοφάνης οὕτως, ἰξοὶ ῥυποκόνδυλοι· ὅπερ [3] σημαίνει καὶ αὐτὸ τοὺς γλισχροὺς, διὰ τὴν φειδωλίαν μήτε [4] λουομένους μήτε νιζομένους.

Ἱππέα, βασιλέα, ἁλιέα, [5] μακρῶς, Ἀττικῶς· [βραχέως, Ἑλληνικῶς.]

[6] Ἱππέας, μακρῶς, Ἀττικῶς· βραχέως, Ἑλληνικῶς.

Ἱππίδιον, οὐ μόνον τὸ ἱππάριον, [7] [ἀλλὰ καὶ ἰχθὺν ποιόν.]

Ἴσασι, Ἀττικῶς· οἴδασι, κοινῶς.

Ἰσηγορία, Ἀττικῶς, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου· ἰσολογία, Ἑλληνικῶς.

Ἰσῆλιξ, καινότερον τοῦ ἡλικιώτης.

Ἰσθμίον, Ἀττικῶς· περιστόμιον, ἢ [8] φρεάτιον, Ἑλληνικῶς.

Ἰσοτελής,

1 Ἰλυσπώμενος *Heſychio*, *Suidæ*, & *Photio* in *Lexico MS.* Verum & *Heſychio* Ἰλισπῶντες, συνελοῦντες. lege συνειλοῦντες. 2 Τὸ τῶν ἀντλημάτων χοινίον *Photio* in *Lexic. MS* 3 In. *MS.* σημαίνειν. 4 In *MS.* λυομένους. 5 Cujus rei rationem ſic reddunt *Grammatici Vett.* Ἐπεὶ τὴν γενικὴν διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφουσιν οἱ Ἀθηναῖοι, τούτου χάριν καὶ τὴν αἰτιατικὴν ποιοῦσιν εἰς α μακρὸν, ἵνα ἰσόχρονος γένηται τῇ ἰδίᾳ γενικῇ· Εὐριπίδης, "Καὶ μὴν δέδορκα τόν δε Πηλέα πέλας", Vide *Thom. Magiſtrum*, v. Ἑρμηνέα, *Phrynichum*, v. Ἡρακλέα, & *Indicem* ſecundum ad *Euripidem* ex *Edit. Cl. Barneſii*, ſub initium. 6 Vide *Helladii Chreſtom.* cum notis *Meurſii*, p. 18. & *Grævium* ad *Luciani Solæciſtam*, pag. 109. 7 Ita ex *Heſychio*. 8 Φρέατος περιστόμιον *Photio* in *Lexic. MS.*

1 Hujus

Ἰσοτελὴς, ξένος ὁ μετέχων τῶν νόμων καὶ τῶν πραττομένων πάντων πλὴν ἀρχῆς, [Ἀττικῶς·] μέτοχος, Ἑλληνικῶς. ἐκ τοῦ Φρυνίχου τοῦ Ἀῤῥαβίου τῆς [1] Σοφιστικῆς παρασκευῆς· ἰσοτελεῖς οἱ ἴσα τελοῦντες τοῖς ἀστοῖς, ὅ ἐστιν, [ἴσον] τοῖς πολίταις τέλος διδόντες.

Ἱστάναι, Ἀττικῶς· ἱστάνειν, Ἑλληνικῶς.

[2] Ἰσότης ὡς ἀρότης, Ἀττικῶς· ἰσοτὴς ὡς βραβευτὴς, Ἑλληνικόν.

Ἴσχειν, Ἀττικῶς· ἔχειν, Ἑλληνικῶς.

Ἰσχίον, τὸ κοῖλον τοῦ γλουτοῦ, ἐν ᾧ ἡ κοτύλη στρέφεται, Ἀττικῶς· οἱ δὲ Ἕλληνες τὰ νῶτα τὰ ἰσχία [λέγουσιν.]

[3] Ἰτρία, πλάσματα λεπτὰ σησάμῳ πεπλασμένα, [Ἀττικῶς·] λάγανα, κοινῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Κ.

Καθεδεῖται, Ἀττικῶς· καθίζει, Ἑλληνικῶς.

Κάθησο, Ἀττικῶς· κάθου, κοινῶς.

Καθότι, Ἀττικῶς· καθῶς δὲ, Ἕλληνες.

Κάκη, [4] οὕτω Πλάτων, Ἀττικῶς· κακία, Ἑλληνικῶς.

Κακκάβη, Ἀττικῶς· κάκκαβος, Ἑλληνικῶς.

Καλιὰ, τὸ ἐκ τῶν ξύλων οἴκημα, [Ἀττικῶς.]

[5] Κάλλεα, τὰ ὑπὸ τὰ [6] γένεια τῶν ἀλεκτρυόνων, οὓς κάλλωνας οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν.

Κάλλη, τὰ ἄνθη, Ἀττικῶς.

[7] Καλῶ καὶ ἐπὶ τοῦ καλέσω, Ἀττικῶς· ἐπὶ δὲ τοῦ ἐνεστῶτος [8] μόνων τῶν Ἑλλήνων τὸ λεγόμενον καλῶ.

[1] Καναχεῖν,

1 Hujus operis *Epitomen* dedit *Photius* in *Bibl.* cod. CLVIII. meminitque *Suidas*, v. Φρύνιχος.
2 In *MS.* Ἴστρια.
3 In *MS.* ἴχνον.
4 Ita ex *Suida*. In MS. ὁ Πλ.
5 *Al.* κάλλαια.
6 In *MS.* γένη.
7 Vide *Steph.* de Dial. Gr. p. 140.
8 Forſan μόνως, ut paulo infra.

1 In

[1] Καναχεῖν, Ἀττικῶς· κιγχλίζειν, Ἑλληνικῶς.

Καρυκεία, Ἀττικῶς· περίεργος ζωμὸς, Ἑλληνικῶς.

Καταγλωττίσματα, τὰ περίεργα φιλήματα· καὶ καταγλωττίζειν, τὸ βλασφημεῖν.

Κάταγμα, Ἀττικῶς· μήρυγμα, Ἑλληνικῶς.

Καταγώγιον καὶ κατάγεσθαι, Ἀττικῶς· κατάλυμα καὶ καταλύειν, Ἑλληνικῶς.

[2] Καταλεγεὶς, Ἀττικῶς· καταλεχθεὶς, Ἑλληνικῶς.

[3] Κάταντες, τὴν πρώτην παροξυτόνως, Ἀττικῶς· τὴν τελευταίαν ὀξυτόνως, Ἑλληνικῶς.

Καταπλάμενος, Ἀττικῶς· καταπλὰς, Ἑλληνικῶς.

Κατὰ [4] χειρὸς, Ἀττικῶς· κατὰ χειρῶν, Ἑλληνικῶς.

[5] Κατέαξε τῆς κεφαλῆς, Ἀττικῶς· κατέαξε τὴν κεφαλὴν, Ἑλληνικῶς.

Κατεδήδωκεν, Ἀττικῶς· καταβέβρωκεν, Ἑλληνικῶς.

Κατεκαύθη, Ἀττικῶς· [6] κατεκαύθη, Ἑλληνικῶς.

Κατεσκέδασε τὴν ἀμίδα, Ἀττικῶς· [7] κατέχεεν, Ἑλληνικῶς.

[8] Καττίτερον, τὸν τοῦ νεκροῦ ὀβολὸν, [Ἀττικῶς· κασσιτέριον, Ἑλληνικῶς.]

Κατόπιν, Ἀττικῶς· [9] ὄπισθεν, Ἑλληνικῶς.

Κατορώρυκται, Ἀττικῶς· κατώρυκται, Ἑλληνικῶς.

Κατωνάκη, τοῖς εἰς χρόνον φεύγουσιν, ὅτε κατίοιεν, [10] νάκου

τὶ

1 In *MS.* κανάχειν, & dein κιχλίζειν. 2 In diverſa ſententia eſt *Thomas Magiſter.* Sed pro nobis facit *H. Steph.* de Dial. Gr. p. 147. 156. 3 Ita ex iis, quæ infra occurrunt in voce Μάντεων. In *MS.* Καύταντες, τὴν πρώτην ὀξυτόνως, Ἀττικῶς· τὴν τελευταίαν ὀξέως, Ἕλληνες. 4 Addit *Tho. Magiſt.* ὕδωρ ἐδέξατο. 5 In *MS.* κατεάξαι τῆς κ. & dein κατέαξε τῆς κ. Vide *H. Steph.* de Dial. Gr. p. 44. 6 In *MS.* κατακαυθήσεται. Apud *Tho. Magiſt.* κατεκαύθη, Ἀττικῶς· κατεκάη, Ἑλληνικόν. Forſan tamen, κατακαύσεται, Ἀττ. κατακαυθήσεται, Ἑλλ. ut ſupra, Γυμνάσεται, Ἀττ. γυμνασθήσεται, Ἑλλ. Vide *Steph.* de Dial. Gr. p. 147. 7 In *MS.* κατέχε εν. 8 In *MS.* καττίτερον. 9 Forſan κατόπισθεν, ut in *Tho. Magiſtro.* 10 In *MS.* κνάκου.

τι τοῖς ἱματίοις προσεράπ]ετο, ὡς καὶ ὁ Θεόπομπος, ἠναγκάσθησαν ἢ ὑπὸ τῶν τυράννων, ἵνα μὴ [1] κατίωσιν εἰς ἄςυ, κατωνάκην φορεῖν.

[2] Κάχρυς, Ἀτ]ικῶς· κριθαὶ πεφρυγμέναι, Ἑλληνικῶς.

[3] Κεκραγμὸς, Ἀτ]ικῶς· κραυγὴ, Ἑλληνικῶς.

[4] Κέδρον, ὀυδετέρως, Ἀτ]ικῶς· [κέδρος,] θηλυκῶς, Ἑλληνικῶς.

[5] [Κέκτημαι,] καὶ κεκτῆσθαι, καὶ κεκτημένη, ἡ δέσποινα, παρ' Ἀτ]ικοῖς.

[6] Κέοιτο, μόνως Ἀτ]ικῶς· καὶ κείσεται, μόνως Ἀτ]ικῶς.

Κεραία πλοίου, Ἀτ]ικῶς· κέρας, Ἑλληνικῶς.

Κεραμεοῦν, Ἀτ]ικῶς· ὀςράκινον, Ἑλληνικῶς.

Κερασὸς, Ἀτ]ικῶς, τὸ φυτόν· κερασία, μακρῶς, Ἑλληνικῶς.

Κηδεςὰς καὶ τοὺς διδόντας καὶ τοὺς λαμβάνοντας τὰς κόρας, Ἀτ]ικῶς. πενθεροὺς, Ἑλληνικῶς, καὶ γαμβρούς.

Κηδεύομεν, Ἀτ]ικῶς· παρά τινος γυναῖκα λαμβάνομεν, Ἑλληνικῶς.

Κῆχος, ἀντὶ [7] γῆ, Ἀτ]ικῶς.

Κίβδηλος, οὐκ ὑγιὴς τὸν τρόπον, δοκῶν δὲ ὑγιής.

Κίβδωνες, Ἀτ]ικῶς· [8] μεταλλεῖς τῶν λίθων, Ἑλληνικῶς.

Κίρνη, Ἀτ]ικῶς· [9] κιρνᾶς, Ἑλληνικῶς.

1 In *MS.* κατιών. 2 Ita *Photio*, *Aliiſque*. Καγχρὺς in *MS.* 3 In *MS.* κεκραγώς. 4 In *MS.* Κοῦδρον. 5 In *MS.* hæc adjuncta erant τοῖς κατωνάκην φορεῖν in voce Κατωνάκη. 6 Κέοιντο in *Cod. MS.* Certum eſt κέοιντο *Ionicum* eſſe. Nec ſcio quo modo verum eſſe poteſt quod hîc aſſeritur; niſi de *Atticorum* Lingua Veteri intelligatur, quæ multa cum *Ionica* communia habuit. Fuit cum legendum exiſtimarem, κέοιτο, ἀντὶ ὑπάρχοι, μόνως Ἀτ]. κείσεται, ἀντὶ ὑπάρξει, μ. &c. eo quod voces nonnullæ in certa duntaxat ſignificatione *Atticæ* ſint. 7 Ita pro δὴ in *MS.* reſcribere viſum eſt: cum in *Heſychio* ſit, ποῖ κῆχος, ποῖ γῆς. 8 In *MS.* μετὰ τελευταίων λίθων. Sed in *Photii Lexic. MS.* Κιβδῶνες, οἱ μετάλλειοι. unde cum *Cl. Barneſio* μεταλλεῖς τῶν λ. aut ſimile quid reponi debere exiſtimo. 9 Ita pro κίρνα, ut in *MS.* cum in *Tho. Magiſtro* ſit, Κίρνημι Ἀττικοί, οὐ κιρνῶ.

Κλάειν, Ἀττικῶς· κλαίειν, Ἑλληνικῶς.

Κλάσαι, Ἀττικῶς· κλαδεῦσαι, Ἑλληνικῶς.

Κλεῖν, Ἀττικῶς· κλεῖδα, Ἑλληνικῶς.

Κλισιάδες, αἱ δίθυροι πύλαι, Ἀττικῶς· [1] κλισίαι δὲ, ὅπου τὰ ζεύγη ἵσταται.

Κνεῖν, Ἀττικῶς· κνήθειν, Ἑλληνικῶς.

Κνέφαλον, Ἀττικῶς· ἡ τύλη, Ἑλληνικῶς.

[2] Κνησείειν, Ἀττικῶς· κνηστικῶς ἔχειν, Ἑλληνικῶς.

Κνισσᾶν, τὸ θύειν, Ἀττικῶς.

Κομμώτριαν, Ἀττικῶς· [3] ἐμπλέκτριαν, Ἑλληνικῶς.

Κομψεία, Ἀττικῶς· πανουργία, Ἑλληνικῶς.

Κομψοὺς Πλάτων οὐ τοὺς πανούργους, ἀλλὰ τοὺς βελτίστους· κομψοὺς γὰρ, Ἀσκληπιάδας ἐπαινῶν, λέγει [4] Πολιτειῶν γ΄.

Κόπτει τὴν θύραν ἔξωθεν, ψοφεῖ δὲ ὁ ἔνδοθεν, Ἀττικῶς· κροτεῖ δὲ, Ἑλληνικῶς.

[5] Κοροπλάθος, Ἀττικῶς· κοροπλάστης. Ἑλληνικῶς.

Κότινος, Ἀττικῶς· ἀγριέλαιος, Ἑλληνικῶς.

[6] Κοχώνη, ἡ ὑπογλουτὶς, [Ἀττικῶς.]

[7] Κοψυχὸς ἀντὶ τοῦ κόσσυφος, Ἀττικῶς καὶ Ἑλληνικῶς.

[8] Κράστις, διὰ τοῦ κ, Ἀττικῶς· γράστις, διὰ τοῦ γ, Ἑλληνικῶς.

[9] Κρεμάθρη, Ἀττικῶς· κρεμάθρα, Ἑλληνικῶς.

Κυκεῶ, Ἀττικῶς· κυκεῶνα, Ἑλληνικῶς.

Κυρβασία, πῖλος Περσικὸς, ὡς Ἀριστοφάνης [10] Ὄρνισιν, [Ἀττικῶς· τιάρα,] Ἑλληνικῶς.

Κυρίττειν, Ἀττικῶς· κερατίζειν, Ἑλληνικῶς.

Κωμῳδοποιοὶ, Ἀττικῶς· [11] κωμῳδιοποιοὶ, Ἑλληνικῶς.

ΑΡ-

1 In *MS.* κλυσίαι. 2 In *MS.* Κνησίειν. 3 Unde forſan apud *Pollucem* pro πέκτιν aut πέκτην legendum πλέκειν. 4 Pag. 405. *Edit. Pariſ.* 5 *Thomæ Magiſtro* κουροπλάθος. Sed pro nobis faciunt *Harpocrat. & Suidas.* 6 In *MS.* Κοχώνη ἡ ὑπογλωττίς. 7 In *MS.* κομψυχὸς, & dein κόσυφος. 8 In *MS.* Κράτις, & dein γράτις. 9 Vide in v. Θοίνη. Forſan Κρεμάθρα, & dein κρεμάστρα. 10 V. 487. 11 Ita ex *Thoma Magiſtro.* In *MS.* κωμωδοιποιοί. 1 In

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Λ.

Λάγηνος, ἀρσενικῶς, Ἀττικῶς· θηλυκῶς, Ἑλληνικῶς.
Λαγῶα, τὰ μέρη τοῦ λαγοῦ, Ἀττικῶς· [1] λαγώνεια, Ἑλληνικῶς.

Λαμβάνειν, ἀπαρεμφάτως οἱ Ἀττικοὶ, ὡς Ἀριστοφάνης [2] Ὄρνισιν, ἐάν τις ἀποκτείνῃ τύραννον, τιμὰς λαμβάνειν· τὸ δὲ λαμβανέτω, Ἑλληνικῶς.

[3] Λάσανα καὶ τοὺς χυτρόποδας καὶ τοὺς δίφρους, ὡς Εὔπολις [4] Πόλεσιν. Ἐμοὶ γὰρ οὐκ ἔστιν οὐδὲ [5] λάσανον ὅπου χέζω.

Λάσιος, ὁ παρρησιακὸς, καὶ λάσιον, τὸν [6] ταῦρον ἔχοντα, Ἀττικῶς· πρόχειρος καὶ τόλμηρος, Ἑλληνικῶς.

Λάταγας, τοὺς ψόφους ἐκ τῶν ποτηρίων, [Ἀττικῶς.]

Λαύρας καὶ τὰς [7] ἀμάρας, Ἀριστοφάνης· λαῦραι δὲ καὶ τὰ ἀμφόδια.

Λαχεῖν δίκην, Ἀττικῶς· ἔγκλημα ἀποδιδόναι, Ἑλληνικῶς.

Λέμμα, ἀντὶ λέπισμα, Ἑλληνικῶς· λέπος, κοινόν.

[8] Λέμφος, ἡ πεπηγυῖα [[9] μύξα,] Ἀττικῶς.

Λευκὴ σταθμὴ, ἡ μὴ [10] κεχρισμένη μίλτῳ, ἀλλὰ χερσός.

Λευκόχρως, Ἀττικῶς· λευκόχρους, Ἑλληνικῶς.

Λεχὼ, Ἀττικῶς· λόχος, Ἑλληνικῶς.

¹ Λῆμα

1 In *MS.* λάγεια. 2 V. 1074. —— ἥν τε τῶν τυράννων τις τινὰ " " τῶν τεθνηκότων ἀποκτείνῃ, τάλαντον λαμβάνειν". 3 In *MS.* λάσανον, &, paucis interjectis, λαμβάνεται. 4 Ita ex conjectura. In *MS.* ποχ. 5 In *MS.* λάσανος. Paulo ante, γ' forſan pro γὰρ legendum. 6 In *MS.* ταῦρον ἔχων. Vide *Schol.* ad *Ariſtoph. Ran.* v. 224. 7 In *MS.* ἀμεράς. Cui non placet ἀμάρας, per me licet reponat ῥύμας ex *Schol. Ariſtophanis* ad Εἰρήνην, v. 98. 8 In *MS.* λέφος ἡ πεπηγη. . Ἀττικῶς. 9 *Sc.* ἐκ μυκτήρων, ut habet *Euſtathius* ad *Homerum*, p. 1761. *Edit. Rom.* 10 Ita, vel μὴ κεχωρισμένη μίλτῳ legendum cenſeo. In *MS.* ἡ μὴ κεχρισμένη.

1 Ordinem

[1] Λῆμα, δι' ἑνὸς μ, τὸ θάρσους· διὰ δὲ δύο, τὸ λαμβανόμενον· ἀδιαφόρως, Ἕλληνες.

Λητουργεῖν, διὰ τοῦ η, Ἀττικῶς· διὰ δὲ [2] τῆς ει διφθόγγου, Ἑλληνικῶς· λήϊτον γὰρ τὸ δημόσιον.

Λιθουργοὺς, Θουκυδίδης· λιθοκόπους, Ἀντιφῶν.

[3] Λίαπους, Ἀττικῶς· καταπύγους, Ἑλληνικῶς.

Λίτρον, Ἀττικῶς· νίτρον, Ἑλληνικῶς.

Λογιεῖται, Ἀττικῶς· λογίσεται, Ἑλληνικῶς.

Λογίους, [4] τοὺς πολυΐστορας, Ἀττικῶς, καὶ Ἡρόδοτος· λογίους, τοὺς [δια]λεκτικοὺς, Ἕλληνες.

Λογοποιὸν, τὸν λογογράφον, οἱ Ἀττικοὶ, καὶ [5] συνήγορον διὰ τῶν λόγων.

[6] Λοπίδες, Ἀττικῶς· λεπίδες, Ἑλληνικῶς.

Λοῦται, Ἀττικῶς· λούεται, Ἑλληνικῶς.

Λυσιτέλειαν οὐδεὶς λέγει, λυσιτελὲς δὲ καὶ λυσιτελεῖν.

Λυχνοῦχος, Ἀττικῶς· λαμπὰς, ἢ φανὸς, Ἑλληνικῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Μ.

Μᾶζαν, περισπωμένως καὶ μακρὸν, Ἀττικῶς· βαρυτόνως καὶ βραχέως, Ἑλληνικῶς.

Μαθητρὶς, Ἀττικῶς· μαθήτρια, Ἑλληνικῶς.

Μαλάχη, Ἀττικῶς· μολόχη, Ἑλληνικῶς.

Μάμμην καὶ [7] μαμμίαν, τὴν μητέρα, Ἀττικῶς· Ἕλ-

ληνες

1 Ordinem mutavi, verbum refinxi, ſenſumque interpunctione juvi. Prius in *MS.* Λῆμμα διὰ δύο μ, τὸ θάρσος· διὰ δὲ τοῦ ἑνὸς τὸ λαμβάνω ἀδιαφόρως Ἕλληνες. Vide *Grævium* ad *Luciani Solœciſtam*, p.66. 2 In *MS.* τῆς ι διφθ. 3 In *MS.* Λίχους, Ἀττ. καταπήγους, Ἑλλ. 4 Plenius aliquanto *Tho. Magiſter*: quem videſis. 5 Id eſt, τὸν δίκας ἢ λόγους δικανικοὺς γράφοντα, ut habet *Photius* in *Lexic. MS.* 6 Ita legendum conjicio, ex *Schol. Ariſtophanis* ad *Veſpas*, v. 785. Λοπίδας δὲ καλεῖ, ἃς ἡμεῖς λεπίδας καλοῦμεν. In *MS.* λοπίδαν, Ἀττ. &c. 7 In *MS.* μαμμία, & mox μάμμην.

1 Vide

ληνες τὴν [[1] τῆς μητρὸς ἢ πατρὸς μητέρα] μάμμην [καλοῦσιν.]

Μανεῖται, Ἀττικῶς· μανήσεται, Ἑλληνικῶς.

Μάντεων, τὴν πρώτην προπαροξυτόνως, Ἀττικῶς· τὴν δευτέραν παροξυτόνως, Ἕλληνες.

[2] Μασχάλη, Ἀττικῶς· μάλη, Ἑλληνικῶς.

Μαχαιρίδες, αἱ μάχαιραι τῶν κουρέων, Ἀττικῶς· μάχαιραι, κοινῶς.

[3] Μεθύσην τὸν ἄνδρα, Ἕλληνες· μεθύστην τὴν γυναῖκα, Ἀττικοί.

Μειδίου, Ἀττικῶς· Μειδία, τό τε [4] ἀναλογικὸν καὶ τὸ Ἑλληνικόν.

[5] Μείρακας, τοὺς ἄρρενας, Ἕλληνες· μείρακας, τὰς θηλείας, Ἀττικοί.

Μελάγχρως, Ἀττικῶς· [6] μελάγχρους, Ἕλληνες.

Μελαίνεσθαι, Ἀττικῶς· βάπτεσθαι, Ἑλληνικῶς.

Μελίκρατον, Ἀττικῶς· οἰνόμελι καὶ ὑδρόμελι, Ἑλληνικῶς.

Μεριμνῶν, Ἀττικῶς· [7] φροντίζων, Ξενοφῶν.

Μεσέγγυος, Ἀττικῶς· μεσίτης, Ἑλληνικῶς.

Μεταβολεὺς καὶ μεταβολεῖς, Ἀττικῶς· μετάβολος καὶ μετάβολοι, Ἑλληνικῶς.

Μέταυλος, ἡ μέση τῆς ἀνδρωνίτιδος καὶ τῆς γυναικωνίτιδος θύρα, Ἀττικῶς· μέσαυλος, Ἑλληνικῶς.

Μετέ-

1 Vide *Phrynichum* & *Nunneſii* Annott. ut & *Stephanum* de Dial. Gr. p. 223. 2 Vide *Tho. Magiſtrum*, voce μάλη. 3 Ita ex conjectura. In *MS.* Μέθυσον τὸν ἄνδρα, μεθύσην τὴν γυναῖκα, Ἕλληνες. Varie refingi poteſt locus ex iis quæ collegit *Cl. Grævius* ad *Luciani Solœciſtam*, p. 65. 4 In *MS.* ἀνατολικόν. 5 Ita iterum ex conjectura. In *MS.* Μειράκια, τοὺς ἄρρενας, Ἀττικῶς· μείρακας, τὰς θηλείας, Ἕλληνες. quod omnino falſum eſſe, conſtat ex notis ad *Luciani Solœciſtam*, jam memoratis, p. 69. Forſan ejicienda vox Ἕλληνες, & ſcribendum, Μειράκια, τοὺς ἄρρενας, Ἀττικῶς, [καὶ] μείρακας, τὰς θηλείας· vel Μειράκια, τοὺς ἄρρενας, μείρακας, τὰς θηλείας, Ἀττικοί. 6 In *MS.* μελάγχρος. 7 In *MS.* φροντίζω. qua lectione ſervata legendum Μεριμνῶ.

1 Ita

Μετέπεμψε, Θουκυδίδης· μετεπέμψατο, Δημοσθένης.
[1] Μήτρῳον [καὶ] τὸ πάτρῳον, [Ἀττικῶς.]
Μισογύνης, Ἀττικῶς· [2] μισογύναιος, Ἑλληνικῶς.
[3] Μόλυβος, Ἀττικῶς· μόλυβδος, Ἑλληνικῶς.
Μονομάχης, Ἀττικῶς· κατὰ τὴν ἀναλογίαν [4] μονομάχος.
Μύλη, Ἀττικῶς· μύλος, Ἑλληνικῶς.
Μύλος, ἡ τράπεζα τοῦ μύλου· ὄνος, τὸ ἄνω τοῦ μύλου.
[5] Μυῤῥίνη, Ἀττικῶς· μυρσίνη, Ἑλληνικῶς.
Μυσκέλενδρον, Ἀττικῶς· [6] μυόχοδον, Ἑλληνικῶς.
Μῶν, Ἀττικῶς· μὴ ἄρα, Ἑλληνικῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ν.

Νάπυ, Ἀττικῶς· [7] σίνηπι, Ἑλληνικῶς.
Ναυτιᾶν, Ἀττικῶς· ναυσιᾶν, Ἑλληνικῶς.
Νέατον, Ἀττικῶς· ἔσχατον, Ἑλληνικῶς καὶ κοινόν.
Νεῖα, τὰ εἰς παρασκευὴν τοῦ πλοίου ξύλα.
Νῆες, ὡς Θουκυδίδης, Ἀττικῶς· ναῦς, Ἑλληνικῶς.
Νεῖν καὶ νήχεσθαι, Ἀττικῶς· κολυμβᾶν, Ἑλληνικῶς.
Νεὼς τὴν εὐθεῖαν ἑνικῶς καὶ ὀξυτόνως, Ἀττικῶς· ναὸς, Ἑλληνικῶς.
Νέωτα, Ἀττικῶς· τὸ μέλλον ἔτος, Ἑλληνικῶς.
Νῆσις, Ἀττικῶς· [8] νήσης, Ἑλληνικῶς.
Νουθέτησις, Ἀττικῶς· νουθεσία, Ἑλληνικῶς.
Νυμφεύτριαν, Ἀττικῶς· παράνυμφον, Ἑλληνικῶς.

Νῷ

1 Ita forſan κατὰ παλαιὰν Ἀτθίδα. Vide *Schol.* ad *Ariſtoph. Plutum*, v. 6. Juxta *Atticos* recentiores, Μητρῷον καὶ πατρῷον, Ἀττικῶς· μητρικὸν καὶ πατρικὸν, Ἑλληνικῶς. 2 In *MS.* μισογυναικός. 3 Ita ex conjectura. In *MS.* Μόλυβδος, Ἀττικῶς· μόλυβος, Ἑλληνικῶς. 4 In *MS.* μονομάχη. 5 In *MS.* Μυρήνη. 6 In *MS.* μυόχοδον. 7 In *MS.* σίνηπα. 8 In *MS.* νήσεις.

I Sc.

Νῷ δυϊκῶς, Ἀττικῶς· ἡμεῖς, Ἑλληνικῶς.

Νῷν, [1] μὴ συνεκφωνημένου τοῦ ι, Ἀττικῶς· ἡμῖν, Ἑλληνικῶς.

[2] Νῶτον καὶ τὰ νῶτα, Ἀττικῶς· νῶτος, καὶ τοὺς νώτους, Ἑλληνικῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ξ.

Ξενοδοκῶ, Ἀττικῶς· ξενοδοχῶ, Ἑλληνικῶς.

Ξύμμαχος, [Ἀττικῶς· σύμμαχος,] Ἑλληνικῶς καὶ κοινῶς.

Ξυμφώνως, Ἀττικῶς· συμφώνως, Ἑλληνικῶς καὶ κοινόν.

Ξυνωρὶς, Ἀττικῶς· συνωρὶς, Ἑλληνικῶς.

Ξυρὸν, μακρῶς, Ἀττικῶς· βραχέως, Ἑλληνικῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

[3] Ὦα, ἡ ὤα ἐν τῷ ω μεγάλῳ, Ἀττικῶς· μηλωτὴ, Ἑλληνικῶς.

Ὀβελίας, ἄρτος, ὁ ἐπὶ τῶν ὀβελῶν [4] ὀπτώμενος.

Οἰδίπουν, Ἀττικῶς· [5] Οἰδιπόδην, Ἑλληνικῶς· Οἰδίποδα, κοινόν.

Οἰκότριψ, Ἀττικῶς· οἰκοτραφὴς, Ἑλληνικῶς.

Οἶμαι, οἴομαι, Ἀττικῶς· νομίζω, Ἑλληνικῶς.

Οἶς, μονοσυλλάβως, Ἀττικῶς· [6] πρόβατον, Ἑλληνικῶς.

Οἶσε, Ἀττικῶς· φέρε, Ἑλληνικῶς καὶ κοινόν.

[1] Οἶσθα

1 Sc. ut ſit νῶϊν. 2 In *MS.* Νῶτα δὲ τὸ νῶτον. 3 Ita hæc emendari, & hîc loci collocari volui. In *MS.* ſubjuncta erant voci Ὀβελίας, hoc modo: —— ὀπτήμϑυος. ὠόα καὶ ἐν τῷ μεγάλῳ &c. 4 Ita ex *Heſychio.* In *MS.* ὀπτήμϑυος. 5 In *MS.* Οἰδίπους δὲ, Ἑλλ. 6 In *MS.* πρόβατα.

1 Ex

1 Οἶσθα, Ἀττικῶς· οἶδας, Ἑλληνικῶς.

Οἰστὸς, τρισυλλάβως, Ἀττικῶς· βέλος, Ἑλληνικῶς.

2 Οἰσυπηρὸν ἔριον, Ἀττικῶς· ῥύπαρον [ἔριον] Ἑλληνικῶς.

Ὀλέκρανα, Ἀττικῶς· ἀγκῶνα καὶ πῆχυν, Ἑλληνικῶς.

Ὀλλύασιν, ὀμνύασιν, Ἀττικῶς· ὀλλύουσιν, ὀμνύουσιν, Ἕλληνες.

Ὁμιλίαν, οὐ τὴν διάλεξιν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν συνουσίαν πρὸς γυναῖκας, Ἀττικῶς· λαλιὰν, Ἑλληνικῶς.

Ὀμνῦναι, Ἀττικῶς· ὀμνύειν, Ἑλληνικῶς.

Ὁμόδουλος, Ἀττικῶς· σύνδουλος, Ἑλληνικῶς.

Ὀμόρξασθαι, ἐξομόρξασθαι, Ἀττικῶς· ἐκμάξασθαι, Ἑλληνικῶς.

3 Ὁμοῦ, ἅμα, ἐν τῷ αὐτῷ [τόπῳ] δηλοῖ· τὸ δὲ ὁμόσε, εἰς τὸν αὐτὸν [τόπον·] τὸ δὲ ὁμόθεν ἐκ τοῦ αὐτοῦ [τόπου.]

Ὀμοῦμαι, ὀμεῖ, ὀμεῖται, Ἀττικῶς· ὀμόσω, [ὀμόσεις,] ὀμόσει, Ἑλληνικῶς.

4 Ὀξίδας, οἱ Ἀττικοὶ τὰ μικρὰ 5 λαγύνια.

6 Ὀξυθύμια, Ἀττικῶς· καθάρσια τὰ ἐν τριόδοις ἐκβαλλόμενα, ἢ τὰ περικείμενα τοῖς 7 ἀγχομένοις νεκροῖς, Ἑλληνικῶς.

Ὀπαία, κεραμὶς δι᾽ ἧς ὁ καπνὸς ἔξεισιν, Ἀττικῶς· καπνία, Ἑλληνικῶς.

Ὀπὴν, Ἀττικῶς· τρύπημα, Ἑλληνικῶς.

Ὀπὸς, Ἀττικῶς· 8 πυτία, Ἑλληνικῶς.

Ὀπτεύεσθαι, Ἀττικῶς· κληδονίζεσθαι, Ἑλληνικῶς.

Ὀπτήρια, Ἀττικῶς· ἀνακαλυπτήρια, Ἑλληνικῶς.

9 Ὀπύειν, Ἀττικῶς· συγγίνεσθαι, Ἑλληνικῶς.

1 Ὀρειχὸν

1 Ex οἶδας *Attici* fecerunt οἴδασθα. deinde οἶσθα per ſyncopen. 2 In *MS.* Οἰσυπηρό. 3 Ita reſcripſi ex *Photii Lexic.* In *MS.* Ὁμόσε, & dein εἰς τὸ αὐτό. 4 In *MS.* Ὀξύδας. 5 In *MS.* καλύγια. 6 In *MS.* Ὀξύμια. 7 In *MS.* ἀγχινομαίοις. 8 In *MS.* πυτίς. Non alia vox tantam habet ſcripturæ varietatem. nam dicitur πυτία, πυετία, πιτυὰ, & πιτία. 9 In *MS.* Ὀπυεῖν.

1 In

[1] Ὀρεικὸν ζεῦγος, Ἀττικῶς· ἡμιονικὸν, Ἑλληνικῶς.

Ὀρθρεύει, Ἀττικῶς· ὀρθρίζει, Ἑλληνικῶς.

Ὅρμος, Ἀττικῶς· περιτραχήλιον, Ἑλληνικῶς.

[2] Ὄῤῥος, τὸ ἐπάνω τοῦ πρωκτοῦ, Ἀττικῶς.

Ὀῤῥοπύγιον, Ἀττικῶς· ὀρθοπύγιον, Ἑλληνικῶς.

Ὀῤῥωδεῖν, Ἀττικῶς· φοβεῖσθαι, Ἑλληνικῶς.

Ὀρχηστὶς, Ἀττικῶς· ὀρχήστρια, Ἑλληνικῶς. V. Thom.

Ὁσημέραι, Ἀττικῶς· καθημέραν, Ἑλληνικῶς.

Ὀστοῦν, Ἀττικῶς· ὀστέον, Ἑλληνικῶς.

[3] Ὀστρία διὰ τοῦ ι μακροῦ, Ἀττικῶς· ὄστρεα, Ἑλληνικῶς.

Ὀσφρόμενος, Ἀττικῶς· ὀσφρησάμενος, Ἑλληνικῶς.

Οὐκ ἀπήρκει, ἀντὶ τοῦ [4] οὐκ ἤρκει, Ἀριστοφάνης Πολυείδῳ.

Οὐκ ἐπράττου, Ἀττικῶς· οὐκ ἔπραττες, Ἑλληνικῶς.

Οὖς, Ἀττικῶς· ὠτίον, Ἑλληνικῶς.

Οὐχ ἥκιστα, Ἀττικῶς· μάλιστα, Ἑλληνικῶς.

Ὄφεις, Ἀττικῶς, τὰ παρὰ τοῖς Ἕλλησι ψέλλια.

Ὄφελον, ἐπὶ δύο προσώπων [5] καὶ [μετ᾽] ἀπαρεμφάτου. ἐξ ἀνάγκης ῥήματι ἀκολουθήσει ῥῆμά τι ἀπαρέμφατον. [6] Ὥς μ᾽ ὄφελ᾽ Ἕκτωρ κτεῖναι ----. Δημοσθένης ἐν [7] τῷ κατ᾽ Ἀριστογείτονος Ἀττικῶς κέχρηται.

Ὄχλον, ἐπὶ πλήθους, Ἀττικῶς· τὴν παρὰ τοῖς Ἕλλησι λεγομένην ὄχλησιν.

Ὄψον, Ἀττικῶς· προσφάγιον, Ἑλληνικῶς.

ΑΡ-

1 In *MS.* Ὀρεικόν. 2 In *MS.* Ὄρος. 3 *Thomæ Magiſtro* Ὄστρεια, οὐκ ὄστρεα. 4 Ita ex *Eodem*, qui habet Ἀπαρκεῖ κάλλιον ἢ ἀρκεῖ. Si quis malit οὐκ ἀπέχρη, per me licet. 5 In *MS.* καὶ ἀπαρεμφάτων. ἐξ ἀνάγκης ῥῆμα ἀκολουθήσει ῥήματα ἀπαρεμφάτῳ. 6 *Homeri* Iliad. φ. v. 279. 7 P.835. *Edit. Francof.*

1 Ita

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Π.

Παῖδα, τὸν δοῦλον, κἂν ᾖ γέρων, Ἀττικῶς.

Παιδάριον [1] [τὸ ἄῤῥεν] καὶ τὸ θυγάτριον, Ἀττικῶς· παιδάριον, μόνον τὸ ἄῤῥεν, Ἑλληνικῶς.

Παιδίσκην καὶ τὴν ἐλευθέραν καὶ τὴν δούλην, Ἀττικῶς· τὴν δούλην μόνην, Ἑλληνικῶς.

Παῖσαι, Ἀττικῶς· [2] πατάξαι, Ἑλληνικῶς.

Πανοικεσίᾳ, Ἀττικῶς· [3] πανοικί, Ἑλληνικῶς.

Πάντοτε, οὐδεὶς τῶν Ἀττικῶν· [ἑκάστοτε δέ.]

Πάπυρος, μακρῶς, Ἀττικῶς· βραχέως, Ἑλληνικῶς.

[4] Παραιρήματα τῶν ἱματίων, [5] Θουκυδίδης, Ἀττικῶς.

Παρακαταθήκην, Ἀττικῶς· παραθήκην, Ἑλληνικῶς.

Παρασημαίνεσθαι, Ἀττικῶς· [6] παρασφραγίζεσθαι, Ἑλληνικῶς.

Παρασίτους, τοὺς [7] δημοσίᾳ σιτουμένους ἐν τῷ Πρυτανείῳ, Ἀττικῶς· τοὺς κόλακας, Ἑλληνικῶς.

[8] Παραθήσομαι, Ἀττικῶς· παρέξομαι, Ἑλληνικῶς.

Πάρνοπες, εἶδος ἀττελαβῶν. τὰς καλουμένας ἀκρίδας λέγε.

Παροίξας τὰς θύρας, Ἀττικῶς· παρανοίξας τὴν θύραν, Ἑλληνικῶς.

[9] Παρουσίαν, καὶ τὴν οὐσίαν, Ἀττικῶς.

Παροψίδα, τὴν ποιὰν μᾶζαν, Ἀττικῶς· παροψίδα, τὸ σκεῦος, Ἑλληνικῶς.

[1] Παρῳκη-

1 Ita ex *Clem. Alex.* Pædagog. l. 1. c. 4. p. 84. Ταύτῃ μοι δοκοῦσιν οἱ Ἀττικοὶ παιδάριον ἐπικρίνως οὐ μόνον τὸ ἄῤῥεν ἀλλὰ καὶ τὸ θῆλυ κεκληκέναι. 2 Vide *Nunneſium* ad *Phrynichum*, pag. 47. 3 In *MS.* πανοικίᾳ. 4 In *MS.* Παραιρέματα. 5 P. 242. *Edit. Oxon.* 6 Ex *Thoma Magiſtro* legendum ἐπισφραγίζεσθαι. 7 Vide *H. Stephani* Theſ. Gr. Ling. voce παράσιτος. 8 In *MS.* παραχρήσομαι. 9 In *MS.* παρουσίας. Vide *Harpocrat.* & *Heſych.*

1 *Thomæ*

[1] Παρῳκηκσάμην, οὐ παρῳκίσθην, [Ἀττικῶς.]

Πασπάλη, Ἀττικῶς· κέγχρος, ἢ τὸ τυχὸν, Ἑλληνικῶς.

Πέδη, Ἀττικῶς· [2] περισκελὶς, Ἑλληνικῶς.

[3] Πειραιῶς, Ἀττικῶς· Πειραιέως, Ἑλληνικῶς.

Πειράσοντες τοῦ χωρίου, ὡς Θουκυδίδης, [Ἀττικῶς·] [4] ἀποπειραθέντες, Ἑλληνικῶς.

Πειρῶν παῖδα, Ἀττικῶς· πειράζων, διαφθείρων, Ἑλληνικῶς.

Πελάτην, τὸν ὑφ' ἡμῶν ἐργολάβον, [Ἀττικοί.]

[5] Πέλεθος, Ἀττικῶς· σπέλεθος, Ἑλληνικῶς.

Πελιτνὸν, Ἀττικῶς· πελιδνὸν, Ἑλληνικῶς.

Πεντετηρὶς, καὶ ἄλλα ὅμοια, Ἑλληνικῶς.

Πεντηκόντορος ναῦς, ἀπὸ τοῦ πεντήκοντα ἔχειν ἄνδρας, ὅπερ ἦν ἀριθμὸς λόχου. ἡ δὲ τριήρης προσηγορεύετο ἀπὸ τοῦ τρεῖς ἔχειν εἰρεσίας· τέτταρας μέντοι λόχους. ἡ γὰρ ἀρχαία σύνταξις διακοσίους εἶχε τοὺς ἐκπλέοντας.

Πεπαρῴνηκεν, Ἀττικῶς· [6] παρῴνηκεν, Ἑλληνικῶς.

Πεπαύσομαι, Ἀττικῶς· παύσομαι, Ἑλληνικῶς.

[7] Πεπιθέναι, λέγεται, Ἀττικῶς· πεποίθησιν, Ἑλληνικῶς.

Πεπολέμωται, ὁ εἰς ἔχθραν προαχθεὶς [τινι.]

Πεπραγὼς, Ἀττικῶς· πεπραχὼς, Ἑλληνικῶς.

Πεπράσομαι, πεπράσῃ, πεπράσεται, Ἀττικῶς· πραθήσομαι, πραθήσῃ, πραθήσεται, Ἑλληνικῶς.

[8] Περιδέραια, Ἀττικῶς· περιτραχήλια, Ἑλληνικῶς.

[9] Περίστοον, Ἀττικῶς· περίστυλον, Ἑλληνικῶς.

[10] Πεττεία, ἡ διὰ ψήφων παιδιά· ἔστι δ' ὅτε καὶ [11] γεωμετρίαν λέγειν.

Πεττεύειν,

1 *Thomæ Magiſtro* Παρῴκισμαι Ἀττικοί, οὐ παρῳκίσθην. 2 In *MS.* περισκελής. 3 In *MS.* Πειρέως. 4 Forſan ἀπόπειραν ποιοῦντες, ex *Thoma Magiſtro*. 5 In *MS.* πόλεθος, & dein σπόλεθος. 6 In *MS.* πεποίνηκεν. 7 Ita ex *Phrynicho*. In *MS.* πεποιθέν. 8 *Al.* περιδέρραια. In *MS.* περιδέρεια. 9 In *MS.* περίσωον. 10 In *MS.* Πελτία, & mox ψόφων. 11 Forſan γραμματείαν.

1 *Ari-*

Πεττεύειν, Ἀττικῶς· διαγραμματίζειν, Ἑλληνικῶς.

Πῆ, ποῖ, Ἀττικῶς· ποῦ, κοινόν.

Πηχέων, Ἀττικῶς· πηχῶν, Ἑλληνικῶς.

Πιαίνειν, Ἀττικῶς· σιτεύειν, Ἑλληνικῶς.

Πίομαι, πῖθι, Ἀττικῶς· πιοῦμαι, πίε, Ἑλληνικῶς.

Πίτυρα, Ἀττικῶς· [τὰ τῶν σίτων ἢ κριθῶν φλοιὰ, Ἑλληνικῶς.]

Πλαίσιον, Ἀττικῶς· πλινθίον, Ἑλληνικῶς.

Πλάνος, Ἀττικῶς· πλάνη, Ἑλληνικῶς.

Πλέθρον, ἕκτον μέρος σταδίου.

[1] Πλεῖν ἢ μύριοι, Ἀττικῶς· [2] πλέονες ἢ μύριοι, Ἑλληνικῶς.

Πλειστηριάζειν, τὸ ὑπερβάλλειν [3] τῇ τιμῇ.

Πλεύμων, Ἀττικῶς· πνεύμων, Ἑλληνικῶς.

Πλέω, ἀντὶ τοῦ πλήρεις, Ἀττικῶς· πλήρεις, Ἑλληνικῶς.

Πλέων καὶ κατάπλεων, Ἀττικῶς· πλήρης, Ἑλληνικῶς.

Πλέων οἴνου, Ἀττικῶς· πλήρης οἴνου, Ἑλληνικῶς.

Πλημμελεῖν, Ἀττικῶς· ἐξυβρίζειν, Ἑλληνικῶς.

Πλυνεῖς, κατὰ τὴν πρώτην Ἀτθίδα· κναφεῖς, κατὰ τὴν δευτέραν Ἀτθίδα.

Πνὺξ, χωρίον ἐν ᾧ ἀπόρρητα ἐκκλησιάζουσιν.

[4] Ποιοίην, Ἀττικῶς· ποιῴην, Ἑλληνικῶς.

Πόλιν, τὴν ἀκρόπολιν· καὶ πόλεως, τῆς ἀκροπόλεως, Ἀττικῶς.

Πολιτεύειν καὶ πολιτεύεσθαι λέγεται, πολιτευτὴς οὐ λέγεται, ἀλλὰ δημαγωγὸς, παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς· πολιτευτὴς, Ἑλληνικῶς.

Πολλοῦ γε καὶ δεῖ, οὐδὲ ὅλως.

Πομπεῖα,

1 *Ariſtoph. Plut.* v. 1185. 2 Ita, vel πλεῖους ἢ μύριοι. In *MS.* πλέον ὅση μύριοι. 3 Ita ex *Thoma Magiſtro.* In *MS.* τὴν τιμήν. 4 Occurrit vox ποιοίην in *Ariſtoph. Veſp.* v. 347. Vide *Henr. Stephanum* de Dial. Gr. p. 148.

5 P.

Πομπεῖα, Ἀττικῶς, τὰ θυμιατήρια καὶ τὰς χέρνιβας, ὡς [5] Θουκυδίδης.

Πομφόλυγας, τὰ δέρματα ἃ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν αἱ γυναῖκες ἔχουσιν, Ἀριστοφάνης [2] Θεσμοφοριαζούσαις.

Πόπανα, πέμματα πλατέα καὶ περιφερῆ.

Πόρκος, κύρτος θαλάσσιος, ὁ εἰς ἄγραν ἰχθύων.

Πόρκους, οἱ Ἀττικοί· τοὺς κύρτους λέγουσιν οἱ Ἕλληνες.

Πορφύρει, [Ἀττικῶς·] [3] ταράσσεται, [Ἑλληνικῶς.]

Πόσις, [Ἀττικῶς·] ἀνήρ, [Ἑλληνικῶς.]

Πότερον, ἆρα, ὁποῖον, ποταπόν.

Πότνια, σεμνή, ἔντιμος.

Ποτνιᾶται, παρακαλεῖ, ἐπικαλεῖται.

Ποτνιώμενος, Ἀττικῶς· δυσφορῶν, Ἑλληνικῶς, ἢ ὁ μετ' οἰμωγῆς παρακαλῶν.

Ποτώμεναι, [Ἀττικῶς·] διατρίβουσαι, [Ἑλληνικῶς.]

Πρανὲς, Ἀττικῶς· κατάβασις, Ἑλληνικῶς.

Πράξεται, Ἀττικῶς· [4] πράξει, Ἑλληνικῶς.

Πράξομαι, Ἀττικῶς· πράξω, Ἑλληνικῶς.

Προελόμενος, Ἀττικῶς· προθέμενος, Ἑλληνικῶς.

Προνομεύειν, τὸ κατατρέχειν καὶ κατασύρειν.

Προσεῦξαι τὸν Θεὸν, Ἀττικῶς· προσεῦξαι τῷ Θεῷ, Ἑλληνικῶς.

Πρόσταξις, Ἀττικῶς· προσταγὴ, Ἑλληνικῶς.

Πρόσωπα, τὰ τῶν ὑποκριτῶν, Ἀττικῶς· προσωπεῖα, Ἑλληνικῶς.

Προσωρμίσαντο, οὐ προσώρμισαν, [Ἀττικῶς.]

[5] Προτέλεια, ἡ πρὸ τῶν γάμων ἡμέρα.

[6] Πρότερον καὶ πρῶτον, τὸ μὲν ποσότητος, τὸ δὲ ποιότητος δηλωτικόν.

Πρότροπος

1 P. 270. *Edit. Oxon.* 2 In ea quæ exſtat *Fabula* non reperitur hæc vox. 3 *Heſychio* ταράσσει. 4 In *MS.* πάρξει. 5 Vide *Meurſii* Græciam Feriatam. 6 In *MS.* πρῶτον & πρότερον.

1 In

Πρότροπος οἶνος, ὁ πρὸ τοῦ πατηθῆναι τὴν σταφυλὴν [1] ῥεύσας.

[2] Προὔπτον, ἀντὶ [προὔπτον, Ἀττικῶς·] προφανὲς, Ἑλληνικῶς.

[3] Προὔτρεψεν, οὐ προέτρεψεν, [Ἀττικῶς·] καὶ προὐτρέψατο, οὐ προετρέψατο.

Πρόχους, Ἀττικῶς· κατάχυσις, Ἑλληνικῶς.

[4] Πρωῒ, οὐ πρωΐας, [Ἀττικῶς·] καὶ ὀψὲ, οὐκ ὀψίας.

Πὺξ, Ἀττικῶς· γρόνθος, Ἑλληνικῶς.

Πύραυνος, καὶ πύραυτος, τὸ [5] περιιπτόμενον ζῷον τοῖς λύχνοις.

Πωλητήριον, Ἀττικῶς· πρατήριον, Ἑλληνικῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ρ.

[6] ῬΑΐσας, Ἀττικῶς· ὑγιάνας, Ἑλληνικῶς.

Ῥαψῳδοὶ, ὑποκριταὶ ἐπῶν.

Ῥέγκει, ἐπὶ τῶν κοιμωμένων, Ἀττικῶς· ῥέγχει, Ἑλληνικῶς.

Ῥηγνύασι, διὰ τοῦ α, Ἀττικῶς· ῥηγνύουσιν, ἢ [7] ῥήσσουσιν, Ἑλληνικῶς.

Ῥιγῶν, Ἀττικῶς· ῥιγοῦν, κοινῶς [8] καὶ Ἑλληνικῶς.

[9] Ῥιγῶνται, Ἀττικῶς· ῥιγοῦνται, Ἑλληνικῶς.

[10] Ῥικνοῦσθαι, τὸ ἀσχημόνως κινεῖσθαι, Ἀττικῶς.

Ῥίνη,

1 Οἶνος παρθενικός. 2 In *MS.* προὔπτον. 3 In *MS.* προὔτρεμψεν οὐ προέτρεμψατο, καὶ προὔτρεψεν οὐ προέτρεψατο. 4 In *MS.* Πρωῒ καὶ πρωΐας, καὶ ὀψὲ καὶ ὀψίας. 5 Ita ex *Thoma Magiſtro*, qui eadem fere habet cum *Atticiſta* noſtro. In *MS.* περιπετάμιον. Aliis πύραγνος, ſive πύρανος, ſive πύραυνος diverſo plane ſenſu. Nonnullis forſan magis placeret Πυραύστης, τὸ περιιπτάμενον ζῷον τοῖς λύχνοις. 6 Vide *Salmaſ.* ad *Achillem Tatium*, p. 627. 7 In *MS.* ῥύσσουσιν. 8 In *MS.* ῥιγοῖ, Ἑλληνικῶς. 9 In *MS.* Ῥιγῶνται. 10 In *MS.* Ῥιμνοῦσθαι.

1 In

Ῥίνη, Ἀττικῶς· ῥίνα, Ἑλληνικῶς.
Ῥοιὰ, Ἀττικῶς· ῥοὰ, Ἑλληνικῶς.
Ῥύπτεσθαι, ῥύμμα, Ἀττικῶς· σμήχεσθαι, σμῆγμα, Ἑλληνικῶς.
Ῥύσιον, τὰ ἐνέχυρα, Ἀττικῶς· ἐνέχυρον, Ἑλληνικῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Σ.

Σᾶ, περισπωμένως, Ἀττικῶς· τὰ σῶα, [Ἑλληνικῶς.]
Σαίρειν, Ἀττικῶς· [1] σαροῦν, Ἑλληνικῶς.
Σάκος, Ἀττικῶς· σάκκος, Ἑλληνικῶς, διὰ δύο κ.
Σαπρὸν, τὸν παλαιὸν οἶνον, Ἀττικῶς.
Σέες, Ἀττικῶς· σῆτες, Ἑλληνικῶς.
[2] Σίραιον, Ἀττικῶς· ἕψημα, Ἑλληνικῶς.
Σεισάχθειαν, Ἀττικῶς· χρεῶν ἀποκοπὴν, Ἑλληνικῶς.
Σηκὸς, ἔπαυλις στριγχῷ περιεχομένη.
Σήσαμα, τὰ ὁ καρπὸς, καὶ ὁ τόπος οὗ ἐπωλεῖτο.
Σίαλον, ἐν τῷ α, καὶ οὐδέτερον, Ἀττικῶς· σίελον, ἐν τῷ ε, τὸ ἀρσενικὸν, Ἕλληνες.
Σισύρα, αἴγειον στέγαστρον τετριχωμένον. ἔστι δὲ ὅτε καὶ τὸ τραχὺ καὶ ἄγναπτον ἱμάτιον· ὡς καὶ [3] Ἀριστοφάνης, " Ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος.----
Σιτηλὸς, διὰ τοῦ λ, Ἀττικῶς· [4] ἐν τῷ ρ, Ἕλληνες.
Σκευωρία καὶ σκευωρήματα, Ἀττικῶς· [5] συσκευὴ δὲ, Ἕλληνες.
Σκιὰς, Ἀττικῶς· [6] ἀναδενδράδας, κοινόν.
Σκιμαλίσαι, Ἀττικῶς· καταδακτυλίσαι, Ἑλληνικῶς.

Σκίμπους,

1 In *MS.* σαίρειν. 2 In *MS.* Σήραιον. 3 In *Nub.* v. 10. 4 In *MS.* ἐντώρ. 5 *Aliis* κατασκευή. 6 In *MS.* ἀναδενδράδες, ac ſi ſcriptum fuerit σκιαὶ in caſu recto.

Al.

Σκίμπους, Ἀττικῶς· κράββατος, Ἑλληνικῶς.

[1] Σκιράφιον, Ἀττικῶς· κυβευτήριον, Ἑλληνικῶς.

Σκορδινᾶσθαι, Ἀττικῶς· διατείνεσθαι, Ἑλληνικῶς.

Σκότος, οὐδετέρως, Ἀττικῶς· σκοτία, Ἑλληνικῶς.

Σκυτάλη, [2] ἡ βακτηρία ἀκροπαγὴς, ἢ φραγγέλιον. λέγεται οὖν καὶ ἡ ἐπιστολὴ σκυτάλη ἡ Λακωνικὴ, καὶ αὐτὸ τὸ ξύλον [3] ἀφ' οὗ ἐστὶν ἡ ἐπιστολή.

Σκυτοτόμιον, Ἀττικῶς· σκυτέα, Ἑλληνικῶς.

Σμικρὸν, Ἀττικῶς· μικρὸν, κοινόν.

Σμινύη, Ἀττικῶς· σκαφεῖον, [4] ἀξίνη πλατεῖα, [Ἑλληνικῶς.]

Σμινύην, οἱ μὲν δίκελλαν, οἱ δὲ ἀξίνην καλοῦσιν.

Σμώμενος, Ἀττικῶς· σμηχόμενος, Ἑλληνικῶς.

Σοβεῖν, Ἀττικῶς· ἀποτρέχειν, Ἕλληνες.

Σπάδων, κοινόν· εὐνοῦχος, Ἑλληνικῶς.

Σταθεῦσαι, Ἀττικῶς· [5] στατεῦσαι, Ἕλληνες.

Στασιώτης, Ἀττικῶς· στασιαστὴς, Ἑλληνικῶς.

[6] Στειλείη, τοῦ [7] πελέκεος ἡ ὀπὴ, εἰς ἣν ἐντίθεται τὸ ξύλον.

Στέμφυλα, [τὰ τῶν ἐλαιῶν,] Ἀττικῶς· [8] στέμφυλα, [τὰ τῶν βοτρύων,] Ἑλληνικῶς.

Στερίφη, Ἀττικῶς, ἡ στεῖρα· στερρὰ, Ἑλληνικῶς.

[9] Στερίφοι, Ἀττικῶς, αἱ στεῖραι, παρὰ τὸ στερεὰν ἔχειν τὴν ὑστέραν.

[10] Στίμμις, Ἀττικῶς· στίμμι, Ἕλληνες.

Στιφρὸν, Ἀττικῶς· στριφνὸν, Ἕλληνες.

Στρωματόδεσμος, Ἀττικῶς· στρωματεὺς, Ἑλληνικῶς.

Στύρακα,

1 *Al.* Σκιραφεῖον. In *MS.* Σκιρνάφιον, & mox σκυ̊δευτήριον. 2 In *MS.* ἐστὶ β. ἀκροπαχής. 3 Forſan ἐφ' οὗ. 4 In *MS.* ἀξινοπλάτειαν. 5 In *MS.* στρατεῦσαι. 6 Στελέη *Heſychio.* Στελεὸν *Suidæ*, & *Photio* in *Lexic. MS.* 7 In *MS.* πέλεκος. 8 In *MS.* στρόμφυλα. 9 In *MS.* Στερίφους. 10 In *MS.* Στιμὶς, Ἀττ. στίμη, Ἑλληνικῶς.

1 Vide

Στύρακα, θηλυκῶς, Ἀττικῶς· ἀρσενικῶς, Ἕλληνες.

Συβοτεῖν, Ἀττικῶς· ὑοβοσκεῖν, Ἑλληνικῶς.

Συγγενήσεσιν, ἀντὶ συνουσίαις, ὡς Πλάτων ἐν Νόμοις. παρ' ἄλλῳ οὐχ εὗρον.

Συνέριθοι, Ἀττικῶς· συνυφαίνουσαι, Ἑλληνικῶς.

[1] Συρμαία, Ἀττικῶς· τὰ λεπτὰ λάχανα, [Ἑλληνικῶς.]

Σφαδάζειν, Ἀττικῶς· δυσθανατεῖν, Ἑλληνικῶς.

[2] Σφάκελος, Ἀττικῶς· σῆψις ὀστέων, Ἑλληνικῶς.

Σφᾶς, Ἀττικῶς· αὐτοὺς, Ἕλληνες.

Σφίσιν, Ἀττικῶς· αὐτοῖς, Ἕλληνες.

[3] Σφῶϊν, Ἀττικῶς· αὐτοῖς, Ἕλληνες.

Σφῶν, Ἀττικῶς· αὐτῶν, Ἕλληνες· σφέων καὶ αὐτέων, ποιητικῶς.

[4] Σχινδαλμὸς, ἐν τῷ χ, Ἀττικῶς· σκινδαλμὸς, Ἕλληνες.

Σωδάριον, Ἕρμιππος· τὸ ὑφ' ἡμῶν [5] σουδάριον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Τ.

Ταινία, Ἀττικῶς· στηθοδεσμὶς, Ἑλληνικῶς.

Ταμίαν τὸν [6] κατ' εἶδος οἰκονόμον καὶ ἐπίτροπον, Ἀττικῶς· οἰκονόμον, Ἕλληνες.

Τάριχος, οὐδετέρως, Ἀττικῶς· ἀρσενικῶς, Ἕλληνες.

Ταὐτὸν, Ἀττικῶς· τὸ αὐτὸ, Ἕλληνες.

Τάχιον οὐ λέγεται παρ' Ἀττικοῖς, ἀλλὰ θᾶττον,

Τειχίον, τὸ τῆς οἰκίας, Ἀττικῶς· τεῖχος, τὸ τῆς πόλεως, Ἑλληνικῶς.

Τελευταῖον

1 Vide *Meurſii* Græciam Feriatam. 2 In *MS.* Σφάκελλος. 3 In *MS.* Σφῶ. 4 *Al.* Σχινδάλαμος. Minus recte forſan apud *Ariſtophan.* σκινδαλμοὺς cum κ. 5 Σουδάρια, τὰ τῆς κεφαλῆς σιμικίνθια, τὰ ἐγχείρια. *Gloſſ. MS.* 6 Ita ex conjectura. In *MS.* κατ' ἄγους. unde forſan aliquis mallet κατ' ἀγῶνας οἰκ. vel κατ' ἄλλους οἰκ. vel denique κατ' οἴκους ἐπίτροπον, cæteris omiſſis.

1 In

Τελευταῖον μόνως [Ἀττικοί·] τελευταιότατον οὐδεὶς τῶν παλαιῶν.

Τέρα καὶ τερῶν, Ἀττικόν· τέρατα καὶ τεράτων, Ἕλληνες.

Τέρας, Ἀττικῶς· τέρατα, Ἕλληνες.

Τερθρεία, Ἀττικῶς· τερατεία, Ἑλληνικῶς.

Τετρεμαίνειν, Ἀττικῶς· τρέμειν, Ἑλληνικῶς.

Τεύτλιον, [καὶ τεῦτλον,] Ἀττικῶς· σεῦτλον, Ἑλληνικῶς.

Τεῦχος, τὸ ἀγγεῖον, Ἀττικῶς· τὸ δὲ βιβλίον [1] λέγε, Ἑλληνικῶς.

Τέως, Ἀττικῶς· ἕως, ἢ μέχρις, Ἑλληνικῶς.

Τήμερον εἶναι, Ἀττικῶς· σήμερον, Ἕλληνες.

Τιμήσεται, Ἀττικῶς· τιμηθήσεται, Ἑλληνικῶς.

Τίφυν, Ἀττικῶς· ἐφιάλτην, ἢ ἐπιάλτην, Ἑλληνικῶς.

Τραυλίζειν, Ἀττικῶς· ψελλίζειν, Ἑλληνικῶς.

Τριπλᾶ, τετραπλᾶ, περισπωμένως καὶ μακρῶς, Ἀττικῶς· βραχέως, Ἑλληνικῶς.

Τριχίδες, Ἀττικῶς· [2] τριχίαι, Ἕλληνες.

Τροπίαν καὶ ἐκτροπίαν, [Ἀττικῶς· οἶνον τετραμμένον, ἢ ἔκλυτον,] Ἑλληνικῶς.

Τροφαλὶς, Ἀττικῶς· [3] τυρόγαλα, Ἕλληνες.

Τρωὰς, Ἀττικῶς· Τρωάδας, Ἑλληνικῶς.

Τυπτήσειν, Ἀττικῶς· παίσειν, Ἑλληνικῶς.

[4] Τυφὼ, Ἀττικῶς· τυφῶν, Ἑλληνικῶς.

Τωθάζειν, Ἀττικῶς· σκώπτειν, Ἑλληνικῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ.

ΥΑλος, ἐν τῷ α, Ἀττικῶς· ἐν τῷ ε, Ἑλληνικῶς.

Ὑγιᾶ, Ἀττικῶς· ὑγιῆ, Ἑλληνικῶς.

Ὑγιεία,

1 In *MS.* λέγει. 2 *Al.* θρίσσαι. In *MS.* τριχέαι. 3 Ita ex conjectura. In *MS.* τυροπάλη. 4 Ita in *MS.* Forſan, Τυφῶ, Ἀττ. τυφὼν, Ἑλλ. in caſu Accuſ. aut Τυφὼς, Ἀττ. τυφῶν, Ἑλλ. in caſu Recto. Vide *Grævium* ad *Luciani Solœciſtam*, p. 45, 47.

1 Ὑγιεία, Ἀττικῶς· ὑγίεια, Ἑλληνικῶς.

Ὕδαρες, βραχὺ τὸ α, Ἀττικῶς· μακρῶς, Ἑλληνικῶς.

Ὕδερος καὶ 2 ὑδερᾷν, Ἀττικῶς· ὕδρωψ, Ἑλληνικῶς, καὶ ὑδρωπιᾷν.

3 Ὑδροῤῥόα, Ἀττικῶς· ὑδροχόα, Ἑλληνικῶς.

Ὑδρωποτεῖν, διὰ τοῦ ω μεγάλου, Ἀττικῶς· διὰ τοῦ ο μικροῦ, Ἑλληνικῶς.

4 Ὑιδοῦς, ὑιδῆ, Ἀττικῶς· ὑωνὸς, ὑωνὴ, Ἑλληνικῶς.

Ὑπνομαχῶν, Ξενοφῶν 5 μόνος.

6 Ὑπόγυον, δεῖ τάττειν ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, οὐκ ἐπὶ τοῦ παρεληλυθότος. σημαίνει δὲ ἐγγύτερον, πρόσφατον.

Ὑποκορίζεσθαι, [Ἀττικῶς· κολακεύειν,] Ἑλληνικῶς.

Ὑπόστρωμα, Ἀττικῶς· περίστρωμα, Ἑλληνικῶς.

Ὕσπληξ, θηλυκῶς, Ἀττικῶς· ἀρσενικῶς, Ἕλληνες. [Σημειωτέον,] ὅτι 7 ὕσπληξ οὐχ ὁ τόπος μόνον λέγεται, ἀλλὰ καὶ ὁ σιδηρεὺς ὀχεὺς, ὃν νῦν 8 μάγγανόν φασιν.

Ὑφηναμένη, Ἀττικῶς· ὑφαίνασι, Ἕλληνες.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Φ.

Φάθι, ἀντὶ εἰπὲ, Ἀττικῶς· εἰπὲ, Ἑλληνικῶς.

Φάκελον, Ἀττικῶς. 9 Φορτίον, [ἐ] ἐκ καύματος [σπασμὸς,] Ἑλληνικῶς.

Φακὴν,

1 Ita ex *Etymol. Magn.* p. 774. v. 33. Vide etiam ſupra in voce Ἱερεία. In *MS.* Ὑγίεια, Ἀττ. ὕγεια, Ἑλλ. 2 In *MS.* ὑδρᾷν. 3 Ita ex conjectura. In *MS.* Ὑδρορόη, Ἀττ. ὑδροχοὰ, Ἑλλ. Forſan Ὑδροῤῥόη, Ἀττ. ὑδροῤῥόα, Ἑλλ. 4 In *MS.* Ὑιδοῦς. 5 Imo & *Syneſius*, ut dicit *Thomas Magiſter*. 6 In *MS.* omnia perturbata erant & corrupta, hoc modo: Ὑπόγυον, δεῖ τάττειν ἐπὶ τοῦ μέλλοντος ὅτι ὕσπληξ οὐκ ὁ τόπος μόνον λέγεται, ἀλλὰ καὶ ὁ σιδηρεὺς ὀχεὺς ὃν νῦν λάγαινάν φασιν, οὐκ ἐπὶ τοῦ παραληλυθότος. σημαίνει δὲ ἐγγύτερ. πρόσφατον. 7 Vide *notam* præcedentem. 8 In Cod. *MS.* λάγαιναν. 9 Ita, vel Φορτίον, [καὶ ἐκ τοῦ] ἐγκαύματος [σπασμὸς,] Ἑλληνικῶς. nam apud *Ammonium* reperio Φάκελον, ὁ μετὰ φλεγμονῆς σπασμός. Fuit cum ex *Heſychio* & *Suida* legendum cenſuerimus Φάκελον, Ἀττικῶς· φορτίον εὐάλωτον, Ἑλληνικῶς.

1 Vide

φανὴ, ἑνικῶς καὶ θηλυκῶς, Ἕλληνες· [1] φανοὺς, πληθυντικῶς, Ἀττικῶς.

φάρμακα, τὰ χρώματα τῶν ζωγράφων, Ἀττικῶς.

φάτνη, Ἀττικῶς· [2] πάθνη, Ἑλληνικῶς.

φαυλίας ἐλαίας, τὰς ἐκ κοτίνου μεταπεφυτευμένας ἐλαίας.

φαυλίζειν, Ἀττικῶς· κατευτελίζειν, Ἑλληνικῶς.

φαῦλον καὶ φλαῦρον, [Ἀττικῶς·] [3] Ἀριστοφάνης ἀμφότερα κατὰ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου· τὸ μὲν [4] φαῦλον σημαίνει [τὸ κακὸν καὶ τὸ εὐτελὲς, φλαῦρον δὲ μόνον] τὸ κακόν.

φειδωλοὶ, Ἀττικῶς· [5] σκνιποὶ, Ἕλληνες, καὶ κοινόν.

φενακίζειν, Ἀττικῶς· ἐξαπατᾷν, Ἑλληνικῶς.

Φερέφαττα, Ἀττικῶς· Περσεφόνη, Ἕλληνες.

[6] φεψάλους, τοὺς σπινθῆρας, Ἀττικῶς.

φθεῖρες, Ἀττικῶς, ἀρσενικῶς· θηλυκῶς, Ἑλληνικῶς.

φθείρου, Ἀττικῶς· [μετὰ φθορᾶς] ἀπαλλάττου, Ἕλληνες.

φθίην, τὴν φθίσιν, Ἀττικῶς.

φθοῖς, Ἀττικῶς, μονοσυλλάβως· ἔστι δὲ πέμμα πλατὺ [7] ἔχον ὀμφαλόν· πόπανον, Ἕλληνες.

φθορέα καὶ ἐφθαρμένην οὐδεὶς τῶν παλαιῶν εἶπεν, ἀλλὰ τὸν βιασάμενον καὶ βεβιασμένην· φθορεὺς δὲ καὶ ἐφθαρμένη, Ἑλληνικῶς.

φθῶσιν, Ἀττικῶς· φθάσωσιν, Ἕλληνες.

φιάλη, Ἀττικῶς, διὰ τοῦ α· [8] διὰ τοῦ β, Ἕλληνες.

φιδάκνη, Ἀττικῶς, πίθος [9] μέγας καὶ εὔστομος· πιθάκνη, Ἕλληνες.

φιλεῖ,

1 Vide *Grævium* in *Luciani Solæciſtam*, p.107. 2 Κατὰ γραμμάτων ἐναλλαγὴν, ut dicit *Euſtathius* ad *Homerum*, p. 1259. *Edit. Rom.* 3 Vide *Indicem* ad *Ariſtophanis* Editionem *Kuſterianam.* 4 Vide *Erotianum*, *Suidam*, *Thomam Magiſtrum*, *Moſchopulum*, *Alioſque.* 5 In *MS.* σκνιφοί. 6 Lege apud *Heſychium* φέψαλος pro φέψελος, 7 In *MS.* ἔχων. 8 Sic erit φίβλη. Quid ſi Φιάλη, Ἀττικῶς, διὰ τοῦ η· διὰ τοῦ α, Ἕλληνες; Vide in v. Θοίνη & Ῥίνη. In *Etymol. Magn.* Φιάλη κατὰ μετάθεσιν τοῦ π εἰς φ. unde forſan, Φιάλη, Ἀττ. διὰ τοῦ φ· [πιάλη,] διὰ τοῦ π, Ἑλλ. 9 In *MS.* μέγα.

1 In

Φιλεῖ· ὅπερ φιλεῖ γίνεσθαι, Ἀττικῶς.

Φιλόγελω, Ἀττικῶς· [1] φιλογέλωτες, Ἑλληνικῶς.

Φιλογύνης, Ἀττικῶς· φιλογύναιος, Ἑλληνικῶς.

Φλᾷν, ἀντὶ θλᾷν, Ἀττικῶς· θλᾷν, Ἑλληνικῶς, ἢ προσαναθλίβεσθαι.

Φλήναφος, Ἀττικῶς· μωρολογία, Ἑλληνικῶς.

[2] Φλυαρεῖς ἔχων, [Ἀττικῶς·] [3] ἐν τῇ προσθήκῃ τοῦ ἔχων.

Φοινικὶς, ἔνδυμα Λακωνικὸν, ὁπότε εἰς πόλεμον ἴοιεν, [4] διὰ τὸ ὁμόχρουν εἶναι τῷ αἵματι, Ἀριστοτέλης ἐν τῇ [5] Πολιτείᾳ λέγει.

Φοιτᾷ, Ἀττικῶς· παραγίνεται, Ἕλληνες.

Φοιτητὴν, τὸν μαθητὴν, Ἀττικῶς, ἢ τὸν παραγινόμενον.

Φονέα, Ἀττικῶς. ἀνδροφόνον, Ἕλληνες.

Φροίμιον, Ἀττικῶς· προοίμιον, Ἑλληνικῶς.

Φροῦδος, Ἀττικῶς· ἄφαντος, ἀφανὴς, Ἑλληνικῶς.

[6] Φυσῆ, [7] περισπωμένως, τὸ φύραμα τῶν ἀλφίτων, ὅταν μὴ γένηται μάζα· φύραμα δὲ, Ἑλληνικῶς.

Φύσιγγας, τὰ ἐν ταῖς [8] κνήμαις ἐγκαύματα, Ἀττικῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Χ.

Χαίρειν, ἐν ἐπιστολῇ πρῶτος λέγεται γράψαι Κλέων Ἀθηναίοις, μετὰ τὸ λαβεῖν [9] τὴν Πύλον. ἔνθεν καὶ τὸν Κωμικὸν ἐπισκώπτοντα εἰπεῖν· [10] Πρῶτος γὰρ [11] ἡμῖν ὁ Κλέων

1 Forſan φιλογέλωτος. 2 Ita ex *Platone* in *Gorgia* p. 490. *Edit. Pariſ.* Primo intuitu legebam Φλυαρεῖς ἦχον, quod Φλυαρεῖς ἔχον, nobis dederit *MS.* 3 Ita, vel τῇ πρ. legendum conjicio. In *MS.* ἢ προσθήκη τοῦ ἔχον. 4 In *MS,* ἴοι, διὰ τὸ ὁμοχροεῖν. 5 *Sc.* Λακεδαιμονίων. 6 In *MS.* φυσῆ. 7 Ὀξυτόνως δὲ, ὥς φησιν Ἡρωδιανός. *Schol.* ad *Ariſtophanis* Veſp. v. 608. 8 Ita ex *Heſychio.* In *MS.* μνήμαις ἐκκαύματα. 9 In *MS.* τὸν πύλον. 10 Vide *Ariſtoph.* in *Nub.* v. 609. 11 Ita lego ex loco *Ariſtoph.* In *MS.* ἡμᾶς, ὦ Κλέων, χαίρειν προσεῖπας &c. Cum *MS.* lectione conſentit

ὁ Κλέων χαίρειν προσεῖπε, πολλὰ λυπῶν τὴν πόλιν.

[1] Χαιρήσεις Ἀττικῶς· χαιρήσῃ, Ἑλληνικῶς.

[2] Χαλαστραῖα, λίμνη πρὸς τῇ Μακεδονίᾳ, ἐν ᾗ τὸ Χαλαστραῖον νίτρον, οὗ μέμνηται Πλάτων.

Χαλκοῦς, καὶ χαλκῆ, ἀδιαίρετον, Ἀττικῶς· χάλκεος, χάλκεα, Ἕλληνες.

Χαμαιτύπη, Ἀττικῶς· πόρνη, Ἕλληνες, ἢ ἄδοξος.

[3] Χαμεύνιον, Ἀττικῶς· ψίαθος, Ἕλληνες.

Χανδὸν [4] πίειν, Ἀττικῶς· κεχηνότως καὶ ἀθρόως, Ἕλληνες.

Χάραξ, ἡ μὲν πρὸς ταῖς ἀμπέλοις, Ἕλληνες, θηλυκῶς· ὁ δὲ ἐν τοῖς στρατοπέδοις, ἀρσενικῶς.

Χάριν σοὶ ἔχω, ἀντὶ οἶδά σοι, Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ.

Χάριν, Ἀττικῶς· χάριτα, Ἕλληνες.

Χέρνιβον, τὸ ὕδωρ ᾧ νιπτόμεθα, καὶ χέρνιβα, Ἀττικῶς· χέρνιβον δὲ, τὸ ἀγγεῖον, Ἕλληνες.

Χερσιμαχίας, Πλάτων Νόμων α΄.

Χέρσον, οὐδετέρως, Ἀττικῶς· θηλυκῶς, Ἑλληνικῶς.

[5] Χηνοβοσία, Ἀττικῶς· χηνοβοσκία, Ἑλληνικῶς.

Χθὲς καὶ χθιζὸν, Ἀττικῶς· ἐχθὲς καὶ ἐχθεσινὸν, Ἑλληνικόν.

Χιτωνίσκος, χιτὼν, Ἀττικῶς· [6] ὑποδύτης καὶ ἐπενδύτης, Ἑλληνικῶς.

Χλαῖνα, Ἀττικῶς· ἱμάτιον χειμερινὸν, Ἑλληνικῶς.

[7] Χλεύη, Ἀττικῶς· γέλως, Ἕλληνες.

Χλιδὴ, Ἀττικῶς· τρυφὴ, Ἕλληνες.

Χλωρὸν τυρὸν, Ἀττικῶς· ἁπαλὸν δὲ, Ἕλληνες.

Χόα, τὸ μέτρον, Ἀττικῶς· χοῦν, Ἕλληνες.

Χοανεῦσαι,

ſentit Cl. *Menagius* ad *Diog. Laërt.* l. 3. §. 61. niſi quod pro προσεῖπας legi jubeat. προσεῖπες. 1 Ita etiam *Thomas Magiſt.* ex *Ariſtoph.* in *Plut.* v. 64. Legendum ſuſpicabar, Χαιρήσῃ, Ἀττ. χαιρήσεις, Ἑλληνικῶς. Vide v. Θηράσεται. 2 In *MS.* Χαλεστραῖα, & mox Χαλεστραῖον. Vide Notas ad *Heſychium*, p. 964. 3 *Al.* Χαμεύνη. Vide *Heſych.* v. ψίαθος. 4 In *MS.* ποιεῖν. 5 In *MS.* χηνοβασία. 6 In *MS.* ὑποδύτην, & mox ἐπενδύτην. 7 In *MS.* χλεύην.

1 In

Χοανεῦσαι, Ἀττικῶς· χωνεῦσαι, Ἕλληνες.

Χοάνην, Ἀττικῶς· [1] χώνην, Ἕλληνες.

Χολάδας οἱ πρῶτοι Ἀττικοί· χόλικας οἱ μέσοι, θηλυκῶς, [ὡς] χόλικας ἑφθάς· τοὺς χόλικας, ἀρσενικῶς, Ἕλληνες.

Χολῶ, ἀντὶ μανίαν, Ἀττικῶς.

Χοῦν, Ἀττικῶς· [2] χωννύειν, Ἑλληνικῶς.

[3] Χρεῖος, Ἀττικῶς· ἐνδεὴς, Ἕλληνες.

Χρέων, Ἀττικῶς· χρῆναι, χρείη, χρήσθων, πάντα, Ἀττικῶς.

Χρέως, Ἀττικῶς, διὰ τοῦ ω μεγάλου· διὰ τοῦ ο μικροῦ, Ἕλληνες.

Χρήματα καὶ τὰ πράγματα καὶ τὰ ἀργύρια λέγουσιν Ἕλληνες· μόνως δὲ τὰ χρήματα, πράγματα, Ἀττικῶς.

Χρήστης, ποτὲ μὲν ὁ δεδανεισμένος, ποτὲ δὲ ὁ δεδανεικώς.

[4] Χρῆται, Ἀττικῶς· χρᾶται, Ἕλληνες.

Χρυσίδα, τὴν χρυσῆν φιάλην, Ἀττικῶς.

Χρυσοῦς, χρυσῆ, [καὶ χρυσοῦν,] Ἀττικῶς· χρύσεος, [χρύσεα,] Ἕλληνες, καὶ χρύσεον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ψ.

Ψαθάλλειν, Ἀττικῶς· ψηλαφᾶν, Ἑλληνικῶς.

Ψάλλια, ἐν τῷ α, Ἀττικῶς· διὰ τοῦ ε ψιλοῦ, Ἕλληνες.

Ψάμμος, Ἀττικῶς· ἄμμος, Ἑλληνικῶς.

Ψεδνὸς, Ἀττικῶς· ἀραιόθριξ, Ἑλληνικῶς.

[6] Ψακὰς, Ἀττικῶς· ψεκὰς, Ἑλληνικῶς.

Ψελ-

1 In *MS.* Χῶνον. 2 In *MS.* χοννεύειν· 3 *Heſychio* χρεῖαι, ἔνδειαι. 3 Vide *Græviu*m ad *Luciani Solœciſtam*, pag. 95. 4 In *MS.* ψηλαφεῖν. 5 In *MS.* ψάλιον. 6 Ita locum ſupplevi ex conjectura. In ψ . . . ὰς, Ἀττικῶς.

1 In

Ψελλίζεσθαι, Ἀττικῶς· ψελλίζειν, Ἑλληνικῶς.

Ψίαθος, ἐν τῷ α, Ἀττικῶς· διὰ τοῦ ε [ψιλοῦ,] Ἕλληνες.

Ψίλαξ, Ἀριστοφάνης· ψιλὸς καὶ λεῖος, Ἕλληνες.

Ψιμμύθιον, διὰ τοῦ υ, καὶ μακρῶς, Ἀττικῶς· [ψιμμίθιον, Ἑλληνικῶς.]

Ψύλλα, θηλυκῶς, Ἀττικῶς· [ψύλλος,] ἀρσενικῶς, Ἕλληνες.

Ψυκτῆρα, Πλάτων ἐν Συμποσίῳ. ἔστι δὲ ὁ ψυκτὴρ σκεῦος, ἐν ᾧ διανίζουσι τὰ ποτήρια, μεστὸν ὕδατος ψυχροῦ, ἢ ὃ λέγομεν ἡμεῖς πρόχυμα.

Ψυχῆναι, [Ἀττικῶς·] ἀντὶ τοῦ ψυγῆναι, Ἑλληνικῶς.

Ψῶραν, Ἀττικῶς· ψωρίαν, Ἑλληνικῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ω.

[3] ΩΔὶ, κοινὸν Ἰώνων [καὶ] Ἀττικῶν· οὕτως, Ἕλληνες.

Ὠδηκὼς, Ἀττικῶς· οἰδηκὼς, Ἑλληνικῶς.

[Ὤμνυσαν, Ἀττικῶς·] ὤμνυον, Ἕλληνες.

Ὤνιος, Ἀττικῶς· πράσιμος, Ἑλληνικῶς.

Ὤνησο, Ἀττικῶς· ὠφέλησο, Ἑλληνικῶς.

Ὥρα ἔτους, Ἀττικῶς· καιρὸς ἔτους, Ἑλληνικῶς.

[4] Ὥρα γάμων, Ἀττικῶς. ἐν ἀκμῇ γάμου, Ἕλληνες.

Ὦ τᾶν, Ἀττικῶς· ὦ σὺ, Ἑλληνικῶς.

Ὡσαύτως, ἀντὶ τοῦ παραπλησίως καὶ κατὰ [ταυτὰ, κατὰ] Πλάτωνα [5] Ἱππίᾳ β.

Ὡς ἔοικεν, Ἀττικῶς· ὡς φαίνεται, Ἕλληνες.

Ὡς οἷόν τε, Ἀττικῶς· ὡς δυνατὸν, Ἕλληνες.

Ὠστισμὸς, ὠθισμὸς, Ἀττικῶς· ὠσμὸς, Ἑλληνικῶς.

Ὤφειλε

1 *Thomæ Magiſtro* ψύλαξ. 2 In *MS.* ψιλῶς. 3 In *MS.* Ὧδε, κοινῶν, Ἰώνων, Ἀττικῶν· οὕτωσι, Ἕλληνες. mendoſe, ut puto. 4 In *MS.* Ὡραῖα γάμων. 5 *Sc.* Ἱππίᾳ Ἐλάττονι, p. 374 *Ed. Pariſ.*

1 Vide

Ὤφειλε δίκην λέγουσιν, ἀντὶ ἡττήθη δίκην· καὶ ἡττηθεὶς, τὸ ἐκ τῆς καταδίκης ἐπιτίμιον ὀφείλων.

[1] Ὦχρος, ἀρσενικῶς, καὶ βαρύτονον, Ἀττικῶς· [ὠχρίασις, Ἑλληνικῶς.]

[[2] Ὠχριᾶν, Ἀττικῶς·] λειποψυχεῖν, Ἕλληνες.

1 Vide *Euſtathium* ad *Homerum*, p. 377. v. 42. *Edit. Rom.*
2 Ita ex conjectura. In *MS.* illa, λειποψυχεῖν, Ἕλληνες, connexa erant τοῖς, Ὦχρος, ἀρσενικῶς, καὶ βαρύτονον, Ἀττικῶς. hoc modo: Ὦχρος, ἀρσενικῶς, καὶ βαρύτονον, Ἀττικῶς· λειποψυχεῖν, Ἕλληνες.

ΠΙΝΑΞ

ΠΙΝΑΞ

ΛΕΞΕΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ.

A.

Ἄγαμαι Ὑπέρβολον p. 1
ἄγε δή 15
ἀγέτωσαν 2
ἀγήρατοι 2
ἀγκῶνα 33
ἄγναπτον 3
ἀγριέλαιος 27
ἀγυιέα, βραχέως 2
ἀγχώμαλον 5
ἀγωνοθέτης 2
ἀδόλεσχος 2
ἀεννάων 2
ἀὴρ βαθὺς 2
ἀθάνατοι 2
ἄθρους 2
ἀθρόως πίειν 47
ἄθυρμα 2
αἰδέτωσαν 2
αἰετὸς 2
αἰχμητηρὸς 3
αἱμωδία 20
αἰπεῖαι 3
ἄκανθαι 9
ἀκμάζειν 19
ἀκμῇ γάμου 35
ἀκμήν, ἔτι 3
ἀκρατώτερον 3
ἀκρόαμα 3
ἀήλθεις 3
ἁλιέα, βραχέως 5
ἀλλάντιον 3
ἀλλαχόθεν 3
ἁλυκὸν 4
ἀμείνονα 4
ἀμέλγειν 10
ἀμεριμνᾶν 9
ἄμμος 48
ἀμπελόπρασον 12
ἀμύγδαλα 4
ἄμυνα 5
ἀμφορέα, βραχέως 5
ἀμωσγέπως 4
ἀναβῆναι ἐπὶ τὴν γυναῖκα 5
ἀναβιώσασθαι 5
ἀναδενδράδες 40
ἀνάθεμα 5
ἀναιρεῖς 7
ἀνακαλυπτήρια 33
ἀνακοινώσασθαι 5
ἀναμετρείσασθαι 5
ἀναπαυόμενος 16
ἀναφωνῆσαι 6
ἀνδροφόνον 46
ἀνέλκειν 6
ἀνέξεται 6
ἀνέρπειν 6
ἀνέση που ὁ δῆμος 6
ἀνέχετο 20
ἀνηλωμένον 6
ἀνὴρ 38
ἄνθησις 6
ἀνθρώπινον 6
ἀνίστασο 6
ἀνοησία 6
ἀνόητον 20
ἀνοιγέτω 6
ἀνόργητος 6
ἀνοχὴ 6
ἀντίγραφα 6
ἀνυπόδετος 6
ἀξίνη 41
ἄξω 6
ἀπαγέτω 6
ἀπαλλάγηθί μου 8
ἀπαλλαγήσονται 7
ἀπαλλάττου 45
ἁπαλὸν τυρὸν 47
ἀπάτη, ἡ τέρψις 7
ἀπέδρων 7
ἀπεδώκαμεν 7
ἀπεῖπον 7
ἀπελαθεὶς 7
ἀπέκτανεν 7
ἀπελεύσεται 7
ἀπηγορευμέναι ἡμέραι 8

ἀπηλάσθησαν 7
ἀπήρτισαν 7
ἀπήτεια 3
ἄπλετον 7
ἁπλοῦν ἱμάτιον 7
ἁπλῶς 9
ἀπόδημος 16
ἀπόδυσαι 7
ἀποκαθαίρεσθαι 7
ἀπόκληρον 7
ἀποκτεῖναι 7
ἀπόλλυσιν 7
ἀπολλύων 7
ἀπόλλωνα 7
ἀποξηρανθῆναι 8
ἀποπειραθέντες 36
ἀποπλανᾶν 7
ἀποτρέχειν 41
ἀραιόθριξ 48
ἀριστειᾶν 8
ἁρπάγην 20
ἄρσενα 8
ἄρτι, νῦν 8
ἀρτῦσαι 20
ἀρύεσθαι 8
ἀρχαιρέσια 8
ἀσβόλη 8
ἀσφαλῶς 6
ἄστυ 9
αὔξησις 9
αὐθέντης 9
ἀτυχὴς 2
αὐτοῖς 42
αὐτοὺς 42
αὐτόχθονες 48
αὐτῶν 42
ἀφανὴς 46
ἄφαντος 46
ἀφ' ἑαυτῶν τι πράττειν 9
ἄφωνος 9
ἀχθεσθήσεται 9
ἄχεις 9
ἀώειον 9

B.

Βαθμὸς 10
βαλείημεν &c. 10
βάπτεσθαι 30
βασίλισσα 20
βάτος 10
βάτος ἡ 10
βαφεῖς 14
βδεῖν 10
βέλος 33
βελτίονες 10
βήσσειν 10
βιβλίον 43
βλάβη 14
βλαφθέντες 11
βοᾶν 11
βοήσει 11
βόθυνος 11
βολβίτοις 11
βότρυς, βραχὺ 11
βραβευτὴς 11
βραγχιᾶν 11
βραδίον 11
βρύχειν 11
βῶλος ὁ 11

Γ.

Γαλέα 11
γαμβρὸς 26
γαργαλισμὸς 11
γελοιάζοντα 14
γελοῖον 11
γέλως 47
γέλωτα 12
γένεσις 12
γηρᾶσαι 12
γίνεται 12
γνοίημεν 12
γνώσεται 16
γνώσαις 12
γραῖα 13
γράστις 27
γράψας 13
γρόνθος 39
γυμνασθήσεται 13

Δ.

Δάκρυσιν 13
δεδιακόνηκα 13
δεηθήσεται 13
δεικνύουσι 13
δείλης 13
δεκαέτης 13
δένδρεσι 13
δεσμεύουσι 14
δεσμοὶ 13
δεσμῷ 14
δηλονότι 14
Δημοσθένη 14
διαβιβάσω 14
διαγραμματίζειν 37
διαπαίζειν 18
διατείνεσθαι 41
διατρίβειν ἐν ἀγορᾷ 1
διατρίβουσαι 38

διαφθεί-

διαφθείρων παῖδα 36
διέφθαρκεν 14
διηνεκεῖ λόγῳ 14
Διοσκούρειον 5
Διόσκουροι 5
διώκειν 14
δοκιμαστὴ 8
δρέπανον 15
δυσεντέρειον 15
δύστεις 15
δυσθανατεῖν 42
δυσφορῶν 38
δυσωπεῖσθαι, αἰδεῖσθαι 15
δώημεν &c. 14

E.

Εβουλόμην 20
ἐγγυητὴς 15
ἔγκλημα ἀποδιδόναι 28
ἐγχώριος 20
ἐδυνάμην 20
ἔζων 15
εἴθε γὰρ 15
εἰκαῖον 20
εἴκασαι 20
εἴκοιμεν 15
εἰλούμενος 23
εἰπὲ 44
εἰσαγήοχεν 16
εἰς τρίτην ἡμέραν 16
ἐκάθαρα 18
ἐκληρονόμησε τὴν οὐσίαν 16
ἐκμάξασθαι 33
ἐκρέμνα 16
ἐκφοβῶν 13
ἐλάσω 16
ἐλήφθη 20
ἑλκύσω 16
ἐλλύχνιον 22
ἐν ἀκμῇ γάμου 49
ἔμελλον 20
ἐμπλέκτριαν 27
ἐμπολὴ, τὸ ἐκ τῶν φορτίων συνειλεγμένον 16
ἐνδεὴς 48
ἐνέχυρον 40
ἐντείλασθαι 17
ἐνώδια 17
ἐξ Ἀθηνῶν 2
ἔξακμος 11
ἐξαπατᾷν 45
ἐξάπλειν 19
ἐξείργειν 17
ἐξενίσθησαν 17
ἐξυβρίζειν 37
ἐξυπνῆσαι 9
ἔξω 22
ἐοίκασιν 16
ἐοικὰς 15
ἐπαύξαμεν 17
ἐπεξενίσθησαν 17
ἐπενδύτης 47
ἐπ' εὐθείας 18
ἐπιάλτην 43
ἐπιθεῖναι φορτίον 5
ἐπικαόμενον 17
ἐπικρυπτόμενος 17
ἐπιμελοῦ 17
ἐπισκιαζόμενος 17
ἐπίστατο 17, 20
ἐπιστήξας 17
ἐπιτετυφωμένον 17
ἐπιτροπεύουσαι τοῦ παιδὸς 17
ἐρεγμὸς 18
ἐρρύπηνα 18
ἔσχατον 31
εὐήθες, τὸ ἀνόητον 18
εὐημερεῖν 18
εὔνουχος 41
εὐξάμην 20
εὔπνουν 6
εὐωνότερον 6
ἐφήβαιον 18
ἐφθαρμένη 10, 45
ἐφιάλτην 43
ἔχειν 24
ἐχθὲς καὶ ἐχθεσινὸν 47
ἐχθρότατος 19
ἔψημα 40
ἕως 43

Z.

Ζευγνύουσι 19
ζευγνύω 29
ζηλοτυπῶ 19
ζωμὸς 4

H.

Ηδει, ᾔδεις 19
ἡμεῖς 32
ἡμην 20
ἡμῖν 32

ἡμιονικὸν

ἡμιονικὸν ζεῦγος 34
ἤνυσα 20
ἤρεσέ μοι 20
ἡρωϊ 20
ἧς 20
ἧσσον 21
ἠπλήθη δίκην 49
ἦχος 21

Θ.

Θάλης 21
Θάλητος 21
θάρσος 21
θαύμαστον 21
θεαταὶ 21
θεμέλιος 21
θερίζειν 4
θερμαινόμενος 21
θημὼν 22
θηράσει 21
θιασῖται 21
θλᾶν 46
θοίνα 22
θῦμα 22
θύρα δικαστικὴ 15

I.

Ἰάλεμος, ἔκλυτος 22
ἱδρῶτα 22
ἱέρεια 22
ἱμὰς 23
ἱμάτιον χειμερινὸν 47
ἱππέα, α βραχέως 23
ἰσολογία 23
ἰσότης 24
ἱστάνειν 24
ἰξία, τὰ νῶτα 24

K.

Κέγχρος 36
καθάρσια 33
καθημέραν 34
καθημέρινον 5
καθίζει 24
κάθου 24
καθῶς 24
καιρὸς ἔτους 49
κακία 24
κάκκαβος 24
καλῶ, ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος μόνως 24
καπνία 33
κάρυα 4
κασσιτέρινον 25
κατάβασις 38
καταβέβρωκεν 25
καταγηράσαι 12
καταδακτυλίσαι 40
κατακοιμίζειν 10
καταλεχθεὶς 25
καταλύειν 25
κατάλυμα 25
καταντὲς 25
καταντλεῖν 3
καταπλὰς 25
καταπύγους 29
κατέαξε τὴν κεφαλὴν 25
κατεκαύθη 25
κατ᾽ ἔτος 5
κατευτελίζειν 45
κατὰ χειρῶν 25
κατάχυσις 39
κατέχεεν τὴν ἀμίδα 25
κατόπισθεν 25
κατώρυκται 25
κέδρος ἡ 26
κέρας πλοίου 26
κερασία 26
κερατίζειν 27
κεχηνότως πιεῖν 47
κιγκλίζειν 25
κιρνᾶς 26
κλαδεῦσαι 27
κλαίειν 27
κλεῖδα 27
κληδονίζεσθαι 33
κναφεῖς 37
κνήθειν 27
κνήστις 2
κνησμὸς 2
κνηστικῶς ἔχειν 27
κόλακες 35
κολακεύειν 44
κόλαξ 12
κολλυβιστὴς 8
κολυμβάδες ἐλαῖαι 4
κολυμβᾶν 31
κονίσαι 3
κοροπλάστης 27
κόφινος 8
κράββατος 41, 9
κραυγὴ 26
κρεμάθρα 27
κριθαὶ πεφρυγμέναι 26

κρίσις

κρίσις περὶ δίκης 14
κρόμμυα 12
κροτεῖ 27
κυβευτήριον 41
κυκεῶνα 27
κυλίσας 3
κύρτους 38
κωμῳδιόποιοι 27

Λ.

Λάγανα 24
λάγυνος ὁ 28
λαγώνεια 28
λαλιὰν 33
λαμβανέτω 28
λάμπας 29
λάχανα λεπτὰ 42
λειποψυχεῖν 50
λειτουργεῖν 29
λεπίδες 29
λέπος 28
λεπτὸν ὕφασμα 4
λευκόχρους 28
λημῶσα 12
λιθολογία 3
λογίσεται 29
λογίους, τοὺς διαλεκτικοὺς 29
λούεται 29
λόχος 28

Μ.

Μάγγανον 44
μάζα 29
μαθητὴν 46
μαθήτρια 29
μακαρίζω 19
μάλιστα 34
μάλη 30
μάμμην, τὴν μητρὸς ἢ πατρὸς μητέρα 30
μανήσεται 30
μανία 48
μαντέων 30
μαρσίππιον 20
μάχαιραι 30
μεθύσης ὁ ἀνὴρ 30
Μειδία 30
μείρακας, τοὺς ἄρρενας 30
μελάγχρους 30
μέλλον ἔτος 31
μέσαυλος 30
μεσίτης 30
μετάβολος 30
μεταλλεῖς τῶν λίθων 26
μετανοῆσαι 12
μέτοχος 24
μετρητήριον 5
μέχρις 43
μὴ ἄρα 31
μηλωτὴ 32
μήρυγμα 25
μικρὸν 3, 41
μίμησις 19
μισογύναιος 31
μολόχη 29
μόλυβδος 31
μονόφθαλμος 18
μύλος 31
μύλους 12
μυόχοδον 31
μυρσίνη 31
μωρολογία 46

Ν.

Ναὸς 31
ναῦς 31
ναυσιᾶν 31
νήσης 31
νίτρον 29
νομίζω 32
νουθεσία 31
νῶτος 32
νωτοφόρους ἡμιόνους 9

Ξ.

Ξενοδοχῶ 32
ξυρὸν, βραχέως 32

Ο.

Ογκᾶσθαι 11
οἶδας 33
οἴδασι 23
οἰδηκὰς 49
Οἰδίποδα 32
Οἰδιπόδην 32
οἰνόμελι 30
οἰκονόμον 42
οἰκοτραφὴς 32
οἶνος τετραμμένος 43
ὀλλύουσι 33
ὀμνύειν 33
ὀμνύουσι 33
ὀμόσω, ὀμόσεις &c. 33
ὁπήποτε 4
ὄπισθεν 25

ὀρθρίζει

ὀρθρίζει 34
ὀρθοπύγιον 34
ὁρμιάτης 3
ὀρχήστρα 34
ὀστέον 34
ὀστράκινον 26
ὄστρεα 34
ὀσφρησόμενος 34
οὐκ ἔπραττες 34
οὕτως 49
ὄχλησις 34
ὀψίας 39

Π.

πάθνη 45
παιδάριον, μόνον τὸ ἄῤῥεν 35
παιδίσκην, τὴν δούλην μόνην 35
παῖξαι 35
παίσειν 43
πανοικὶ 35
πανουργία 27
πάπυρος, βραχέως 35
παραγίνεται 46
παραθήκην 35
παρανοίξας τὴν θύραν 35
παράνυμφον 31
παρασφραγίζεσθαι 35
παρά τινος γυναῖκα λαμβάνομεν 26
παραχρῆμα 9
παρέξομαι 35
παροψίδα, τὸ σκεῦος 35
παρῴνηκεν 36
παύσομαι 36
πειράζων παῖδα 36
Πειραιέως 36
πελιδνὸς 36
πενθερὸς 26
πέπειρος 15
πεποίθησιν 36
πεπραχὼς 36
περίεργος ζωμὸς 25
Περσεφόνη 45
περισκελὶς 36
περίστυλον 36
περιστόμιον 23
περιστέφεσθαι 23
περίστρωμα 44
περιτραχήλια 36
περιτραχήλιον 34
πῆχυν 33
πηχῶν 37
πίε 37
πιθάκνη 45
πίνειν οἶνον 17
πίομαι 37
πλάνη 37
πλέονες ἢ μύριοι 37
πλήρεις 37
πλήρης 37
πλήρης οἴνου 37
πλινθίον 37
πνεύμων 37
πνίγειν 2
ποιμὴν 37
πολιτεύεσθαι 9
πολιτευτὴς 37
πόπανον 45
πόρνη 47
πορφυροῦν 4
πῦ 37
πράξει 38
πράξω 38
πραθήσομαι, πραθήσῃ &c. 36
πράσιμος 49
πρατήριον 39
προαύλιον 9
προβαίνειν 6
πρόβατον 32
προὐτρέψατο 39
προὔτρεψεν 39
προθέλυμνος 38
προοίμιον 46
προσαναθλίβεσθαι 46
πρὸς Διονύσιον 16
προσεῦξαι τῷ θεῷ 38
προσαγὴ 38
πρόσιμον 17
προσφάγιον 34
προσωπεῖα 38
πρόϋπνον 39
προφανὲς 39
πρόχειρος 28
πρωΐας 39
πυκνὰ 21
πυκνῶς 21
πυτία 33

Ρ.

ῥέγχει 39
ῥηγνῦσιν 39
ῥήσσουσιν 39
ῥιγοῦν 39
ῥιγοῦνται 39
ῥίνα 46
ῥοὰ 40

ῥύπαρον

ξύπαρον ἔειον 33
ξωποπώλης 11
ξῶπος 11

Σ.

Σάκκος 40
σαρξὶν 40
σεῦτλον 43
σήμερον 43
σῆτες 40
σῆψις ὀστέων 42
σίγα 18
σίελον 40
σίνηπι 31
σιτεύειν 37
σιτηρὸς 40
σκαρίζειν 9
σκαφεῖον 41
σκινδαλμὸς 42
σκνιποὶ 45
σκοπία 41
σκυτέα 41
σκώπτειν 43
σμῆγμα 40
σμήχεσθαι 40
σμηχόμενος 41
σουδάριον 42
σπέλεθος 36
σπιθαμὴ 14
σπινθῆρες 45
στάμνος 5
στασιαστὴς 41
στατεῦσαι 41
στάφις 9
στέμφυλα βοτρύων 41
στερὰ 41
στηθοδεσμὶς 42
στίμμι 41
στραβὸς 23
στριφνὸν 41
στροβεῖσθαι 23
στρωματεὺς 41
στύρακα, ἀρσενικῶς 42
συγγίνεσθαι 33
σύμμαχος 32
συμφώνως 32
σύνδουλος 33
συνελὼν λέγει 6
συνουσία 42
συνυφαίνουσαι 42
συνάψεις 32
συσκεύη 40
σχεδιάζειν 9
σῶα 40

Τ.

Ταράσσει 22
ταράσσεται 38
τάριχος ὁ 42
τάριχον 42
τεῖχος 42
τελευταία πόσις 1
τελευταιότατον 43
τέρατα, τεράτων 43
τερατεία 43
τεταγμένοι ἦσαν 18
τετραπλὰ 43
τιάρα 27
τιμηθήσεται 43
τὸ αὐτὸ 42
τολμηρὸς 28
τρέμειν 43
τριβάδες 18
τριπλὰ 43
τριχίαι 43
τροχαστικὸς 22
τρύπημα 33
τρυφὴ 47
Τρωάδας 43
τύλη 27
τυρόγαλα 43
τυφὼν 43
τυχὸν 36

Υ.

Ὑγιάνας 39
ὑγίεια 44
ὑγιῆ 43
ὑδαρὲς, μακρὸν τὸ α 44
ὑδρόμελι 30
ὑδροποτεῖν 44
ὑδροχόα 44
ὑδρωπιᾶν 44
ὕδρωψ 44
ὕελος 43
ὑωνὸς, ὑωνὴ 44
ὑοβοσκεῖν 42
ὑπηνέμιον 6
ὑπερῷον 14
ὑπογάστριον 20
ὑποδύτης 47
ὕσπληγξ 10
ὕσπληξ ὁ 44
ὑφαίνουσα 44

Φ.

φαγεῖν κρέας 18

φακὸς 45
φανὸς 29
φέρε 32
φθάσωσι 45
φθεῖραι 10
φθεῖρες οἱ 45
φθίσις 45
φθορεῦς 45
φιλογέλωτος 46
φιλογύναιος 46
φοβεῖσθαι 34
φορτία 2
φορτίον 44
φρεάτιον 23
φυλακτικῶς 6
φύραμα 46
φροντίζων 30

X.

Χαιρήσεις 47
χάλικες 3
χάλκεος &c. 47
χάραξ 47
χάριν οἶδά σοι 47
χάρις 4
χάριτα 47
χειριδωτὸς 5
χέρνιβον, ἀγγεῖον 47
χέρσον, θηλυκῶς 47
χηνοβοσκία 47
χόλικας, ἀρσενικῶς 48
χορδαὶ 20
χοῦν 47
χρέος 48
χρεῶν ἀποκοπὴ 40
χρήματα, πράγματα καὶ ἀργύρεια 48
χρύσεος &c. 48
χρᾶται 48
χώνην 48
χωνεῦσαι 47
χωννύειν 48

Ψ.

Ψεκὰς 48
ψέλλια 24
ψέλλια 48
ψελλίζειν 43. 49
ψίαθος 47
ψίεθος 49
ψιμμύθιον 49
ψηλαφᾶν 48
ψιλὰξ 49
ψύλλα, ὁ 49
ψυγῆναι 49
ψωρίαν 49

Ω.

Ὤμνυον 49
ὠμοτοκεῖν 4
ὡραΐζεσθαι 9
ὡς δυνατὸν 49
ὠσμὸς 49
ὦ σὺ 49
ὡς φαίνεται 49
ὠτίον 34
ὠχρίασις 50

ΠΙΝΑΞ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ.

Ἀντιφῶν p. 29
Ἀριστοτέλης
— ἐν τῇ [Λακεδαιμονίων] πολιτείᾳ 46
Ἀριστοφάνης 16.23.28.40.45. 46. 49.
— ἐν Βαβυλωνίοις 22
—— Βατράχοις 15
—— Θεσμοφοριαζούσαις 36
—— Λυσιστράτῃ 4
—— Ὄρνισιν 8.12.27.28
—— Πελαργοῖς 10
—— Πολυείδῳ 34
Δημοσθένης 10. 11. 13. 14. 18. 31.
— ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος 34
—— τῷ κατὰ Μειδίου 23
—— Φιλιππικοῖς 8
Ἕρμιππος 42
Εὔβουλος 21

Εὔπολις

Εὔπολις
— ἐν Πόλεσιν 28
Ηρόδοτος 29
Θεόπομπος 26
Θουκυδίδης 5. 6. 11. 13. 16. 17. 18. 29. 31. 35. 36. 38.
— ἐν α′. 9
Ἰσαῖος 14
Ξενοφῶν 12. 13. 18. 44
— ἐν τῇ Ἀναβάσει 3
——— Ὑπομνημονεύμασιν 15. 17.
Ὅμηρος 1. 16. 20. 34
Πλάτων 5. 10. 11. 24. 47
— ἐν Θεαιτήτῳ 14
——— Ἱππίᾳ 14
——— Ἱππίᾳ Ἐλάττονι 49
——— Νόμοις 18. 42
——— Νόμων α′. 17. 47
——— Νόμων β′. 19
——— Νόμων θ′. 15
——— Πολιτείᾳ 22
——— Πολιτειῶν γ′. 14. 27
——— Πρωταγόρᾳ 47
——— Συμποσίῳ 49
——— Φαίδωνι 15. 17
Πλάτων ὁ Κωμικὸς 6
Ὑπερείδης 14
Φρύνιχος
— ἐν τῇ Σοφιστικῇ παρασκευῇ 24.

ADDENDA.

Ad *pag.* 2. *verſ. ult.* adde, Vide *Indicem* ad *Euſtathium* in *Homerum*, voce ἄθυρμα.

Ad p. 7. v. 23. Forſan ἀποκτιννύναι legendum.

Ad p. 9. v. 10. Vide *Harpocrat.* & *Schol.* ad *Ariſtoph. Plut.* v. 109.

Ad. p. 11. v. 13. Rectius forſan, [ἀλαζονεύεσθαι, Ἑλληνικῶς.]

Ad p. 11. v. *penult.* Vide *Stephanum* de *Dialect. Gr.* p. 192, 193. *Phavorinum*, *Etymol. Magn.* & *Euſtathii* indicem ad *Homerum* voce γελοῖον.

Ad p. 13. v. 8. Vide *Stephanum* de *Dial. Gr.* p. 147.

Ad p. 16. v. 4. Vide *M. Maittaire* de *Gr. Ling. Dialectis*, p. 50.

Ad p. 19. v. 7. Confer ea quæ habet *Mœris* in voce δεικνῦσιν & v. ῥηγνύασι.

Ad p. 19. v. 13. Hinc forſan àpud *Thomam Magiſtrum* Ζώνιον ὑδετέρως.

Ad p. 20. v. 5. μάλα γε pro ἀλλά γε lego.

Ad p. 30. v. 9. Forſan, Μέθυσον τὸν ἄνδρα, Ἕλληνες· μέθυσον τὴν γυναῖκα, Ἀττικοί.

Ad p. 33. v. 13. Vide *Lamb. Boſii* Obſervatt. Critic. p. 15.

Ad p. 39. v. 20. Confer *L. Boſium*, p. 47.

Ad p. 41. v. 18. Σπελεὴ *Apollonio* in *Argonaut.* l. 4. v. 957.

Ad p. 42. v. 14. Vide *L. Boſium* in Obſervatt. Crit. p. 186.

Ad p. 45. v. *antepenult.* Forſan, Φιάλη, Ἀττικῶς, διὰ τοῦ α· διὰ τοῦ ε, Ἕλληνες. *ſc.* ut ſit φιέλη. Supra enim habemus, Ὕαλος, ἐν τῷ α, Ἀττικῶς· ἐν τῷ ε, Ἑλληνικῶς. & infra ψίαθος, ἐν τῷ α, Ἀττικῶς· ἐν τῷ ε, Ἕλληνες.

Errata in MOERIDE.

P. 10. v. 3. lege βαδιῦμαι. p. 12. v. 21. l. Ξενοφῶν. p. 10. v. 9. l. ἵσαιντο. v. 10. l. ἀπόδος. p. 29. v. 5. l. Ἀντιφῶν. p. 40. v. 13. l. ἔψημα. p. 50. v. 3. pone Ὦχρος &c. poſt Ὠχελῶν &c.

Errata in ſequente Libello.

P. 8. v. 32. pro *ſi* t *poſt r*, l. *ſi* τ *poſt v*. p. 11. v. penult. pro ↄ l. ʼ.

Gregorius Martinus

AD

ADOLPHUM MEKERCHUM,

PRO

VETERI & VERA

GRÆCARUM LITERARUM

PRONUNCIATIONE.

E Bibliotheca Cl. V. JOANNIS SELDENI.

OXONIÆ,

E THEATRO SHELDONIANO,

MDCCXII.

Nobiliſſimo atque Magnificentiſſimo

PRINCIPI,

HENRICO,

COMITI ARUNDELIÆ,

Χαίρειν, εὖ πράττειν, ὑγιαίνειν.

Clariſſime Comes,

E*GO nec laudes tuas prædicare poſſum, quia infinitæ ſunt: nec neceſſe eſt, quia pervagatæ ſunt: nec audeo, quia Tu eas ſolus minime libenter audis. Quid igitur faciam? Aliiſne gratuler de nobilitate, auctoritate, liberalitate tua: an Tibi de aliorum in Te ſtudiis, benevolentia, atque voluntate gaudeam? Incredibile eſt profecto, ut nihil amplius dicam, in omnibus locis fama virtutis tuæ: ut etiam ii, qui Te nunquam viderunt, nihil tamen in quotidianis ſermonibus frequentius aut libentius uſurpare ſoleant, quam illud: " eſſe quendam apud Anglos Henricum Arundelienſem, ſummo loco natum, ætatis ſuæ Phœnicem, (ſic enim loquuntur) certe virum omni genere laudis excellentem: qui, cum cæteros omnes ſuo ſplendore ac dignitate ſuperet, facile ingenio, probitate, humanitate vincit ſeipſum: eum ab omnibus diligi, amari, honorari, coli; ſupra exſpectationem, ſupra conſuetudinem, ſupra fidem, ſupra denique mortalitatem ſuam". Hæc ſive multi dicant, quid ad exiſtimationem tuam illuſtrius? ſive ignoti, quid glorioſius? ſive clari viri & prudentes, quid putas unquam honorificentius de Te dici potuiſſe?*

tuiſſe? Quæ cum tuis omnibus, qui Te merito amant, ad audiendum grata ſint: tum vero mihi ad commemorandum perjucunda. Nam, cum tuis ornamentis, ſi quis alius, plurimum delecter, magnopere lætor, me, in illis recenſendis, alieno potius teſtimonio, quam meo ipſius, uti poſſe. hoſpes enim tuus ſum, nonnihil tibi debeo, auctoritatem in hac cauſa habere non poſſum. Quid vero alii de Te ſenſerint, quid cogitarint, quid dixerint, quid fecerint, jampridem abunde declaratum eſt: cum illa tua celebris & neceſſaria tot exterarum urbium ac regionum percurſatio tantam tui ſplendoris admirationem, quocunque veneras, excitarit; ut nullum unquam præſentius Numen in terris veteres illi homines exiſtimarint olim apud ſeculum prius, quam fuiſti Tu jampridem hominibus illis. Tandem aliquando, Diis bene juvantibus, domum reverti, & ad Tuos, hoc eſt in Angliam redire voluiſti. Hîc, quanto applauſu, quibus triumphis, quo comitatu exceptus fueris, non plebejorum hominum, ſed etiam nobilium, ſed ſenatorum, qui Te à navi in aulam uſque deduxerunt, ipſa etiam ſereniſſima Regina annuente, quid attinet dicere? cum hujus inſignis lætitiæ expreſſa veſtigia adhuc in animis, atque adeo in ore omnium, conſtanter inhæreant. Hæc cum viderem & audirem, (neque enim erat obſcurum) cumque intelligerem, homo tenuis & ignobilis, hunc Virum, quem omnes admirabantur tantopere, patriæ vicinitate mihi quoque eſſe conjunctum, ſæpe Deos immortales ſanctiſſimis precibus obteſtatus ſum; "id "tempus aliquando mihi dari poſſe, in quo exiguum "aliquod ſignum maximæ & certiſſimæ voluntatis er-"ga Te tuamque familiam declararem". Quod etſi non nunc accidit ad votum meum egregie, (quod nihil habeo tanto ſplendore dignum) tamen, quantulumcunque id quidem eſt, quod ab homine meæ facultatis exſpectari debet, nolui committere, tam idoneo tempore, loco tam opportuno, quin aliquod munus ſaltem levi-

denſe & craſſo (quod ajunt) filo Tuæ Dominationi porrigerem: non illud quidem ſatis eruditum, ſed tamen teſtem amoris, & voluntatis argumentum erga Te meæ. Atque enimvero peropportune accidit, Nobiliſſime Comes, quod, cum hac æſtate proxima Mekerchi cujuſdam libellus de Græcarum literarum pronunciatione dono mihi Cantabrigiam uſque miſſus fuiſſet, eo conſilio ut rationes ejus, quibus veterem & uſitatam prolationem impugnârat, examinarem; cumque id jam aliquo modo, hoc eſt, quantum facultas mea pateretur, præſtitiſſem, continuo in eum locum commigrarem, ubi Clariſſimus Comes, idemque Optimus Vir, non ſolum ipſe Linguarum cognitionem amplecteretur, ſed cui Filia quoque eſſet, lectiſſima Femina, quæ cum hanc Linguam jam olim puella ſub doctiſſimis Præceptoribus ſumma cum laude perdidicerat, nihil magis vel in ſe vel in Doctoribus ſuis reprehendendum exiſtimavit, quam quod illam docuiſſent Græca non uſitato more loqui. Equidem cum ipſe venerandæ antiquitatis (quod ingenue fateor) acerrimus ſemper defenſor exſtitiſſem, maximam profecto cepi voluptatem, cum viderem in iis locis, in quibus raro ruſticantur bonæ literæ, & Patrem & Filiam, non ſolum generis nobilitate præſtantes, ſed ingenio, virtute, eruditione, auctoritate præcellentes; poſtremo adſtipulatores opinionis meæ. Hoc cum viderem, cumque plurimum vobis debere me libenter agnoſcerem, vel Veſtra vel Surriani Comitis cauſa, cujus alter avus altera eſt materna amita, vel recentis etiam jure hoſpitii, quo acceptus ſum perliberaliter, inſignem hanc occaſionem oblatam mihi arbitrabar, cum & judicium meum de humanitate Veſtra, quod coram non poſſum, ſcriptis declararem; & ſtudium præterea, benevolentiam, voluntatem erga Vos ſignificarem meam. Scripſi igitur, ut ante dixi, ad Mekerchum exiguam hanc Diſputationem, non enim dicam confutationem: ſed ut Demoſthenes, cum contra legem Leptinianam diſſereret,

diſsereret, maluit tamen ad Leptinem quam contra eum videri dicere, idem ego in Mekerchi libello examinando feci; cum quo ſic egi, ut qui noſtra leget, putet me non tam illi perſuadere voluiſſe, quam ab illo nolle perſuaderi. Totius hujus controverſiæ Tu judex eris, atque Tua illa doctiſſima Filia, Domini Lumlæi uxor; qui vix pro ſumma ſua humanitate dabit mihi veniam, ſi nihil indignum eo dare volui, & nihil ſatis dignum eo dare poſſum. Valete.

Veſtri honoris imprimis

ſtudioſus,

GREGORIUS MARTINUS.

GREGORIUS MARTINUS
AD
ADOLPHUM MEKERCHUM
DE
GRÆCARUM LITERARUM
PRONUNCIATIONE.

NEQUAQUAM ſcripturus ſum adverſus te hoc in loco, ne erres, Doctiſſime *Mekerche*; ſcio enim quam mihi cum validiore & potentiore adverſario certamen ineundum foret. tantùm quæſtiunculis quibuſdam agam tecum, &, ſi pateris, oſtendam, quare mihi, homini fortaſſis ſtupido, libellus ille tuus *De recta*, quam tu vocas, *Græcarum literarum pronunciatione*, nondum plane ſatisfecerit. Neque enim aut opinionis tuæ juſtam confutationem inſtituo, aut noſtræ partis plenam confirmationem affero: cum hoc ipſum argumentum jam olim à doctiſſimis viris ſic tractatum fuerit, ut controverſia nondum videatur conſtituta. Itaque ut *Eraſmum* & *Checum*, viros ſane doctos, libenter audio; ſic *Stephanum Wintonienſem* audacter cum utriſque comparo: cujus tamen ego vel auctoritatem vel rationes prorſus diſſimulabo, nec tuas aures notiſſimis argumentis ſæpius obtundi ſinam. Quæ vero mihi mediocri lectione obiter occurrerunt, ea admonitus ex *Commentario* tuo non videbor fortaſſe intempeſtive depromere. Qua in re eam adhibebo animi æquitatem, ut cognoſcendi poteſtatem de tota cauſa tuo judicio candidiori relinquam: mihi vero duntaxat ſubdubitandi veniam vi-

ciſſim à te concedi poſtulem. Atque ut omittam ea, quæ nullam prorſus habent controverſiam; cætera, in quibus nonnulla diſſenſio eſt, eo quo tu ordine propoſuiſti, examinemus.

β ſonandum eſſe ut v *conſonans.*

"β, inquis, vulgo laxius quam *b* latinum profertur, "idque inepte & contra uſum venerandæ antiquita-"tis". Quare vero? exſpecto enim jam quemadmodum id probes. "Rationibus, inquis. nam *alphabe-*"*tum* dicimus non *alphavitum*, & β Græcorum à "*beth* Hebræorum originem duxit: & ſi quando Græci "dictiones Latinas ſuis characteribus ſcribant, *b* transſ-"mutant in ϐ, ut *Brutus* Græce Βρȣ͂τος, *Tiberius* Græce "Τιϐέριος". Ex quibus omnibus unum illud concludis, "β ſonandum ut *b* Latinorum". Habe ad omnia, atque eadem opera ad tres rationes tuas; quæ mihi videntur ſic conjunctæ inter ſe & complicatæ; ut ſi una tollatur, cæteræ quoque labefactatæ concidant. Sic ergo videris dicere. "Quod in Græco eſt ἀλφάϐητον, "Latine redditur *alphabetum*: & quod Latine dicitur "*Tiberius*, Græce ſcribitur Τιϐέριος: ergo videtur ϐ pro-"nunciandum eſſe ut *b*". Hæc tua ratio huc redit denique, ut oſtendas ea quorum alterum transfertur in alterum, dum voces tranſmutas, eodem modo ſonare quoque inter pronunciandum. Quod tuum argumentum ſi per ſingula utriuſque linguæ elementa perſequi vellem, facile convincerem abſurdum eſſe & novum, hominiſque non antiquitatis ſtudioſi, ſed, pace tua dicam, ἀνδρὸς ἄγαν φιλοκαίνȣ εἶναι. Exempli cauſa, *Junius* Græce ſic, Ἰȣ́νιος: *Jeſus* Græce hoc modo, Ἰησȣ͂ς. Vides *i* Latinorum conſonantem reddi per ἰῶτα Græcorum: at ἰῶτα apud Græcos nunquam legitur ut conſonans. id quod tu quoque fateris, & recte. Præterea κ quoque apud Latinos redditur per *c*, & è contra, ut Σκύθαι, *Scythæ*; Σκιπίων, *Scipio*; Σκυτάλη, *Scytale*, Laconica dicta; *Cicero*, Κικέρων. Atqui in Græco cum legatur κ, in Latino *c* non auditur; niſi forte,

ſcelus,

ſcelus, te auctore, *skelus*, ſine ſcelere pronunciari debet. huic adde κοιλὸν Latine *cælum*, τύραννος Latine *tyrannus*, & ſexcenta iſtiuſmodi, quorum nonnulla ſuis locis reſervabo, ne cogar idem ſæpius κατὰ ταυτολογίαν dicere. Ex quibus profecto luce clarius evadit, aliud eſſe reddi à ſe iſta mutuo, aliud ſimiliter pronunciari. Sic enim exiſtimo potius atque ſic ſtatuo, plurima in his tribus linguis in ſe invicem tranſmutari; non quod eodem modo efferantur, ſed quod hæ literæ ſibi invicem reſpondeant in illa ſerie elementorum. Dico, exempli gratia, *beth*, ϐ, *b*. Qua ex re homines, trium linguarum periti, cum alteram iſtarum alienis characteribus exprimere voluerunt, eas inter ſe literas viciſſim tranſtulerunt, quæ majorem inter ſe cognationem & loci & dignitatis, & (ſi hoc quoque ad rem pertinet) etiam figuræ, quaſi in ſua quæque republica, obtinerent. Itaque *beth* Hebraïca litera Latine ſemper redditur per *b*, ſonum autem imitatur tum cum punctulo quodam inſignitur, quod *dagheſh* vocant, idque per accidens: nam per ſe & abſque illo puncto in univerſum vim habet conſonantis *v*, etiam apud Hebræos, quibus ſua quoque *vau* conſonans eſt ejuſdem prorſus poteſtatis. Quo minus mirum videri debet ſi Græci homines, qui aliter non poſſunt, ſonum *v* conſonantis in *b* effinxere. id quod (ut obiter dicam) in una *Davidis* appellatione fit manifeſtum. Nam quod Hebræi ſcribunt דוד & Latini *David*, utrique per *v* conſonantem, Græci dicunt Δαϐὶδ per ϐ. Hîc te appello, Erudite *Mekerche*, & æquitatem tuam poſtulo: ut, ſi perſpicuum fiat, *beth* apud Hebræos rarius ut *b*, ſæpius ut *v* conſonantem pronunciari, ne putes capitale facinus ſubeſſe, ſi alterum in alterius locum ſic mutetur, dum Hebræa in Latinum ſermonem vertimus, ut ſonus tamen diſſimilis maneat: nec ſi in Græco tale aliquid per tot annorum decurſus nobis à majoribus relictum fuerit, id ineptum voces: præſertim cum memineris te

nos

nos ad Hebræam linguam tanquam ad parentem revocare, & ad ejus alphabetum Græca elementa exigere. Ut quicquid in illa uſu veniat, in hac abſurdum videri non debeat. Vide ergo quam non ſit inuſitatum apud eos, *v* conſonantem legere, cum *beth* litera ſcribitur. ne longius abeam אברהם legitur *Aurabam*; זבולון *Zevulun*; צבאות *tſevaoth*; בבית־לחם *beveth-lehem*: שבה *Seva*: atque hæc omnia Græci per ϐ. Quid multis? Nemo vel tyrunculus linguæ Sacræ hunc ejus morem ignorat, & tu tamen opinaris neminem eſſe qui Ἰακὼϐ, Ἀμιναδὰϐ per *v* conſonantem pronunciare velit. Quamobrem te oro? quia ſcilicet Latini legunt per *b*, at Hebræi non item, ad quos tu me revocas. Quorum יעקב & עמינדב ſi ſic proferes, *Jacob*, *Aminadab*: non jam Hebræa legis, ſed ex Hebræis Latina efficis. Quod vero ad infantulorum ἀϐϐᾶ pertinet, quod dicis ſonare *abba* & *baba*, minus aliquanto habet momenti, quam quod paulo poſt de ovium voce adducis, ϐῆ, ϐῆ, certe ad efficiendum id quod vis de ſono conſonantis ϐ. Utrunque exile admodum eſt & infirmum. Nam oves balantes unde dignoſces, *be* potius quam *ve* vociferari? infantes vero quo pacto intelligam, *abba* potius quam *avva* ſonare? Neque vero, ut quod res eſt dicam, *abba* fictitium nomen eſt quaſi per ὀνοματοποιΐαν; ſed derivatum ab אב Hebræorum, ut Chaldaïca fere omnia, quibus Sacra Scriptura in novo Teſtamento libentius utitur, dictura alias *au* cum Hebræis: ſic proferendo, ut in *avis*, *aveto* Latinorum. Adde quod infantulorum vox, ut campanarum ſonus, talis plerumque eſt, qualem quiſque ſibi mente confingit: unde fit, ut quod Chaldæis videtur ſonare *baba*, Græci homines imaginentur quaſi *papa* diceretur. unde παππάζειν *infantulorum vocem edere*, & πάππος & πατήρ. Ex iſtis, quæ jam dicta ſunt, hoc ſolum infero: nondum mihi videri ineptum aut depravatum, aut contra morem venerandæ antiquitatis factum, ut ea litera, vel

Græca

Græca vel Hebraïca, per quam redditur *b* Latinorum, & è contra, pronuncietur nihilominus ut *v* conſonans. id quod in *beth* Hebræorum negari non poteſt, in β vero Græcorum apud majorem partem doctiſſimorum virorum ſemper obtinuit. Cujus rei vel illud argumento eſſe poteſt: quod *Valerius* Græce ſcribatur Βαλέριος, & *valere*, βαλῆρε apud *Zoſimum*, & *Severus* Σεβῆρος apud *Herodianum*. Quæris deinde quiddam, quod miror quemadmodum tibi imprudenti exciderit; ſi β ut *v* conſonans ac non ut *b* pronuncietur, quæ eſſet ejus convenientia cum π & φ, quarum dicitur media: cum mihi videatur id ipſum à te quærendum eſſe, ſi tuo more proferatur, hoc eſt *b*. Nam cum in tenuitate ſonorum quidam ſint gradus, & cum π ſit conſonans tenuis, neceſſe eſt ut media conſonans β ſonet aſpiratius; quod non fit, ſi plane ut *b* proferatur: nam *be* & *pe* utraque ejuſdem tenuitatis ſeu exilitatis eſt inter proferendum. Sin vero ut *v* conſonans proferatur, medius hoc pacto ſonus futurus eſt inter π & φ, ut in *per*, *ver*, *pher*. Quod cum tu non animadvertas, δ quoque ut *d* pronunciandum præcipis: quaſi *d* & *t* eandem ſoni tenuitatem non habeant, ut hoc pacto δ media eſſe inter *t* & θ non poſſit. Ad poſtremum tuum argumentum venio, in quo propemodum ſunt omnia: quod tamen ut ponderoſum eſt, nec ſuis viribus carens, ſic pervulgatum quoque eſt, & de mediis multorum obſervationibus depromptum, idque mehercule infeliciter; quantum enim in una litera ad tuas partes confirmandas affert, tantum tibi in alia detrahit. Apud *M. Tullium*, inquis, *bini*, & βίνει confunduntur. Certum id quidem eſt, confundi iſta, ut ais, apud *Ciceronem*; ſed qua in re ſita ſit hæc confuſio, hoc eſt quod quæritur. Si tu pugnes de β, quod ſonandum ſit ut *b*: ego de ει contendo, quod in eodem loco pronuncietur ut *i*. Si occurras *i* apud veteres Romanos idem ſonuiſſe quod *ei*, id quod facis, cave ne dum iſta nimium ſtudes confundere, imprudenter

prudenter diſtinguas. Nam βίνει quod in Græco eſt te (ut opinor) ipſe legis *binei*: at *bini* quod in Latino eſt te auctore *beinei* legi debet. Valde ergo, ut mihi quidem videtur, diſtinguuntur. Supereſt alia conjectura, quando jam iſta neceſſario confundenda ſint, ut dicamus *b* olim priſcis Romanis aſpirate magis ſonuiſſe quem nunc: non tamen ut in *v* conſonante fit, labiis valde apertis, ſed conjunctis magis & compreſſis, ut ſit quaſi *bvini* diſſyllabum, quod hodie quoque apud Burgenſes fit in Hiſpania: qui *veſtia* pro *beſtia*, *vene* pro *bene*, exiguuo admodum vocum diſcrimine, pronunciant. Quod tu fortaſſe vitium appellabis; & eſt ſane, poſtquam apud omnes nationes obtinuit ut *b* diceretur, ſed ingenitum: olim (opinor) non erat, cum Romani ſic protulerunt, ſi tamen protulerunt. Quis autem ignorat ingenitam eſſe omni nationi peculiarem quandam pronunciationem & ſuam, nec eodem modo quibuſvis gentibus ad formandam vocem diſponi inſtrumenta, ut notum eſt de Hebræorum *Shibboleth*; quod Ephrathæo, qui aliter quam *Sibboleth* proferre non potuit, magno conſtitit. Præterea multa ſunt quæ tempus ipſum ad alienorem ſonum detorquet: itaque χθάντος olim, nunc θάνατος mitius effertur, & *Calemera* nunc diſtinctius καλὴ ἡμέρα, quod eſt, *ſalve*, *bona dies*. Hic jam appendicis loco, quaſique ἐκ περιουσίας, ponam ea quæ tibi videntur potiſſima, vel ſola potius argumenta eſſe. Sunt enim qui exiſtimant *volo* à βέλομαι, *vado* à βαδίζω, *vis* à βία, *fremo* à βρέμω, *vita* à βίος eſſe deducta. Habes de *b* quamobrem tibi non aſſentior; nunc cognoſce de cæteris.

De γ tertia litera Alphabeti.

Non placet tibi quod tot jam ſeculis homines Græce pariter & Latine docti γ & *g* ante tenuiores ſeu exiliores vocales *e* & *i* pronunciarunt ut *j* conſonantem: propterea quod ſonus hujus conſonantis nuſquam, ut tu dicis, apud Græcos reperitur. Id quod in capite de ἰῶτα te fuſius dicturum polliceris: nec tamen in eam

verbum

rem verbum ullum facis, cum ad hunc locum tractandum accedis. Illud vero potius, "ἰῶτα nuſquam habere ſo-"num conſonantis *j*". quod facile tibi aſſentior: ex quo, ſi id jam vis efficere, propterea nec ſonum ejuſdem omnino apud Græcos eſſe, nihilo plus effeceris, quam ſi dicas hoc modo; ν conſonans ante γ, κ, χ, ξ, nunquam ſcribitur, ergo nec ſonus ejus ante has conſonantes auditur. Quod vero addis, "iniquum eſſe, &, ut "ita dicam, ignobile, uni literæ duplici ſonum tribuere, "id enim inopiam elementorum ſignificare", mihi plane videtur ridiculum, & tuam potius argumentorum inopiam vehementer declarare, Quaſi vero Latini idcirco literarum penuria laborent, quod idem elementum interdum ut *v* conſonans interdum ut *u* vocalis legatur: aut quaſi Hebræi ideo quatuor & viginti literas non habeant ut cæteri, quia פּ pro duobus elementis (π ſcilicet & φ) ponitur. Ut breviter dicam, ego quid tu appelles in pronunciatione vitioſum aut effeminatum non intelligo: certe nunquam, ut ego exiſtimo, eam ſonorum novitatem induces in Latinam linguam, quæ jam cœpit familiaris eſſe, ut perſuadeas hominibus Romanis, *generoſum* & *gentilem* pronunciare abſque ſono *j* conſonantis: aut nobis Britannis ſic vernaculam noſtram linguam dediſcere, ut dicamus, *gentleman*, *giant*, *geſture*, *gender*, *generally*, aliter quam cum ſono conſonantis *j*. quæ omnia à Latinis mutuati ſumus. Quanquam in cæteris, quæ noſtri idiomatis propria ſunt nec aliunde ſumpta, fateor *g* eum habere ſonum quem tu maxime velis, ut, *get*, *give*, *girdle*, *gift*. Ex quo illud conjicio, quantum licet ἐκ τῶν εἰκότων, majores noſtros, in propriis vocibus ſuæ linguæ pronunciandis, eum morem tenuiſſe, quem à parentibus acceperant; in alienis vero vocabulis, quæ aliunde ſumpſerant, alienam quoque pronunciationem imitatos eſſe: ut valde profecto credibile ſit, cum hæ dictiones à Romanis ad nos, multis jam retro ſeculis, tranſierunt, (quod niſi doctorum

quoque virorum opera fieri non potuit) tum hanc, quam nos defendimus, prolationem apud Romanos exſtitiſſe. Qua in oratione ſic gradibus quibuſdam in arcem hujus cauſæ aſcendam: ut ſi nos hæc ideo pronunciamus cum ſono *j* conſonantis, quia id in Romana lingua, unde tranſlata primum ad nos fuêre, uſu veniſſe probabile eſt, eadem opera conſequatur, cum hæc ipſa vocabula Græca quoque ſint, Romanos non ſolum dictiones iſtas, ſed ſonos quoque dictionum ab hominibus Græcis didiciſſe, apud quos reperiuntur γενναῖος, γίγας, γένος, γεννᾷν, ἄργυρος. adeo ut quemadmodum à Romanis ad nos, ſic ad eos à Græcis hæc ratio proferendi *g* conſonantem deducta ſit. Cedo enim quam abſurdum & abſonum eſſet, ſi quis te audiret tuo more pronunciantem hanc orationem Latinam: *cum intelligeret me cogi non poſſe ut id agerem, cogitabat aufugere.*

δ *non eſſe proferendum ut* d.

"δ ut *d* pronunciandum eſſe" nunc primum audio: quod tu tamen ſic affirmas, quaſi de eo inter omnes conveniret. Itaque de figura literæ ſatis accurate & curioſe nonnulla, de ſono vero vel nihil adfers, vel quod à ratione prorſus abhorret. Hebræi optime judicare poſſunt, quantum interſit inter δ Græcorum & *d* Latinorum; qui utriuſque literæ ſonum & vim habent in unica *daleth*: quæ cum punctulo ſic דּ, abſque vero ſic ד; hæc δ, illa *d* omnino declarat. Quam ſonorum diſtinctionem cum tu gentis quodam vitio, ut ſuſpicor, nondum intelligeres, capite Libri quinquageſimo tertio vehementer nobis inſultas; &, ut tibi videris, denſis interrogationibus premis adverſarium, ſic: "ſi *t* poſt *r* ut *d* ſonari debet, quis, quæſo, "diſcernat inter τὸν τέρμον & τὸν δέρμον, inter οἴκοντε & "οἴκονδε, ſi eadem utrobique eſt pronunciatio? Quorſum denique attinebat illa diſputatio περὶ ἐντελεχείας & "ἐνδελεχείας, quæ tot tantorumque virorum ingenia & "labores in utramque partem torſit; dum hic per τ, ille per

“ per δ ſcribendum contenderet, niſi quia non eadem “ utriuſque ſignificatio, nec prolatio” ? Hæc tu. Quorſum vero ? nos enim aliter δ, aliter *d* pronunciamus. Quare facile diſtinguuntur ea etiam apud nos. Cur igitur pugnas, vel quid impugnas potius ? non diſtingui ? at diſtinguuntur : aut non recte ? at id jam quæritur. Certe, ut cætera taceam, Grammatici omnes δ conſonantem aſpiratam magis volunt eſſe quam *d*. quam ob cauſam ajunt δέδοικα dici pro δέδοιδα in præterito medio, ne tres ſyllabæ denſæ ſimul concurrerent κακοφώνως. Quod vero poſtremo quæris, idque ardentius & verboſius : “ quorſum illa controverſia tam diu “ controverſa de ἐντελέχεια & ἐνδελέχεια, niſi quia “ non eadem utriuſque ſignificatio, nec prolatio” ? Audi, quæſo, breviter. Non ignoro *Ciceronem* in *Tuſculanis* animam perennem motionem dicere quaſi ἐνδελέχειαν, cum *Ariſtoteles* ſcripſerit ἐντελέχειαν quaſi *perfectionem*, &, ut *Philoponus* interpretatur, ὡς ἐν τέλει οὖσαν. Quod non ideo factum exiſtimo à *Cicerone*, quod neſciret ἐντελέχειαν quid ſignificaret, adeoque falſo vocabulum interpretaretur, erat enim Græcarum literarum peritiſſimus : ſed quod vel corruptus erat apud philoſophum locus & depravatus, ſic ut alterutram liceret (δ dico & τ) pro arbitrio reponere ; vel quod tum fortaſſe ſcriberetur ἐνδελέχεια. Sed cum poſtea homines, ad eam rem magis Lyncei, ad philoſophandum accederent, perſpicerentque ἐντελέχειαν verius de anima affirmari poſſe, & potiſſimam ejus naturam explicare manifeſtius, facile perfecère ut unius literæ mutatione ipſum *Ariſtotelem* redderent. Fecit igitur, ut tu ais, horum vocabulorum diverſa ſignificatio, ut philoſophi inter ſe tantopere digladiarentur : ſed eatenus, quatenus de ſcriptura ſeu ſcriptione vocabuli dubitabant. Quod vero addis, “ diverſam quoque pro“ lationem magnam ad eam dimicationem anſam præ“ buiſſe dum alii ſonarent *entelechia*, alii vero *endele*“ *chia* ”, nequaquam tibi aſſentior. Quis enim neſcit,

K 2 omnem

omnem controverſiam quæ ex pronunciatione oritur, eam ex ambiguitate oriri: ambigua autem eſſe ea, quæ ſimiliter proferuntur, ut in λοιμὸς & λιμὸς, quæ tantam dubitationem non excitaſſent, ſi diſtincte & diſſimiliter pronunciata fuiſſent. Quare ſi tu δ idem ſonare vis quod *d*, & ſi iſtarum dictionum qualiſcunque pronunciatio doctis viris materiam litigandi dederit, vel inde apparet τ in ἐντελέχεια ſonandum *d* poſt ν, cum hac ratione difficillima maximeque ambigua futura ſit controverſia.

η vocalem longam proferendam eſſe ut i *Latinorum.* Ex omnibus literis Græci alphabeti nulla, ut ego quidem ſentio, majorem habet controverſiam, quam η vocalis, dum à nobis profertur ut *i* longum; ab aliis vero ut longum *e*: quæ ex diametro propemodum pugnare videntur. Multæ ſunt rationes in utramque partem, una veritas: mille conjecturæ, certum nihil. de tota re lectoris eſto judicium. Illud tamen admonendus mihi eſt, quiſquis iſta perpendet curioſius, nihil ab adverſariis noſtris afferri præter detritum quoddam argumentum ex linguarum tranſlationibus deductum: quod eam vim habet, ut oſtendat, quia in alienis linguis η redditur per *e* longum, propterea in ſua idem valere. Quod quam non conſequatur, abunde primo capite declaravi, cum de β agebatur. Miror autem cur adeo iniquus ſis, mi *Mekerche*, & injuſtus rerum æſtimator; ut quod in η tuo quaſi jure poſtules, id nobis in αι, οι, ει, υ, non concedas. Nam αι in Latino fit *æ*; ει, *i* longum: ut à Δάρειος, quod eſt nomen proprium, dicitur Latine *Darius*, cum accentu in penultima, quia in Græco diphthongus eſt; & Εἰρηναῖος Latine *Irenæus*. in qua unica dictione vide tuam æquitatem. Cum ει & αι reddantur hic per *i* & *æ*, negas tamen in Græco ſimiliter proferri: η vero in ſecunda ſyllaba ſtatim arripis, & ideo pronunciari ut *e* longum contendis, & valde profecto ſerio, quia in Latino ſic redditur. Itaque deſine tandem id in una litera tibi vendicare, quod nobis

nobis in multis ejuſdem prorſus rationis concedi non vis. Jam vero quod confundi literarum ſonos tantopere quereris, & orationem hoc pacto *poly-epſilon* & *poly-ioton* fieri. Miror cur idem vitium in Latina non deprehendas: ubi *æ*, *œ*, *e* longum ſimiliter efferuntur; ſic *i* & *y*. Uſque adeo ut tyrones hujus linguæ nihil in Orthographia habeant difficilius, quam ſcire, quando ſecus. itaque & *æ* pro *e*, & *e* pro *œ* ſepiſſime ſcribunt homines etiam alias eruditi. De *i* vero & *y* tam ambigua eſt controverſia, ut nondum ſatis conveniat inter doctos, utra harum adhibenda ſit cum ſcribunt, *ſidus*, *ſincerus*, *deſidero*, *tiro*, & *tirunculus*, & ſimilia. Sed tu, ni fallor, in Latina quoque cupis omnia diſtinguere, ne ex illa parte argumentis contra te abundemus, quibus reſpondendo non ſis. unde capite libri tui XXII° ſic ratiocinaris, quaſi *Sicilia* velis *Sikilia* pronunciari. Atque en tibi perpulchram ſane orationem tuo more proferendam, omnia diſtinguendo! *Poſtquam Cicero meus prætor una cum Scipione venit, cœpi cælum intueri, & agere ingentes gratias, quod tam cito tamque feliciter rediiſſent.* Nonne hoc novum (Dii boni!) & inauditum foret, atque portenti ſimile? Perge vero: &, quando ad Hebræos confugis, nos te ſequamur, vel potius perſequamur. Locum adfers ex *Pſalmo* CXXXV. ut tu numeras, ſi Hebræos ſequi vis, ex *Pſalmo* CXXXVI. τὸν Σηὼν βασιλέα τῶν Ἀμοῤῥαίων. Quid dicam, vel quid non dicam, mi *Mekerche*? Certe tu cum ad Hebræos appellas, Hebræa prorſus non intelligis: nec, ut apparet, locum in Hebræo unquam legiſti. Nam quod Græce redditur per η in Hebræo eſt *i* longum, לסיחון מלך האמרי id eſt, *Sihon regem Amorrhæorum*: tu tamen diſtinguis à *Sion monte* vocalium diverſitate, nec intelligis in Hebræo utramque dictionem eadem vocali pingi, quam *chirek magnum* vocant: diſtingui autem multifariam, dum *Sehon* proprium nomen ſcribitur סיחון, *Sion* vero mons ציון: quaſi dicerem *Sichon*, & *Tſijon*.

Vide

Vide *Pſal.* LI & CXXXVI. & coargue me mendacii, ſi potes. Quod ſi non poteris, & ſi tuum argumentum retorquere in caput tuum velim, quid non evincerem? Σηὼν in Hebræo ſcribitur per *i* longum: ergo in Græco ſimiliter pronunciandum. Ego vero non ſic colligo, ſed hoc pacto potius: ergo tu infeliciter ex hoc loco concludere voluiſti, η ut *e* proferri oportere: ergo tuo ipſius telo jugulatus es. Addis deinde *Chriſtum* in cruce exclamaſſe, Ἠλὶ, Ἠλὶ, per *e* longum; eo quod aſtantes dicebant, *Heliam vocat iſte.* hæc nimirum omnia dicis, quaſi Chriſtus ſalvator noſter Hebræa quidem locutus fuiſſet, ſed Græcis characteribus. Exclamavit ille quidem אלי אלי, id eſt, *Eli, Eli.* quid hoc ad ſonum vocalis η? ille enim Hebræa locutus eſt. Ego vero non dicam cum *Agricola*, id quod τοῖς παραφθεγγομένοις dicendum monet Auctor ille: verum contrarium potius. Quid enim dicas, non intelligo: at quid velis dicere, neſcire non poſſum, qui jampridem argumentationes tuas didici. Nempe quia Hebræi legunt אלי per *e* longum, idcirco Ἠλὶ Græcorum ſimiliter proferendum exiſtimas; cujus generis ſunt Ἀμὴν, Ἰησοῦς, Ἐμμανουὴλ, quæ in Hebræo ſcribuntur per *e* longum. Accipe ſimul & ſemel ad univerſa. Magna eſt apud Hebræos affinitas inter *chirek magnum* & *tzere*, hoc eſt, *i longum* & *e longum*. Unde & cognata puncta appellantur, & in conjugatione *Hiphil* viciſſim commutantur, & ſibi invicem loco cedunt. quod fecit ut Græci, qui *e longum* non habent præſertim vocalem, eas Hebræorum ſyllabas, quæ ſcribuntur per *tzere*, in η ſeu *i longum* cognatam vocalem tranſmutaverint. Nec tamen hæc ratio transferendi, id quod ſæpe dixi & nunc rurſus magnopere contendo, pronunciationem arguit. Nam & *chirek parvum* Græce redditur per *e*, ut עמנואל, Ἐμμανουὴλ, *Matth.* c. I. ישי Ἰεσσαὶ, *Pſalm.* LXXII. ſono tamen non conveniunt. Poſtremo quod ἀλληλουία pro exemplo adducis, aperte declarat & te Hebræa ignorare; &, cum literarum

tranſmu-

tranſmutationibus cauſam tuam defendis, incertis & lubricis niti argumentis. Nam הללויה & הללו per *Scheva*, hoc eſt *e parvum*, ſcribuntur: at Græci tamen reddunt per η. Ergo ſi tali exemplo niti velis, non jam η erit *e longum*, ſed *e parvum*. Jam vero poſtquam his rationibus cauſam tuam videris obtinuiſſe, valde confidenter jubes unum Auctorem antiquum ex omnium ætatum memoria tibi opponi, qui non in hanc ſententiam dicat, aut qui iſtum tam attenuatum ſonum vocalis ι in η Græcorum probet. Quid ſi oppoſuero? quid ſi duos? quid ſi probatos? quid ſi ſic ut inficiando non ſis? an ſic demum nobiſcum ſenties, tuamque opinionem relinques? Non id quidem polliceris, etſi id vehementer quidem æquum eſt. Sed melius profecto eſt temere non promittere, quam, ubi promiſeris, re non præſtare: quod nonnulli faciunt, idque in cauſa religionis. Atqui geram tibi morem profecto, quando unum duntaxat ex antiquis adduci poſtulas: atque hunc unum adferam tantæ auctoritatis & fidei virum, ut inſtar omnium cenſeri & æſtimari poſſit. Quis ille eſt? *Euſtathius*. qui homo? is qui *Homerum* Græcis Commentariis doctiſſime illuſtravit. cujas vero? *Theſſalonicenſis*, hoc eſt, natione Græcus. Quid ille dicit? ἶρι vocativus & ἦρι nominativus ἐν διαφόρῳ γραφῇ τ' αὐτὸν ἦχον ἔχουσι. id eſt, *cum diſſimiliter ſcribantur, ſimilem ſonum habent.* Quid poteſt dici apertius? quid ad quæſtionem, ſeu poſtulationem tuam aptius? Atque idem tamen, ut ingenue fateor, 1° *Iliados* affirmat βὴ, βὴ eſſe ὄνομα φωνῆς προβάτου ὀνοματοποιηθέν· ergo βὴ, βὴ ſonare *bi* & eſſe tamen vocem ovis fictitiam non repugnat ſecundum *Euſtathii* ſententiam. Idem, ni fallor, auctor eſt apud priſcos Grammaticos ortam eſſe contentionem de ἱκνοῦμαι & ἱκόμην· aliis affirmantibus ab ἵκω deduci, aliis vero ab ἥκω ejuſdem ſignificationis. Cur, niſi propter ſimilitudinem pronunciationis? Poſt hunc *Suidam* affero, vel quicunque illum de antiquitatibus librum

brum ſecundum alphabeti elementa digeſſit. Ubi *η* non ſuo loco ponitur, ſed cum *ι*, *υ*, *ει* conſociatur. Cur, niſi quod in ſono cognata ſint iſta & conjuncta? id quod in *e* & *αι* conjugandis cernitur: quibus profecto addidiſſet *η*, ſi ut *e* longum pronunciandum cenſuiſſet.

De κ Græcorum & c Latinorum.

In pronunciando *κ* facile inter nos conveniret, niſi tu in linguam quoque Latinam portenta quædam ſonorum introduceres: dum nulla ſyllaba eſt, quam tu proferendo non ſtudeas innovare. Nam & *Sikiliam* & *Kikeronem* dicis, & pro *cicer*, *kiker*: ſiquidem *Cicero* inde cognominatus eſt. atque hæc omnia te docuere Ranæ *Ariſtophanis*, quas tu fingis pro arbitrio quidvis crocitare. Quid? tu pronunciationem tot jam ſeculis uſitatam, tam laudabilem, tam late diviſam, propter commentitias animalculorum voculas cum inauditis novitatibus commutabis? tu ad *ranas*, ad *noctuas*, ad *capras*, ad *oves*, ad *boves*, ad *canes* denique confugies, ut antiquam nobis proferendi rationem reſtituas, & non potius ex doctiſſimorum hominum delicatiſſimis faucibus cenſebis hauriendam? *Ageſilaus* cum audire non ſuſtinuit qui philomelæ vocem fingere profitebatur, "quorſum enim, inquit, cum philome-"lam ipſam præſtet audire". Atque ille quidem avis vocem ab homine recuſavit diſcere: & tu humanas voces à brutis animantibus putas optime cognoſci poſſe? tu literarum poteſtatem, quam ab hominibus ſolis vere licet, à mutis animalculis petes? Noſti, ut opinor, de *Parmenonis* ſue quid referatur in adagiis. Hic vir tam eleganter potuit porcinam vocem effingere, ut, cum verus Porcellus clam aſtantibus pro *Parmenone* ſub initio duceretur, ſuoque more grunniret, populus, hominem quempiam fuiſſe ratus, *nihil ad Parmenonis ſuem*, exclamaret. tantum igitur abeſt, ut, quam vocem edant, affirmare poſſimus; ut, quando vocem edant, aſtantes & audientes nequeamus dignoſcere. Nunc, ut ad ea quæ tu primum propoſuiſti poſtremo loco reſpondeam,

ſpondeam : graviter incuſas vulgus veſtratium, quod nihil diſcernant inter κ & σ. Primum quæro, cur non idem liceat in Græca quod in Latina recte licet: ubi *Syrus* & *Cyrus* ſimiliter omnino proferuntur : ſed tu Latina quoque corrigis, & *Kyrus* pronunciare jubes, & *flocki, nauki, ſakio*; & neſcio quas novitates apportas, quas homines qui nunc vivunt non intelligunt. Licebit ergo te iiſdem verbis affari, quibus *Auguſtus Cæſar* adoleſcentem quendam, ut eſt apud *Gellium*; "O bone! vive moribus præteritis, loquere verbis præ-"ſentibus". Atque hæc de vulgo veſtratium hominum dicta ſint, vel potius pro illis : quorum privata cauſa eſt non publica omnium, ſi κ & σ inter proferendum confundant. Nos enim talem conſuedinem non habemus: ſed indifferenter κ pronunciamus vel *ch*, ut in dictionibus quibuſdam noſtratibus, *charitie*, *church*, *cherry*; vel ut *k*, id quod facimus libentius.

υ non idem valere quod u: *nec tamen omnino ut* i *proferendum eſſe.*

In ſono vocalis υ æquior es aliquantulum quam in cæteris. ais enim "ad exilitatem *i* quam proxime acce-"dere, ita tamen ut ſonum medium reddat inter *i* & "*u*". Equidem non valde repugnabo, præſertim cum jampridem conturbaret me locus quidam *Demoſthenis* ἐν τῷ περὶ στεφάνου, ex epiſtola *Philippi* ad Thebanos : νῦν δὲ ἐπιγνοὺς ὑμᾶς τὰ πρὸς ἡμᾶς ἐζητηκότας ἔχειν τὴν εἰρήνην μᾶλλον &c. ubi adhibenda videtur nonnulla diſtinctio, ut intelligatur utrum Thebani, Philippi res an ſuas ſpectantes, pacem velint. Quanquam hoc in loco errorem quendam ſubeſſe ſuſpicor, & πρὸς ὑμᾶς legendum eſſe. ſed multa profecto ſunt quæ me conturbant, & in quibus vellem mihi ſatisfactum. *Ciceronis* verba in Oratore hæc ſunt. *Purrhum ſemper Ennius, nunquam Pyrrhum*; "*Vi patefecerunt Fruges*", *nunquam Phryges, ipſius antiqui declarant libri. nec enim Græcam literam adhibebant, nunc autem etiam duas.* & paulo poſt : *Phryges & Pyrrhum aurium cauſa dicimus.* Vide ex hoc loco

L *Marci*

Marci Tullii, quot conſequantur; ipſius autem verbis utar. *Quod Græce ſcribitur* Πύῤῥος, *Purrhum dixit Ennius; & quod in Græco eſt* Φρύγες, *Fruges reddidit Ennius*, ſono nimirum vaſto & inſuavi. Quare? quia Latina vocali uſus eſt, cum Græce potius debuiſſet. Græca vero qua? υ. quamobrem? aurium nimirum cauſa, ut vocabula mollius & dulcius proferrentur. Ergo qui has dictiones Græce pronunciant *Purrhos*, *Phruges*, perinde quaſi cum *Ennio* loquerentur, ſic mugiunt. Ais deinde "Latinum *u* nunc à nonnullis "perperam proferri". quod vitium Gallis potiſſimum attribuis, qui *nunc* pro *nounc*, *lumen*, pro *loumen*, *ruſticus* pro *rouſticous* dicunt. Imo vero non ſolum Galli, ſed Nos quoque *u* vocalem raptim proferimus, *mus*, *rus*, *ſus*, *cibus*, non *kibous*, *ſcelus* non *skelous*, nec *toutoum*, *moutoum*, *loutoum*, bos in lingua, quod eſt in Proverbio. Magnam vero atque adeo ſingularem injuriam facis Linguæ noſtræ vernaculæ, in qua confundis *lute* & *loute*, *flute* & *flout*. Quid ergo eſt quod dicis tandem? nimirum *u* non eſſe proferendum ut *ou* Latinorum, ſed ut *u* raptum ſecundum pronunciationem Gallicam ſeu Noſtram. Quod ſi detur, ergo *y* Latinorum ſimiliter proferatur neceſſe eſt; & *Cyrus*, *Curus*, *Syrus*, *Surus* dici debet: ergo

Omnia jam fient, fieri quæ poſſe negabam:
Et nihil eſt de quo non ſit habenda fides.

Non placet *Ciceroni* quod dicis, qui *Pyrrhum* probat, *Purrhum* non admittit: *Phryges* dulce & delicatum putat, *Phruges* barbarum & obſoletum prædicat. Da veniam, mi *Mekerche*, agnoſco pertinaciam, tantulis argumentis ad tantas novitates perduci non poſſum. Nam & tu cum *templum* Germanice *kirik* ſeu *kirk* ἀπὸ τοῦ κυριακοῦ deducis, nonne *u* ut *i* ſonandum admones? Jam quod de ὑμῶν & ἡμῶν interrogas, etſi concedo ut in cæteris ſic in his tenuem aliquam ſubeſſe diſtinctionem, atque eam Græcis indigenis magis notam quam nobis, tamen illud præterire non poſſum, quod quæris,

ris, “ quid ſibi vellet *David* cum ait, ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ θεὸς ἡμῶν ”. nequaquam enim ſic loquutus eſt Propheta, ſed abſque ulla ambiguitate כי הוא אלהינו & *Pſ.* cxv. προσθείη κύριος ἐφ' ὑμᾶς καὶ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς ὑμῶν. Si Hebræa conſulas, nulla manet dubitatio, עליכם ועל בניכם. Sed nimirum *His habilis telis quilibet eſſe poteſt.* Poſtremo quod tu permagni momenti eſſe putas, in eo egregium argumentum miſerrime perdidiſti. Nam ſi de fundo controverſia ſit, quicunque ex litigantibus ſerio dixerit, φημὶ τόνδε τὸν ἀγρὸν ἡμῶν εἶναι, ille ſine dubio *noſtrum* eſſe dicit non *veſtrum.*

De Diphthongis.

Brevis ero in diphthongis, quia tu ſolus multa profers inaudita, quibus nec tot ſeculorum conſuetudo, nec doctiſſimorum virorum conſenſus, nec Grammaticorum omnium regulæ adſtipulantur. Nam ᾳ, ῃ, ῳ dipthongos appellari non vis. Qui ſic? quia unius tantum vocalis ſonum habent: quaſi utriuſque vocalis referre ſonum, id ſit duntaxat vere diphthongum eſſe. itaque αι, ει, οι affirmas diphthongos non eſſe, ſi uſitato more pronuncientur. Uſque adeo digladiaris de nomine, cum de verbi intellectu ſatis conſtet. Quoties enim duæ vocales reipſa vel poteſtate ſic concurrunt, ut duas ſyllabas non conſtituant, diphthongus cœpit appellari. Quid? tunc is homo es, qui συμφορὰν *utilitatem* ſignificare contendes, quia συμφέρω ſignificat *conducere*? aut κάθαρμα *probum hominem* eſſe, quia καθαίρεσθαι eſt *expiari*? aut prudentem hominem, ſed triginta duntaxat annos natum, *Senatorem* eſſe negabis, quia *ſenex* non eſt? aut *Antonium* non fuiſſe *Conſulem*, quia *reip. non conſulebat*? Quid multis? tu cum *Iamblicho* condemnabis *Ariſtotelem* cum *Platone* ſenſiſſe, quia τὸν νοῦν γραμματείῳ ἐοικέναι dixerat, eſt enim (inquit) γραμματεῖον τὸ ἔχον γράμματα. Poſtremo nec illud meminiſti, quantopere *Ariſtoteles* [*Polit.* l. 1. c. 7.] eos reprehendat, quia *judices* & *ſenatores* negarent eſſe ἄρχοντας, diſputantes de nomine? Quæ

L 2 cum

cum ita ſint, patere (quæſo) me cum omnibus Grammaticis diphthongos appellare duas vocales in unam ſyllabam coëuntes, & unum duoſve ſonos efficientes.

De αι diphthongo.

Communem hanc cauſam depravatæ pronunciationis Græcis cum Latinis eſſe ſtatuis : itaque in *æ* diphthongo utramque vocalem exaudiri vis, & in *œ* ſimiliter, alioqui enim diphthongos non eſſe. Sed de diphthongorûm ratione ſatis (ut opinor) jam antea. ad argumenta tua venio. " *Gellius* probat, *fenus* non à φαίνεσθαι ſed " à *fetu* ideo venire, quia *M. Cato* & cæteri ejus æta- " tis *fenus* & *feneratorem* ſine *a* ſonabant". unde concludis, "eos α in φαίνεσθαι non pronunciaſſe ". Vide quam tecum probabilius agam. Veteres exiſtimabant *fenus* deduci à φαίνεσθαι, quia φε & φαι ſimiliter proferebantur. Contra hos argumentatur *Gellius* , non ex pronunciatione ſed ex ſcriptione derivationes eſſe judicandas : ideoque *fenus* à φαίνεσθαι deduci non poſſe, quia hîc eſt αι diphthongus, illic *e* ſimplex : quorum altera non ſolet in alteram commutari. Quæ ſequuntur unam quæſtionem continent ; " Cur idem non li- " ceat in Græca quod in Latina, quod in Germanica, " quod in aliis linguis licet, in quibus uſu venit *ai*, ut " *Achaia*, *Baia*, *Maia*, & Germanice *Kaiſer* " ? Cui interrogationi tuæ breviter reſpondeo : ut non eaſdem diphthongos, ſic nec eoſdem ſonos ferre omnem linguam ; non quia apud Græcos vaſtus futurus eſſet ſonus αι, qui apud alios dignitatem ſeu τ̃ ὄγκον habet ; ſed quod uſus ſic obtinuit, & linguarum ingenita quædam natura poſtulat. Reſponde enim mihi, per Deos immortales, tu qui percontaris iſta de diverſis linguis , Cur in eadem lingua, ſed non eadem dialecto, aurium judicium tam diſcrepans ſit & propemodum contrarium ? Nam quod in vulgari lingua profertur per geminum σ, Attici, niſi mutetur in geminum τ , nequaquam proferre, ac ne ferre quidem poſſunt. Sed quando de vocalium ſono quæritur, libenter à te ſcire velim, Cur Athe-

nienſes

nienſes legant ει diphthongum, quam tamen *Iones* nunquam niſi diviſim proferunt εϊ? cur illi contractis, hi incontractis ſemper uti malint? quamobrem tandem? An quia iſtis inſuavis Atticiſmus? at quod Atticum eſt, non poteſt non dulce eſſe. An quia illis Ioniſmus barbarus? at *Dionyſius Halicarnaſſeus* auctor eſt, hiſtoriam de Candaule & Gyge ab *Herodoto* tam eleganter Ionice contextam eſſe, ut, ſi vel in Atticam commutaveris, quod & ipſe fecit, tota narrationis ſuavitas prorſus amittatur. Habet ergo Ionica lingua peculiarem quandam elegantiam & ſuam, quæ ne Atticæ quidem cedit. Quod ſi utraque Dialectus per ſe dulcis ſit, cur altera ab ει diphthongo, altera ab εϊ vocalibus abhorret tantopere? cur quod in utriſque jucundum eſt, utraque tamen non admittit, immo vero averſaſatur utraque? Ego dicam. Sic enim natura comparatum eſt, quæ πολυτόκος eſt & varietate gaudet, ut multarum gentium linguæ, in ſuo quæque genere laudabiliter, cum ſonorum tum tonorum diverſitate excellerent; *ſonorum*, ut eleganter Solon apud *Herodotum* Ionice, τῶν ἁπασέων ἡμερῶν τῶν ἐς τὰ ἑβδομήκοντα ἔτεα ἡ ἑτέρη αὐτέων τῇ ἑτέρῃ ἡμέρῃ τοπαράπαν οὐδὲν ὅμοιον προσάγει πρῆγμα, quod Attice ſic dixeris, τῶν ἁπασῶν ἡμερῶν τῶν εἰς τὰ ἑβδομήκοντα ἔτη ἡ ἑτέρα αὐτῶν τῇ ἑτέρᾳ ἡμέρᾳ οὐδὲν ὅμοιον προσάγει πρᾶγμα· *tonorum*, ut cum Latini dicunt *philoſophia*, *Demoſthenes*, Græci φιλοσοφία, Δημοσθένης, illic προπαροξυτόνως, hîc παροξυτόνως. Utrumque ſane laudabiliter, & ad ſuæ linguæ conſuetudinem non inſuaviter. quam etiam ſæpe maturus conſenſus doctiſſimorum virorum aurium cauſa nonnihil immutavit, ut ex *Cicerone* in libro *Rhetoricorum* ſatis conſtat. Quorſum hæc? ut oſtendam non eſſe poſtulandum, cum Latini in multis dictionibus ſonent *ai*, ut id ipſum Græci faciant. Habent tamen & illi αι, ſed vocales non diphthongum, ut παῖς, Ῥωμαϊστὶ, Ἑβραϊκὸς, ex quibus per ſynæreſin coactis, non diphthongis, ſuſpicor Latina illa in *ai* conflata eſſe; ut *Achaia* ab Ἀχαΐα quadraſyllabo, non ab Ἀχαία. Nam

&

& *Ovidius* in Epiſtola Helenæ ſic legit πεπεασυλλάβως,

Quid poterit de me Sparte, quid Achaïa tota?

Sic *Maia* mater Mercurii à Μαῖα, non à Μαία. Atque hîc propemodum riſum mihi excitaſti. Sic enim arguis ab opinione vulgi, ut ex *Ovidio.* " *Maius* menſis " denominatur à Latino vocabulo *Maia*, nomine pro- " prio; ergo Μαία in Græco ſonat Μαι". Ego vero aliud argumentum opponam tuo, idque ex *Ovidio* Faſtorum lib. v. *Maius* à *majoribus* dictus eſt, ut *Junius* à *junioribus*; ergo *maiores* legi debet cum *i* vocali, quia *Maius* ſic legitur. Vides quam ſic ridiculum *Ovidii* carmen eſt,

Tertius à ſenibus, juvenum de nomine quartus.

Sic ergo ſtatuo. Quæ per *æ* Latine redduntur ex diphthongo αι tranſmutari, quæ per *aï* efferuntur ab αϊ vocalibus deduci. quam Græcorum diæreſin Latini in ſuæ gentis vocabulis imitantes, dixêre *pictaï veſtis & auri*, & *gelidaï ſtridor aquaï*, licentia pluſquam poëtica uſi vel potius abuſi. Poſtulas deinde ut Αἴας pronuncietur, ſicut Latine *Ajax*: quod fieri non poteſt; cum *i* in *Ajax* ſit conſonans. probas ſonandum eſſe Αἴας *Sophocleo* carmine, ubi hoc nomen deducitur ab αἰάζειν, & ab his adverbiis, αἶ, αἶ. Et Αἴας deduci quidem ab αἶ, αἶ, facile concedo: ſed cur ab *ai, ai*, potius quam ab *æ, æ*, nondum intelligo. nam & iſta æque lugentis vocem, atque magis etiam aliquantulum, exprimunt. unde & οὐαὶ Latine redditur *væ*, non *vai*, & *hei mihi* non *hai*, & *flere*, *lugere* omnia per *e* longum proferuntur. Quocirca αἴλινος, κλαίειν recte *ælinos*, *clæin* pronunciari debent. Sed occurris, " hæc adverbia αἶ, " αἶ à Latinis reddi *ai, ai*": idque ex *hyacintho* flore verboſius confirmas: ergo in Græco idem obſervandum. Attende, quæſo, te diligenter, cur Latini præter uſitatum morem αι diphthongum hîc mutaverint in *ai*. nempe ut non ſolum gementis vox ſignificaretur, ſed multo magis ut literæ quarum figuras in nigris hyacinthi venis agnoſcis, utraque hoc pacto pingeretur.

quod

quod per *æ* fieri non potuit. Vides quemadmodum mihi non perſuadeas, ut inveteratam pronunciationem & tempore canam auſim ſubito in alienam prorſus, &, ut mihi videtur, novam commutare. Quod vero ad *Stephanum Wintonienſem* attinet: etſi illo argumento ex *Theone Sophiſta* probabiliter deprompto nihil ad hanc cauſam acceſſit, nihil certe detractum eſt: cum ejus ſit probare, qui alterum de avita poſſeſſione deturbare velit; non ejus, qui vel hereditario jure vel uſucapione tenet. itaque quod ille fecit, ἐκ περιουσίας fecit: quod neceſſe non erat. Atqui ne putes tamen, quando hac non ſucceſſerit, nos alia via non poſſe aggredi, unum aut alterum exemplum dabo ex *Euſtathio*, in quibus auctor ille αι ut ε pronunciari docet. *Homeri* carmen eſt,

Ἀλλὰ πίθεσθε καὶ ὔμμες, ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον.

Hæc duo, inquit *Euſtathius*, πίθεσθε καὶ πείθεσθαι in diſſimili ſcriptione ſimilem & eundem prorſus ſonum habent. Ejuſdem generis, inquit ille, eſt οὐκ ὀρθήσῃ κενὸς ἐναντίον μου, ἀλλ' ἄλλον τρόπον καινός. hæc, inquit, κενὸς & καινὸς τὰ αὐτὰ κατὰ τὸν ἦχόν εἰσι, *ſono eadem ſunt.*

De αυ *&* ευ.

De his diphthongis, non eſt quod litigemus: nam apud nos etiam utraque vocalis exauditur, ſed non eodem modo. Tu ſonas αυ ut in *auctor*, *aula*, nos vero ut in *avis*, *avarus*: tu profers ευ ut in *euge*, *ſeu*, *heu*; nos ut in *evax*, *evince*, *evado*. atque hæc quidem etſi ante conſonantes recte tuo more proferantur, certe ante vocales κακοφώνως, ut in *Evander*, *Evagrius*, *Evariſtus*, Εὐεργέτης, Εὐαγόρας, Εὐώδης. Sed de his unicuique ſuum arbitrium eſto. Ego, quando noſtro more ſatis eleganter & diſtincte proferantur, nihil innovandum cenſeo.

De ει *quod pronunciari debet* i.

Nec omnium nec Græcæ & Latinæ Linguæ eandem rationem eſſe, jam ſupra diximus: itaque ab iis, quæ Latine recte, ad ea, quæ in Græco male proferuntur,

non valet argumentum. Quanquam & in his ipſis tu ignorare non potes, ea Latinorum, quæ diviſa diphthongo leguntur, non ex ει diphthongo, ſed ab ηι forma Ionica eſſe traducta; ut,

Flebilis indignos Elegeïa ſolve capillos.

Græce non ἐλεγεῖα, ε enim in carmine ſemper brevis eſt, ſed ἐλεγηΐα. Sic *Pompeius* apud *Plutarchum* ſcribitur Πομπήϊος. Quare, cum apud Latinos legitur *ei*, certum eſt illud ab ηι Ionica forma profectum eſſe, conjunctis in unam ſyllabam vocalibus; ut *Pompeius* triſyllabum à *Pompeïus*, quod redditur Πομπήϊος. Quoties enim ει diphthongus migrat in Latinum ſermonem, redditur per *i* vocalem, ut *Clio* à Κλειώ, *ironia* ab εἰρωνεία, *dynaſtia* à δυναςεία, quæ παροξύτονα ſunt propter diphthongum. Tu vero, ut hoc evites, affirmas *i* vocalem Latinorum à veteribus Romanis *ei* pronunciatum fuiſſe: ego nego. probas à *bini* & βίνει apud *Ciceronem*: non poſſe enim aliter confundi niſi *i* proferatur *ei*. Ego vero contrarium affirmo, ſi *i* in *bini* legatur *ei*, confundi illa non poſſe: erit enim in Latino *beinei*, in Græco *binei*. Sed de his ſupra cum de *b* ageretur. Nunc illud tantum dicam; præpoſtere argumentaris, petis principium, nihil affers, nihil probas. Vide autem quam non probes. Nam cum illud quæratur jam inter nos, utrum ει pronunciari debeat *ei*, multa affers in quibus *i* longum à Latinis ſic efferri ſolere contendis. Cum id nos negemus factum unquam eſſe, recurris ad illud quod in quæſtionem venit, nempe ει à Græcis ſic pronunciari. Sic enim ais: "*i* longum antiquis Romanis proferebatur ut ει diphthon- "gus, ſeu *ei*: quod uſitatum fuiſſe temporibus *Ciceronis* "ex vocibus *bini* & βίνει, ſatis conſtat". Hic jam teipſum appellabo judicem, utrum facilius ſit probare ει ſonare *i* tantum, quia *Cicero* confundit iſta; an oſtendere quod *i* proferebatur à *Cicerone* ut *ei*, quia duo illa ſimiliter proferebantur. Auctoritates vero, quibus uteris, non id probant, veteres Romanos ſic protuliſſe; ſed

ubi

ubi *i* longum eſſet, *e* quoque adjunxiſſe: non quod utramque vocalem pronunciarent, ſed quod Græcorum more, ut ait *Quintilianus*, *e* cum *i* jungerent, ſonum autem non mutarent. quam vocalem cum poſteri eorum ſupervacaneam eſſe viderent, & ſcribi tantum, non pronunciari, prorſus omittendam cenſuerunt, adeoque omnino deinceps non ſcribendam eſſe. Quod ſi ſonum utriuſque vocalis retinendum cenſuiſſent, nunquam profecto alteram vocalem, atque eam, quam tu ex *Plutarcho* præſtabiliorem vocas, expungere voluiſſent. Unde illud *Lucilii*, quod citat *Quintilianus*, tu vero de induſtria omittis,

Mendacei fureique addes e, *cum dare furi*
Juſſeris. de pronunciatione verbum nullum. Ergo ut à Latinis ſcribi ſolet *e*, & non pronunciari, cur non idipſum apud Græcos fuerit? Quod vero ſequitur in oratione tua, qualenam eſt, per Deos immortales? *Sulpitius*, inquis, cum ex *ei* vocalem *i* tolle-"ret, & *e* pleniſſimum relinqueret, à *Craſſo* apud *Ci*-"*ceronem* reprehenſus eſt": ut omittam quod hæc nihil pertinent ad ει diphthongum Græcam, quid? tu cum legas *Sulpitium*, *Cottam*, alios (non enim *Sulpitium* ſolum reprehendit *Craſſus*) *i* vocalem omiſiſſe, idque ad nos uſque perveniſſe, ad eas voces nos denuo revocabis, quas iſti homines ætate ſua emendandas cenſuerunt; & *Purrhum* iterum proferri jubebis? & qui *i* ſolam vocalem pronunciant, *paſſeres* appellabis, quia tibi ſcilicet pipitare videntur? Siccine antiquitatem defendis, nec intelligis melius nunc omnia & elegantius tradi, quam olim apud ſeculum prius; quodque veriſſime eſt apud *Ariſtotelem*, τὸ χεῖρον τούτων συνεργὸν καὶ συμβαῖνον εἶναι; Poſtremo, neſcio quos errores mihi nominas, unum vero deſignas, eumque ex *Pauli Leopardi* caſtigationibus: quorſum autem? an ut ex vitioſa pronunciatione dicas eſſe ortum? quaſi *Eraſmus* (hunc enim erraſſe dicis) aurium judicio fretus interpretaretur, ac non ſyllabas omnes & ſingulas lite-

ras prius diligenter introſpiceret. error ergo ſi quis forte fuerit, in ſcripto fuit: ut ſi πείσει pro πείσῃ ſcriptum erat apud *Plutarchum*, quis non vel ex tuis *perſuaſionem* potius quam *anchoralem funem* tranſtuliſſet? Quod ſi ſcripto erratum fuerit, nihil ad hunc locum. Sin in pronunciatione, quî tibi conſtas? aut unde fieri potuit decipi *Eraſmum*, quem tu emendatæ, quam vocas, prolationis præcipuum *reſtauratorem* ſtatuis; adeo ut ipſi etiam *Joanni Checo* præponas, qui in eam Quæſtionem, ſi quis alius ex veſtris, laudabiliter & erudite elaboravit? Sed valde nimirum periculoſum eſt η & ει ſimiliter proferri: itaque in *Homerico* carmine diſtinguenda eſſe,

Τῷ δ' μάλ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε τετληυῖα.

Euſtathius ergo ignarus omnis antiquitatis, qui ἤρει & Ἥρῃ καινὴν παρήχησιν vocat, id eſt, *novam & inuſitatam agnominationem*, propterea quod idem ſonant:

——— χόλος δέ μιν ἄγριος ἥρει·
Ἥρῃ δ' οὐκ ἔχαδε ςῆθος χόλον. —— Prius eſt verbum imperfecti temporis, poſterius nomen proprium Junonis, nominativi vel dativi caſus. huc adde πίθεσθε καὶ πείθεσθαι, de quibus ſupra cum de αι agebatur.

De οι *diphthongo, quod* o *micron canorum pronunciationem non habeat.*

Torquet te locus *Thucydidis*, itaque & tu illum torques. Nam cum oraculum niſi ambiguum eſſe non poſſit, unde λοξίας & ἐπαμφοτερίζων *Apollo* dicitur, ambiguitas autem non ſit ubi ſoni diſtinguuntur; quo pacto efficies ut & carmen illud ſit oraculum, & de peſte duntaxat intelligatur,

Ἥξει Δωριακὸς πόλεμος καὶ λοιμὸς ἅμ' αὐτῷ;

Nam ſi οι pronunciandum ſit, ut tu mones, aurium uſum non habuerit, qui *famem* quoque ſignificari putaverit. Controverſia autem, non niſi exitu rei terminata, nihil aliud quam dupliciter ſcribi potuiſſe arguit. Nam pronunciationem ex eventu ſpectari abſurdum eſt, cum diſtincta prolatio ſatis per ſe id ipſum declaraſſet. Negas

gas deinde λοιμὸς & λιμὸς ſatis eleganter in oratione diſtingui poſſe, quoties concurrunt, niſi diverſo ſono proferantur : concurrunt autem, ut inquis, ſæpiſſime. Eſt ita ſane, mi *Mekerche*, neque enim aliæ duæ dictiones apud Græcos tam ſæpe conjunguntur & quaſi continuantur, ſic ut nihil fere intercedat. Tu exempla profers Poëtarum, ego vero etiam Oratorum. *Dionyſius Halicarnaſſeus*, οἱ δὲ μελετῶντες ῥήτορες τοῖς πράγμασιν ἀναπλάττουσι λοιμῶν καὶ λιμῶν καὶ χειμώνων καὶ πολέμων ὄψεις. *Lucianus*, καὶ εἰδέναι δεῖ, ὅτι, ἐς ἂν αὕτη ἡ στήλη μένῃ, οὔτε λιμὸς, οὔτε λοιμὸς, οὔτε πυρκαϊὰ, οὔτε ἄλλο χαλεπὸν οὐδὲν ἔπεισιν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῖς. cujuſmodi exempla paſſim obvia ſunt Ex hac re hoc adeo venit in mentem mihi, concurſum harum dictionum Græcis hominibus ſic uſitatum eſſe, ut diſtinctione opus non ſit. Nam cum natura quoque conjuncta ſint iſta & cognata, (*peſtis* enim & *fames* ſe mutuo conſequuntur) recte oratione quoque copulantur. Animadvertitur in *M. Tullio*, nuſquam illum, *urbem incendio*, dicere: quin ſequatur, *Italiam bello fuiſſe liberatam.* Eſt quædam apud nonnullos auctores loquendi conſuetudo, & uſitatus quidam verborum nexus, in quibus non ſemper ratio quæritur. At iſta jam diſtingui poſtulas, ne tam parvo intervallo ſejuncta κακοφωνίαν pariant. Primum dico, id neceſſe non eſſe; ſunt enim plura exempla ejuſdem prorſus rationis : quod autem exemplo ſit, recte fieri exiſtimandum. Sed de his poſtea. Nunc, quandoquidem ita vis, diſtinguo ἰῶτα & οι, hoc pacto : ut *o* in diphthongo non ſit apertum & canorum, ut in τὸν λόγον, ſed ab ι abſorbeatur ſonus ejus aliquantulum, ut in ου diphthongo fieri ſolet, τοῦτο dicendo non τούτων, ſic τοῖς non τῶις, prorſus ut in noſtra lingua vernacula, *moile*, *toile*, *roile*, *o* ſuppreſſo non ſonoro. atque hæc concedendi cauſa, non affirmandi quicquam gratia, dico. Certe *Euſtathius*, cujus ego auctoritate multis in locis libenter uti ſoleo, illud *Homeri*,

—— τῶν ἤτοι χρυσέου ἶτυς ἄφθιτος

Ψιλδοπαρήχησιν vocat, quia ſimiliter prorſus efferuntur. Quod quemadmodum fiat, niſi utrumque ut *i* pronuncietur, non video.

Diſtinctio ſonorum in Græca lingua non eſt neceſſaria.

Euſtathius in *Homerum* multa notat, quæ cum diſſimili ſcriptione ſimiliter omnino proferuntur: ergo non videtur oratio inſuavis, ſi interdum ea conjungantur quæ ſono non differant. locum ex *Euſtathio* mox ſubjiciam. Quidam conjungit iſta ſic, λήξεσι καὶ λέξεσι. ſi η ut ε proferatur, quomodo diſtinguis? *Plutarchus* dicit, ἐν τῷ περὶ κόλακος καὶ φίλου· Ἀρχὴν φιλίας ἔφαμεν εἶναι τοῖς πλείστοις τὴν ταυτὰ ἐπιεικῶς ἀσπαζομένην ἔθη καὶ ἤθη. Diſtingue iſta, ſi potes. Atque hîc obiter quæro, quando nihil magis quam diſtinctionem ſpectatis, quoties accentus cadit ſuper ε, quemadmodum ab η dignoſcatur, ut in ἡμέρα, παρθένος, & ſimilibus? Poſtremo illud mihi reſponde, quo pacto ſic enuncies πένητος & πένητα, ut tyrunculus Græcæ linguæ poſterius magis η quam prius eſſe putet? Ridiculum eſt profecto ibi diſtinctiones verborum quærere, ubi linguæ natura non patitur. Quod qui faciunt, non mihi videntur veram alicujus linguæ pronunciationem defendere, ſed reprehendere potius quam defendunt, quia ipſorum ſcilicet auribus quædam non arrident. Quis enim neſcit multa apud Græcos confundi, non ex neceſſitate ſed ex uſu linguæ; neque ſono tantum, ſed etiam ſcriptura, ut ἔλεγον imperfecti temporis & ἔλεγον Aoriſti β′. ἔκρινον & ἔκρινον. idem fit in dativis pluralibus participiorum & tertiis perſonis pluralibus verborum τύπτουσι *verberant* & *verberantibus*. Quodque ad hanc rem imprimis facit, id quod vulgaris lingua Græcorum dicit in participio τυπτέτωσαν & τυψάτωσαν, Attice, hoc eſt eleganter, dicitur hoc modo, τυπτόντων & τυψάντων. Atqui illa à cæteris dictionibus omnibus diſtinguuntur, hæc cum genitivis participiorum coincidunt. ut omittam infinitum illum numerum & quaſi pelagum verborum, quæ ſolo accentu

accentu differunt; quem conſtat ſero (heri inquam & nudiuſtertius) ab arte fuiſſe excogitatum, & ſub triplici figura additum. quo ſi carerent dictiones Græcæ & fere Latinæ omnes, tu, ut opinor, hac de cauſa omnes jam Græcas literas odiſſes. Neque vero placet mihi quod quidam nimiam curam ponunt in diſtinguendis vocabulis ἔξω & ἕξω. unde factum ajunt, ſpiritum denſum poni pro tenui, diſtinctionis cauſa. At iſti dum confuſionem vitant in prima perſona, in tertia induunt ſe neceſſario in id ipſum quod timebant: nam ἕξει confunditur cum dativo contracto nominis ſubſtantivi ἕξις. non ergo ratione aliqua, ſed natura accidit horum vocabulorum diſtinctio in prima perſona, quæ eadem natura confunduntur in ſecunda & tertia ſingulari cum ἕξεις ſubſtantivo plurali & ἕξει dativo ſingulari. In idem vitium curioſitatis incidunt, qui ἔκπληγον & ἔκπλαγον ſic diſtinguunt; ut illud ad corpus, hoc ad animum referatur. quod aperte convincitur falſum eſſe ex *Demoſthene*. Quid attinet ſingulis commemorandis immorari. In contractis, Dii immortales! quot vocabula, qui caſus confunduntur? τριήρη tam *duas triremes* ſignificat in duali, quam *unam* in accuſativo ſingulari: λητὼ & αἰδὼ tam accuſativi caſus ſunt poſt contractionem, quam nominativi priuſquam contrahantur. quodque portenti ſimile videri debet iis, qui novarum diſtinctionum novas rationes confingunt, Græci non dubitant univerſalibus fidem imminuere, & contractiones nunquam prius auditas introducere. ad confundenda vocabula? non tam ut confundant, quam ut linguæ ſuæ proprietatem ſequantur, &, ut ipſi putant, majores quaſdam delicias inter pronunciandum. Quare, cum ἀρείονες & ἀρείονας manifeſtum diſcrimen habeant, ipſis magis placet ἀρείους pro utroque caſu ponere, pro κρείττονες & κρείττονας unum κρείττους dicere, & ſexcenta iſtiuſmodi. atque hoc vocant Atticum. Ut uno verbo dicam, omnes nominativi & accuſativi plurales Contractorum, ſi contrahantur, nullum

lum diſcrimen habent. Eſt ergo, mea quidem ſententia, innata quædam huic linguæ, non ſolum vocabulorum, ſed etiam elementorum confuſio; quam uſu facilius, quam præceptis, circumſtantiis potius intuendis, quam cogendis vocalium & diphthongorum ſonis, poſſis dignoſcere.

Locus

Locus *Euſtathii* in *Homeri* carmen 1° *Iliados*, [Τὸν καὶ ὑπέδδεισαν μάκαρες Θεοὶ, οὐδ' ἔτ' ἔδησαν.] in quo apertis verbis antiqua pronunciatio confirmatur.

Τοῦτο μὲν πάνυ καινότροπον· διὸ καὶ σπάνιοι αἱ τοιαῦται πανταχοῦ παρηχήσεις. ὡς ἐπιτοπλεῖστον γὰρ αἱ παρηχήσεις διαφορὰν ἔχουσιν, οὐ μόνον κατὰ τὴν σημασίαν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν προφορὰν, οἷον τὸ, Εὐπείθει πείθοντο. τὸ δὲ πάντη ταυτοφώνους εἶναι τὰς παρηχήσεις σπάνιον καὶ μεμετρημένον παρὰ τῷ Ποιητῇ· οἷον καὶ τὸ, ----- χόλος δέ μιν ἄγριος ᾕρει· Ἥρῃ δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον. τοιοῦτόν τε καὶ τὸ πρὸ ὀλίγου ῥηθὲν,---- Ἀλλὰ πίθεσθε καὶ ὔμμες, ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον. καὶ γὰρ καὶ τὸ πίθεσθε, μέσος ἀόριστος δεύτερος προστακτικὸς πληθυντικὸς, καὶ τὸ πείθεσθαι, ἀπαρέμφατον, ἐν διαφόρῳ γραφῇ τὸν αὐτὸν ἦχον ἔχουσι. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς τὴν τῆς Ἥρης κλητικὴν διὰ τοῦ δύο η, καὶ τὴν τῆς Ἴριδος διὰ τοῦ δύο ι, ἐγγὺς ἀλλήλων τίθησι κατὰ τοιαύτην παρήχησιν, παντελῶς μὲν ἠχοῦσαν ταὐτὸν, ἀνομοιότητα δὲ ἔχουσαν κατά τε τὴν ἔννοιαν καὶ κατὰ τὴν γραφήν. Φησὶ γάρ· Ἶρι θεὰ, τίς γάρ σε προέηκε; Ἥρη με προέηκε. τούτου δὲ εἴδους ἐστὶ καὶ τὸ, οὐκ ὀφθήσῃ κενὸς ἐναντίον μου, ἀλλὰ ἄλλον τρόπον καινός. καὶ γὰρ καὶ ἐνταῦθα κενὸς καὶ καινὸς τὰ αὐτὰ κατὰ τὸν ἦχόν εἰσι· πλὴν τὸ μὲν πρῶτον διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται, τὸ δὲ δεύτερον τὴν διὰ διφθόγγου γραφὴν ἀπηνέγκατο. καὶ τοῦτο μὲν τοιοῦτον παρηχήσεως εἶδος ταυτοφωνίαν ἔχον παντελῆ, διαφορὰν δὲ φέρον κατὰ μόνην γραφήν.

Idem locus Latine redditus ad verbum.

Hoc ſane valde novum eſt: quocirca iſtiuſmodi agnominationes ubique raræ ſunt. Plerumque enim

παρηχήσεις

παρηχήσεις differentiam habent, non ſolum ſignificatione, ſed etiam prolatione: ut exempli cauſa, Εὐπείθει πείθοντο. *id vero, agnominationes prorſus eundem ſonum habere, rarum eſt, & metris accommodatum apud Poëtam, vel moderate uſum: quale eſt hoc,* —— χόλος δέ μιν ἄγριος ᾕρει· Ἥρη δὲ &c. *ejuſmodi quoque eſt illud, quod paulo ante dictum eſt,* Ἀλλὰ πίθεσθε καὶ ὔμμες, ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον. *Nam &* πίθεσθε, *medius aoriſtus ſecundus imperativi modi pluralis numeri, &* πείθεσθαι, *infinitum, in diſſimili ſcriptura eundem ſonum habent. Et in iis quæ deinceps ſequuntur rectum ſed nominativum* τοῦ Ἥρης *per geminum* η, *& vocativum* τοῦ Ἴριδος *per geminum* ι, *juxta ſe invicem ponit ſecundum ejuſmodi agnominationem, quæ omnino ſonet idem, diſſimilitudinem vero habeat & ſenſu & ſcriptione. dicit enim* Ἶρι θεά, τίς γάρ σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἧκε; Ἥρη με προέηκε. *Hujus generis eſt & illud* οὐκ ὀρθήσῃ κενὸς ἐναντίον μου, ἀλλ᾽ ἄλλον τρόπον καινός. *nam & hîc* κενὸς *&* καινὸς *ſono eadem ſunt. Verum primum quidem ſcribitur per* ε, *alterum vero per diphthongum ſcriptionem tulit. Atque hoc genus agnominationis tale eſt: quod eundem prorſus ſonum habeat, differentiam vero adferat ex ſolo ſcribendi modo.*

FINIS.